

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFULLY FRACTURED

MICHELE LENARD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güzelce Kırılmış

Front Range Üniversitesi Kitabı 1

Michele Lenard

Telif hakkı 2024 Michele Lenard

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

İçindekiler

Yazarın Notu Önsöz

1. Cruz
2. Liam
3. Cruz
4. Liam
5. Cruz
6. Liam
7. Cruz
8. Liam
9. Cruz
10. Liam
11. Cruz
12. Liam
13. Cruz
14. Liam
15. Cruz
16. Liam
17. Cruz
18. Liam
19. Cruz

20. Liam

21. Cruz

22. Liam

23. Cruz

24. Liam

25. Cruz

26. Liam

Epilog

Teşekkürler!

Yazarın Notu

Bu kitap, düşük ila orta düzeyde kaygı içeren bir kitaptır, ancak bir arkadaşın ve bir aile üyesinin sayfada yer almayan ölümleri ve bu kayıplarla ilgili keder ele alınmaktadır.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek yerler/takımlar/kuruluşlarla karışıklığı önlemek için isimler değiştirilmiş, değiştirilmiş ve hatta uydurulmuştur. Gerçek kişiler/yerler/takımlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap futbolcuları konu alsa da, bir spor romanı değildir. Daha çok, spor yapan insanlar hakkında bir aşk romanıdır.

Önsöz

"Tamam, söyle bakalım." Kontrol cihazını yere atıp en iyi arkadaşım Xavier'e döndüm.

"Neyi söyleyeyim?" Gözleri kısa bir süre bana doğru kaydıktan sonra tekrar ekrana döndü, bu da zaten tuhaf olan öğleden sonramıza bir tuhafılık daha ekledi.

"Konuşurken bana neredeyse hiç bakmıyorsun, her zaman Madden'da berbat olduğum halde bana yeniliyorsun ve cumartesi günü kız arkadaşınla dışarı çıkmak yerine *buradasın*. Yanlış anlama, sonunda seni gördüğüme sevindim, ama fiziksel olarak burada olsan da zihnin başka yerde. Ne oldu?"

Xavier oyunu duraklatıp kumandasını bırakır ve vücudunu bana doğru çevirir, ama yine de gözlerime bakamaz. "Gitmiyorum."

"Nereye gitmeyeceksin?" Xavier ve ben genellikle birbirimizle o kadar uyumluyuz ki, birbirimizin ne düşündüğünü konuşmadan anlarız, ya da en azından eskiden öyleydi, ama şu anda hiçbir şey anlamıyorum.

"Sonbaharda seninle okula gitmeyeceğim, Cruz." Başını yere eğdi.

O... ne?

Vücudum kaskatı kesilirken zihnim dönüyor, ağzından çıkan kelimeleri anlamaya çalışırken kendimi belirsizlik içinde buluyorum. Hareket etmem, konuşmam, *bir şeyler* yapmam gerektiğini biliyorum, ama kafamdaki gürültüye rağmen vücudumu harekete geçiremiyorum, şaşkın bir sessizlik içinde oturmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Colorado'daki Front Range Üniversitesi, on iki yaşımızdan beri bizim bir numaralı tercihimizdi. Kasabamızda, üniversite veya profesyonel olsun, bizim takımımız diyebileceğimiz bir spor takımı yoktu ve

FRU Bighorns'tan sadece birkaç saat uzaklıkta olduğumuz için, neredeyse herkes bu futbol takımını bizim takımımız olarak benimsemişti. Xavier ve ben, top oynadığımızda üniversite sporcularıymışız gibi davranırdık ve yetenek avcıları ikimize de tekliflerle kapımızı çaldığında... Yemin ederim, onu o günkü kadar gülümserken hiç görmemiştim.

"Beni duydun mu?" Xavier sonunda gözlerini bana çevirdi ve orada gördüğüm suçluluk duygusu beni sersemliğimden uyandırdı. *Tabii ki suçluluk duymalıydı.*

"Duydum. Nedenini söyleyecek misin?" İçimden çığlık atıyor olsam da sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. *Neden sözünden dönüyorsun... Neden beni yalnız bırakıyorsun, neden... neden... neden?*

"Piper Kansas'ta bir okula kabul edildi. Ben de öyle," diyor Xavier yumuşak bir sesle, kalbimin zaten bildiği şeyi doğrulayarak.

"Colorado ile niyet mektubu imzaladın." Ona hatırlatıyorum, çünkü elimdeki tek koz bu. En iyi arkadaş kozum, Piper ile çıkmaya başladığı anda gücünü kaybetti. *Kızgın* değilim, *çoğunlukla*. Kız arkadaşının arkasında kalmayı kaldırılabirim, ki bunun bir gün olacağını hep düşünmüştüm. Sadece bunun için henüz çok erken olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tanrı aşkına, hâlâ lisedeyiz.

"Bağlayıcı değil." Xavier omuzlarını silkiyor.

"Ama bir yıllık haklarını kaybedebilirsin."

"Sadece bir yıl."

"*Sadece* bir yıl mı?" diye itiraz ediyorum.

Okul değiştirmek bir şey, ama isteyerek bir yıl kenarda kalmak? Futbol, neredeyse on yıldır bizim tutkumuz. Ellerimiz topu tutacak kadar büyümemişken bile yaptığımız şey. Bu sayede tanıştık ve sayısız hafta sonunu mevcut tüm maçları izleyerek ve bir gün kendi şansımızı yakalamayı hayal ederek geçirdik.

Doğru, bu şans elde etmek için Colorado'da olması gerekmiyor, ama bir yıl kenarda kalmak ona hiçbir fayda sağlamayacak ve *Kansas*'ta oynamak... Onu seçmediler bile.

Colorado onu aldı ve şimdiye kadar, birlikte oraya gideceğimizi, birlikte kalacağımızı, birlikte antrenman yapacağımızı, çocukken hayal ettiğimiz ve bir gün yapacağımıza söz verdiğimiz her şeyi yapacağımızı düşünüyordum. Xavier son zamanlarda uzaklaşmış olabilir, ama hiçbir zaman işlerin değiştiğini ima etmedi.

"Nasıl bursu reddedebilirsin? Böyle muhteşem bir sezonun ardından nasıl gönüllü olarak bir yıl ara verebilirsin? Kariyerinin zirvesindesin. Hatta zirve, doğru takımla şimdiye kadar yaptıklarından daha da yüksek olabilir.

Doğru takımla. O takım Colorado. *Biziz*. Küçükken beri planladığımız şey. İşte burada."

"Colorado bir süredir benim ana odak noktam değil." Xavier beni yine şaşırtmayı başardı.

"Piper ile tanıştığından beri." Sesim o kadar yumuşak ki, duyduğuna şaşıyorum.

Xavier derin bir nefes alır. "Keşke ona bir şans versen. Onu gerçekten sevebilirsin."

İçimde tuttuğum öfke yüzeye çıkmaya başlar, ama bir şekilde sesimi sakın tutmayı başarırım. "Ona nasıl bir şans vermedim? Maç sonrası şenlik ateşlerinden kaçan ya da ikinizin her gün öğle yemeğine onun iki kişilik arabasıyla gitmenizi isteyen, böylece başka kimsenin katılmaması için ısrar eden ben değilim. Seni takılmaya davet ettiğimde onun gelemeyeceğini hiç söyledim mi? Aslında, ona sevimli olduğunu söylediğinde ona çıkma teklif etmeni teşvik ettiğimi hatırlıyorum. Ona şans vermediğimi söyleyemezsin. Piper ile ilgili tek sorunum, artık bizim takılmamızı imkansız hale getiriyor olması – bu arada, bundan hiç şikayet etmedim. Şimdi, bir gençlik aşkı ve bir ay sonra bitebilecek bir ilişki için hayallerinden vazgeçtiğinden endişeleniyorum."

Sinirimi bastırmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Evet, bir yanımda üniversiteye başladığımızda geçeceğini düşündüğüm bu durumun, sandığımdan daha ciddi olduğunu fark edince paniğe kapılıyor, ama diğer yanımda onun geleceği için gerçekten endişeleniyor.

"Anlamıyorsun," Xavier başını sallıyor.

"Haklısın. Anlamıyorum. Neden kendi hayatın yerine onun hayatını yaşamak istediğini anlamıyorum."

"Belki biriyle çıkmış olsaydın anlardın. Bu onun ya da benim hayatı değil, *bizim hayatımız*. İkimizin de istediği şey bu."

"Bu, senin hayallerini geride bırakman anlamına geliyor, bu da oldukça uygun. Piper neyi feda ediyor?" Kafamı sallayarak ona cevap verme şansı vermiyorum. "O, köpek yavrusu gibi erkek arkadaşı da dahil olmak üzere, istediği her şeyi elde ediyor, her isteğini yerine getirmeye hazır. Farkında değilsin, ama onun için kendini değiştiriyorsun, ve bu iyi bir şekilde değil. Hatırlayabildiğim kadarıyla bunu uzun zamandır istiyordun ve şimdi birkaç aydır çıktığın bir kız senin geleceğini mahvedecek."

Bu acımasız bir söz olabilir, ama endişeden kaynaklanıyor. O şu anda tüm hayat planını kökünden değiştiriyor.

"Sen kimsin ki bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylüyorsun?" Xavier, alışılmadık bir şekilde bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Senin en iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum. Annen hastalandığında, baban yeniden evlendiğinde, bacağımı kırıp birinci sınıfta bir sezon boyunca sahalardan uzak kaldığında yanında olan kişiydim. Tüm bu süreçte yanındaydım ve o kadar yıl boyunca bir kez bile Colorado dışında başka bir yere gitmeyi hayal etmedin."

"Fikrimi değiştirmeme izin yok mu?" diye sorar Xavier.

"Tabii ki, ama şu anda kararlarını senin zihnini vermiyor gibi geliyor bana. Yani, birkaç hafta önce o mektubu imzaladın. O zamana kadar hala Colorado'ya gitmeyi planladığını varsaymak zorundayım."

Son zamanlarda biraz uzaklaşmış olabiliriz, ama Xavier'ı hala yeterince iyi tanıdığımı ve hayalimizdeki takımı geride bırakmaya karar vermiş olsaydı bu adımı atmayaacağını söyleyebilirim.

"Bunu düşünüyordum." Başını sallar. "Ama Kansas'ta öne çıkabilirim, Colorado'da ise sadece kadrodaki sıradan bir oyuncu olurum."

"Bunu Piper mı söyledi?" Buna bir burun kıvrımayla cevap vermemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Eğer o söyledi ise?"

"O zaman sana futbolu gerçekten bilen birinden ikinci bir görüş almanı söyledim."

"Haksız değil. Orada rekabet daha az. Şimdi de futbolu bilmediğimi mi söyleyeceksin?"

"Colorado'da öne çıkamayacağını kim söyleyebilir?"

"Mümkün." Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, gülümsemeye çalışıyor ama ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Ama Piper'ın orada olmayacağını düşünürsek, bunu öğrenmeye değmez."

Kaşlarım alnımın üstüne yükseldi. "Peki. Sevdiğin her şeyi bırakmak istiyorsan, bırak. Ama bir yıl oynamadan geçirmek zorunda kalırsan, Kansas'ın seni seçeceğini kim söyleyebilir? Spor söz konusu olduğunda her günün, haftanın ve ayın önemli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Koltuk değneği kullanırken, bir iki maç kaçırırsan üniversitede basketbol oynama şansını kaybedeceğinden endişelendiğini bana söylemiştin. Şimdi ise *bir yılı* feda mı ediyorsun? Şu anda kendi sözlerini duyuyor musun?"

Xavier kanepeden kalkar ve gözlerini kısarak bana döner. "*Kendini* duyuyor musun? Eğer benim en iyi arkadaşımsan, beni desteklemelisin, hata yaptığımı ikna etmeye çalışmamalısın."

"Ama sen hata yapıyorsun. Bir şey söylemezsem iyi bir arkadaş olamam." Onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum, tam boyuma ulaştığımda sesim yükseliyor. "Başkasının uğruna hayallerinden vazgeçme."

"O artık rüyanın bir parçası," diye bağırır ve ben geriye doğru sendelerim. Uzun dakikalar boyunca ikimiz de kıpırdamayız. Sadece burada durup, sessizlik etrafımızı sararken, göğüslerimiz inip kalkarak birbirimize bakarız. Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessizliği bozacak olanın o olmasını beklerim.

Ama o kırmıyor.

Şu anda ne oluyor?

Sonunda sakinleşip bir orta yol bulmaya karar verdiğimde, çenemi gevşetip bir adım öne çıkıyorum. "Piper'a karşı hislerin olduğunu biliyorum ve bunları küçümsemeye çalışmıyorum. Ama o gerçekten senin için doğru kişi ise, hangi okula gidersen git, o hala orada olacak."

"Onu seviyorum Cruz. Senin bunu anlamayı beklemiyorum."

Bu, incitmek için yapılmış ucuz bir vuruş, ama sonuçta o haklı. Ben anlamıyorum. Yine de bunu yüzüme vurmasını hiç beklemiyordum.

Ve tam bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, buna inanmıyorum. Kişini bulmaya veya aşık olmaya inanmadığımdan değil, kişisel olarak anlamasam da, ama bizim yaşamızda? Aşk, birbirimizi desteklemek, birbirimizi hayattaki hedeflerimize ulaşmak için teşvik etmek ve bunu yaparken birbirimizi alkışlamak değil mi? Piper bunu yapmıyor. Xavier'ı geri çekiyor ve ben buna nasıl katlanacağımı bilmiyorum. Ona benim gördüğümü nasıl göstereceğimi bilmiyorum.

Onu kalmaya ikna etmek için bir girişimde bulunamadan, telefonu çalıyor.

"Dur tahmin edeyim. Çağrıldın, değil mi?" Sesim alaycı bir tonla doludur.

"Sadece nerede olduğumu bilmek istiyor."

Bileğimdeki saati kontrol ediyorum. "Majesteleri, çocukluğumuzdan beri kurduğumuz planları bozman için sana bir saat süre verdi. Ne kadar da cömert. Ona sonsuza kadar minnettar kalacağım." Kaba davranıyorum, ama her şeyi altüst eden o. Kötü kararlar alan o. Beni çoktan unutmuş olan o.

"Lanet olsun, Cruz. Bir kez olsun kendinden başka birini düşünemez misin?"

Ne oluyor lan? Bunca zamandır kendi kendime mi konuşuyordum? Eğer benim sorunumun onun geleceği dışında bir şey olduğunu düşünüyorsa, öyle olmalı.

"Git," diyorum ona dişlerimi sıkarak. "Zaten Piper'la birlikte olmayı tercih ediyorsun, bu çok açık."

Xavier ayağa kalkar ve üç uzun adımla odayı geçer, kapıda durur. "Ben... Boş ver." Kapıyı o kadar sert açar ki duvara çarpar ve tek kelime etmeden dışarı fırlar.

Ve bir daha benimle hiç konuşmadı.

Birinci Bölüm

Cruz

"Kalçandan değil, göğsünden it," diyor takım arkadaşım Jagger, en iyi arkadaşı Cameron'ı yanımdaki eğimli press makinesine oturtup, vücut ağırlığını kullanarak arkadaşının kalçalarının hareket etmesini engelliyor.

"Müşterilerinin kucağına oturmanın iyi bir öğretim yöntemi olmadığına eminim," diyor Cameron, etrafımızdaki ağırlıkların çıkardığı gürültünün üstüne.

"Bu yüzden atletik antrenman okuyorum, aptal." Jagger, Cameron'ın tricepsinin altına parmaklarını koyarak ağırlıkla ona biraz daha itekleme yapıyor. "Ayrıca, sen benim en iyi arkadaşımsın, müşteri değilim, bu yüzden kurallar geçerli değil."

"En iyi arkadaşım, benim sikime oturmak için bir bahane değil." Cameron bir tekrar daha yaparken dişlerini sıkar.

"Lütfen," diye homurdanır Jagger. "İkimiz de senin pasif olacağını biliyoruz."

Son tekrarımı bitirip halterleri yere gürültüyle bırakırken, dudaklarımdan bir kakhaha ile ağlama arasında bir ses çıkar. Neyse ki, bunu kakhaha olarak yorumlarlar.

"Ve insanlar neden bizim erkek arkadaş olduğumuzu düşünüyorlar diye merak ediyorsun." Cameron, Jagger'a gözlerini devirerek barı rafa koyar, Jagger ise ondan kalkmaya hiç niyetli değildir.

"Bu gece büyük bir parti var, Cruz. Gelmek ister misin? Biraz stres atarsın." Jagger kaşlarını oynatır.

Derslerin başlamasından önceki hafta sonu ve futbol takımı aylardır burada olsa da, diğer öğrenciler kampüse daha yeni geliyorlar. Haftalarca süren günde iki antrenmandan sonra, herkes daha fazla insanın olduğu parti ortamını tatmak için sabırsızlanıyor.

parti atmosferini tatmak için sabırsızlanıyor. Yani, çoğu kişi.

Kollarımı sallayarak bir sonraki setime hazırlanıyorum. "Taşınmayı bitirirsem, evet."

"Onur yurduna geçme konusunda ciddi miydin?" Cam, Jagger'ın uzattığı su şişesini alır ve hızlıca bir yudum alır. "Neden?"

Üçümüz, alt sınıf takım arkadaşlarımızla birlikte, yaz boyunca sporcu yurdu olarak adlandırılan yerde kalıyoruz. Üniversite, zorunlu olmasa da tüm sporcuların ilk yıl boyunca burada kalmasını teşvik ediyor ve yaz boyunca, şehirde öğrenci sayısının çok az olmasına rağmen ortamın ne kadar gürültülü olduğunu düşünürsek, doğru kararı verdiğimi düşünüyorum.

"Buraya basketbol oynamaya ve ders çalışmaya geldim," diye cevaplıyorum.

"Yurtta ikisini birden yapamaz mısınız?" Jagger ve Cam yer değiştiriyorlar, ancak Jagger eğimli pres hareketinde çok iyi olduğu için birbirlerinin üzerine oturma kısmı hariç.

"O kadar iyi değil," diye cevap veriyorum. "Saat yedide antrenmanımız olmasına rağmen, kaç gece gece yarısına kadar, hatta birlere kadar ayaktaydık?"

Kabul etmek gerekirse, o zamanların çoğunu video oyunları oynayarak geçirdik, içki içerek ya da başka aptalca şeyler yaparak değil, çünkü günde iki antrenman çok zorlu ve kimse antrenmanlarda akşamdan kalma olmak istemez. Yine de, zorlu antrenmanlara rağmen, bu çoğumuzun gerçek özgürlüğe en yakın olduğu zamandı, bu yüzden kimse olması gerektiği kadar disiplinli değildi. Ben de dahil. Ama NFL'ye gireceğime dair hiçbir yanılısamam yok - çoğu üniversite oyuncusu da yok - bu da notlarımın sadece bursum için değil, her açıdan mükemmel olması gerektiği anlamına geliyor.

NFL'ye girecek şanslılardan biri olmazsam, geleceğim babaminkine çok benzeyecek. Bu kötü bir şey değil - babamın küçük bir oto tamirhanesi var ve bu bize rahat olmasa da istikrarlı bir yaşam sağlıyor - ve arabaların arasında büyümek, arabalar hakkında zaten oldukça bilgili olduğum anlamına geliyor. Ancak ben onları tamir etmekten daha fazlasını yapmak istiyorum, belki de tasarlamak ve mühendisliğini yapmak, bu yüzden iyi notlara ihtiyacım var. Ve onur yurduna taşınmam gerekiyor.

Orada yaşamak için 3,8 not ortalaması gerekiyor ve ben, bu notu alanların, burada futbol oynamak için bulunanlardan daha iyi çalışma alışkanlıklarına sahip olduklarını düşünüyorum. Takım arkadaşlarıma karşı bir şeyim yok. Şimdiye kadar hepsi harika insanlar gibi görünüyor, özellikle de bu ikisi. Çok çalışıyorlar ve kendilerini fazla ciddiye almıyorlar. Ama spor için değil, diploma için burada olan insanlarla çevrili olursam, notlarımı yüksek tutma konusunda kendimi çok daha iyi hissederim.

notlarımı yüksek tutma konusunda kendimi çok daha iyi hissedirim.

"Yaz boyunca dersimiz yoktu," diyor Cam, Jagger tekrarlarını yaparken. "Okul başladığında durum farklı olacak."

"Belki, belki de değil." Omuz silkiyorum ve halterleri alıp başımın üzerine kaldırarak omuzlarımı çalıştırıyorum. "Yine de riske girmek istemiyorum. Derslerimin oldukça zor olacağını tahmin ediyorum ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

"Bizim derslerimiz de zor olacak," diye ısrar ediyor Cam. "Biyoloji çok zormuş, ikimizin de buna ihtiyacı var."

"Senin ana dalın neydi?"

"Ben atletik antrenman yapıyorum." Jagger homurdanarak barı rafa koyar ve başını Cameron'a doğru sallar. "O da fizik tedavi yapıyor."

"Bunlar zor işler," diye kabul ediyorum ve ağırlıkları yere bırakıyorum. "Siz ikinizin benimkinden daha iyi çalışma alışkanlıkları olmalı."

"Sanmıyorum. Ama birbirimizi hizada tutmakta oldukça iyiyiz." Jagger yumruğunu Cam'e uzatır, Cam de onun yumruğuna yumruğunu vurur. "Okul konuşması yeter. Derslerin başlamasına iki gün var ve bir mola hak ettik. İdeal olarak, biraz kadın aksiyonu içeren bir mola. Yumruğum artık yetmiyor."

"Beni kandırabilirdin, Kitcat," Cam, bana kökenini söylemedikleri takma adla arkadaşını alay ediyor. "Bu sabah beni uyandıran lanet inlemelerinde oldukça memnun görünüyordun."

"Memnuniyet, benim kullanacağım kelime değil. Geçici olarak rahatlamış olabilirim, ama seks yapmam lazım. Umarım futbol takımında olmak bunu kolaylaştırır."

Cam sinirli bir nefes alır ve gözlerini devirir. "Sanki bir kız bulmak için bununla övünmen gerekiyormuş gibi. Sen sadece orada dur, onlar sana akın edecekler. Ağzını açmana bile gerek yok, onlar kendiliğinden pantolonlarını çıkaracaklar."

"Abartıyorsun," der Jagger, yanakları hafifçe kızarır. "Hiç de abartmıyorum." Cam bana döner ve ısrarla, "Bunu gördüm," der.

"Anlıyorum," derim. "Onda öyle bir hava var."

Jagger'ın kaşları çatılır ve bakışları ikimizin arasında gidip gelir. "Ne havası?"

"Kızların sevdiği türden. Koyu saç, yeşil gözler ve sağlam bir vücut. Benim geldiğim yerde kızlar bunu severdi." Erkeklerle ilgilenmiyorum ama çekiciliği tanıyabiliyorum ve Jagger tam da bu kategoriye giriyor. Ona, sert bir şekilde yakışıklı diyebilirim, tabii bunu duyunca itiraz etmeyeceğini düşünürsem.

. Ama pürüzsüz bir cilt, keskin elmacık kemikleri ve uzun kirpikleri başka nasıl tanımlayabilirsin ki?

"Cam Kaliforniyalı bir sörfçü gibi görünüyor ve kızlar da onu seviyor." Jagger, dikkatleri Cam'e çekerek çekiciliğini önemsizleştiriyor. Cam da çekici olarak nitelendirilebilir, ancak özellikleri klasik anlamda yakışıklı olarak değerlendirilebilir, güzel olarak değil. "Sen de tam bir canavarsın dostum." Bana bakıyor. "Uzun boylu ve yapılısın, ama iri yarı değilsin. Sanki tek benim etrafımda toplanıyorlarmış gibi davranmayın."

"Tamam. *Önce* sana akın edecekler." Cam kollarını göğsünde kavuşturur. "Bahse girerim."

"Kimin ilk golü atacağına dair bahis yapmıyorum," Jagger alaycı bir şekilde söylüyor. "Çünkü kazanacağımı biliyorsun."

"Çünkü ben bir beyefendiyim." Jagger, ikisi de kahkahalara boğulmadan önce, şakacı bir şekilde kaşlarını oynatır. Açıkça aralarında bir tür iç şaka paylaşıyorlar ve bu, göğsümde bir tür boşluk hissi yaratır.

Xavier ve ben de kısa bir süre önce onlar gibiydik. Aynı ilgi alanlarımız, aynı mizah anlayışımız vardı ve sadece bir bakışla iletişim kurabilirdik. Sadece bir iki kelimeyle değil. Tamamen konuşmalar yapardık. Bu, insanları çılgına çevirirdi, ama en iyi arkadaşımın olmasıyla ilgili en sevdiğim yanı buydu.

Artık benimle birlikte üniversiteye gitmeyeceğini söyleyip öfkeyle odadan çıktığında...

O gecedен sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Bursumu neredeyse çöpe atıyordum, ama sonunda babam beni buraya gelmeye ikna etti. Xavier için hayatımı askıya alamayacağımı söyledi ve bu, Piper ve Xavier'ın Colorado'ya gelmeme kararları hakkında benim de kullandığım argüman olduğu için, onun haklı olduğunu biliyordum.

İşte buradayım. Hayalimdeki okulda, hayalimdeki takımda oynuyorum. Hala Xavier'ın burada benimle olmasını diliyorum, ama onsuz da idare ediyorum. Bu, onu her gün düşünmediğim anlamına gelmez, özellikle de Jagger ve Cameron'ın ne kadar yakın olduğunu gördüğümde.

"Ee, ne diyorsun Cruz? Bu gece geliyor musun?" Jagger, Cam ile yer değiştirerek yedek kulübesine oturdu.

Muhtemelen gelmeliyim. Burada takım arkadaşlarımdan başka kimseyi tanımıyorum ve onları en çok göreceğim kişiler olsalar da, futbol dışında başka insanlarla tanışmanın zararı olmaz. Xavier'in yerini doldurmak istemiyorum - istesem bile yapamazdım - ama arkadaş diyebileceğim birisi ya da bir grup olması güzel olurdu.

"Önce yeni odana eşyalarını taşımanda yardım ederiz. Hafta sonu boyunca eşyalarını yerleştirebilirsin," diye ekler Cam, Jagger bir sonraki tur için onun üzerine tırmanırken.

"Evet." Yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. "Neden olmasın."

Oraya vardığımda, az mobilyalı oda boştu, bu da yatak ve masamı seçebileceğim anlamında güzeldi. Ancak, ilk gelen olmak, kapının her an açılabilceğı anlamına geliyordu ve bu gerçekleşene kadar gergin olacaktım.

Ben endişeli bir insan değilim, ama önümüzdeki dokuz ay boyunca kiminle yaşayacağını öğrenmek için beklerken tamamen sakin kalabilecek birini tanımıyorum. Adamın adının William olduğunu bilmem dışında, onun hakkında hiçbir bilğim yok. Üniversitenin bize uygun olduğunu düşündüğü biriyle eşleştirmek için bir anket doldurmuş olsak da, bu onun kapıdan içeri girdiğı anda birbirimizle iyi anlaşacağımız anlamına gelmez. Bu anlamda, bu gece dışarı çıkmam muhtemelen en iyisi. Bu, kaderimi belirleyecek kişiyi beklemek için sınav salonuna benzeyen bir odada beklemekten başka bir şey yapmamı sağlayacak.

"Hangi masayı istersin?" diye soruyor Cameron, bir kutu defter ve diğer okul malzemelerini kapıdan içeri taşıırken.

"Pencerenin yanındaki." Seçimimi işaret ediyorum. "Ve bu yatak." Jagger diğerini yatak üzerine bırakırken, ben de bir çanta dolusu kıyafeti yatağın üzerine bırakıyorum ve üçüncü çantadan çarşaflarımı çıkarıyorum.

"Sonra açarsın." Jagger çoktan kapıya doğru yöneliyor.

"Sadece çarşaflarım. Eve geldiğimde yatak yapmak istemiyorum."

"İşini doğru yaparsan, yatağın yapılmadığını fark etmeden uyuyakalırsın." Çıkabilmemiz için kapıyı açık tutuyor. "Partiden önce akşam yemeğı yemeliyiz."

"Tamam." Çarşaflarımı yatağın üzerine atarken homurdanırım. Cameron arkamdan, Jagger da en arkadan gelirken kapıya doğru ilerleriz. Omzumu üzerinden bakıp kaşlarımı kaldırırım. "Ama restoranı ben seçeceğim ve yemin ederim, beni yine suşi yemeye ikna etmeye çalışırsan, ben... Kahretsin!" Çırpıttığım adamı tutmak için elimi uzatırım. "Üzgünüm dostum. Dikkat etmemiştim."

Bir çift ela göz bana soğuk bir bakış attı. "Önemli değil." Beni geçip yürümeye devam etti. Evet, burada suçlu olan benim, ama lanet olsun, bu ölümcül bakışı hak ettiğimi sanmıyorum. *O güneş ışığı gibi adamlarla aynı odada kalmak zorunda olan kişiye acıyorum.*

Kafamı sallayıp bu karşılaşmayı umursamadan, üçümüz öğrenci birliğine doğru yola çıkıyoruz. Orada yarım düzine fast food seçeneği var, böylece kimse istemediği bir şeyi yemek zorunda kalmıyor. Ve tonlarca kaloriyi mideye indirdikten sonra, Jagger'ın dediği gibi, *yılın partisine* gidiyoruz.

Bu devasa üç katlı evin geniş verandası zaten insanlarla doludur, açık kapı ve pencerelerden müzik sesi yükselirken insanlar içeri girmek için birbirlerini itip kakmaktadır.

"Burası kimin evi?" diye soruyorum Jagger'ı takip ederken, sanki onun için ayrılmış gibi görünen insan kalabalığının içinden geçiyorum. Jagger, insanların onun geçmesini izlemek için geri çekildiğinin farkında olsa da, bunu belli etmiyor. Ucuz bira ve ter kokusu burnuma çarptığında burnumu kırıstırıyorum ve onu takip ederek ön kapıdan içeri giriyorum.

"Sanırım Bennet'in. Ya da en azından onun kardeşliği." Sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi bizi doğrudan fiçıya götürdü ve dağıtan kızıdan üç bardak aldı. Kız, bardakları kime verdiğini gördüğü anda donakaldı ve bakışları onun vücudunu santim santim taradı. Gözleri tekrar yüzüne döndüğünde, elindeki bardakları neredeyse düşürüyor, ama Jagger fiçıyla meşgul olduğu için bunu fark etmiyor bile.

Cameron, *"söylemiştim"* anlamına geldiğinden emin olduğum bir nefes verir, ancak kadınların Jagger'ın ayaklarına kapanacağına dair iddiasından hiç şüphe duymamıştım. Odadaki durumu doğru okuyabiliyorsam, birkaç erkek de öyle. Görünüşü o kadar büyüleyici ki, insanlar onun gerçek olup olmadığını görmek için ona bakıyorlar sanki.

Elimizde dolu bardaklarla biraz dolaşıp ortamı izliyoruz. Dans pisti oluşturmak için mobilyalar duvara itilmiş ve on kişilik bir grup oturma odasının bir köşesinde ritme göre dans ediyor. Beer pong oynayanlar yemek odasında toplanmış, daha küçük gruplar da etrafa dağılmış flört ediyor, gülüyor ve geceyi içerek geçiriyor.

"Jagger ile takılmanın güzel yanı, asla kanat adamı olmak zorunda kalmamam," diyor Cameron, evin içinde dolaşırken, mekândaki hemen hemen tüm kadınların dikkatini çekerek. "Tabii bu, onun istemediği kızları aldığım anlamına geliyor, ama ciddi bir ilişki aramadığım için sorun değil."

"Bunu sık sık mı yapıyorsun? Onun tavladığı kızın arkadaşıyla çıkmak gibi mi?"

"Hayatı kolaylaştırıyor."

"Daha fazlasını istersen ne olur?"

Cameron bana meraklı bir bakış atıyor. "Futbol varken daha fazlasına kim zaman bulabilir ki?"

"Evet. Mantıklı." Tatsız biramdan bir yudum alıp ona katılıyorum, ama doğrusu, bu geçici seks olayını tam olarak anlamıyorum. Sırf ilişki kurmak için ilişki kurmak, zevkli bir şeyden çok bir angarya gibi geliyor, ama Xavier ve Piper'a olanlardan sonra, yeni arkadaşlarımın çabalarını desteklemekten mutluluk duyuyorum. Başka birine bağlanmak için çok gençler, özellikle de yanlış kişiye bağlanacaklarsa.

Evi dolaşıp ortamı inceledikten sonra, sonunda bira pong masasına ulaşıyoruz. Diğer takım arkadaşlarımızdan birkaçı orada toplanmış ve üçümüz, turu kaybeden ve daha fazla biraya ihtiyaç duyanlara göre takımlar dönüşümlü olarak oynuyoruz.

İlk oyunum vasatın altında, ikincisi de aynı derecede kötü. Üçüncü oyunda ise, açıkça kimsenin partner olmak istemeyeceği kişi benim.

"Cidden, Cruz." Topum hedeften çok uzaklara gittiğinde Jagger gözlerini devirdi. "Amaç topu kupaya sokmak, göğsümden sektirmek değil."

"Belki de sekmesini istiyorum." "Öyle bir şey yok," diye homurdanır Cameron.

"Nasıl bu kadar kötü olabiliyorsun?" Takım arkadaşım Kyle sorar. "Sen bir futbolcusun. Daha iyi nişan almalısın."

"Ben sıkı uç oyuncusuyum, oyun kurucu değil," diye açıklıyorum, top önümdeki kupaya girerken. Yine.

Bundan sonra masadan yuhalanarak kovuluyorum, ki bu sorun değil çünkü zaten fazlasıyla içki içtim ve artık oynayamayacağım için Jagger ve Cameron yeni oyunculara yer açıyorlar. Kenarda takılıp, yerimize geçenleri tezahürat ve yuhalamalarla karşılar, bütün gece bizi takip eden üç kız sonunda cesaretlerini toplayıp Jagger'a yaklaşıyorlar.

"Söylemiştim." Cameron bileğini göğsüme vurur. "Sarışını seçecek. Onun tipi bu. Sen esmeri mi kıvılcı saçlıyı mı istersin?"

"Oh, ben şey..."

"Senin için sorun yoksa, ben esmerleri severim," diyor ve söz konusu esmere göz kırparak beni cevap vermekten kurtarıyor. "Hadi." Cameron beni kızların Jagger'ın etrafında toplandığı yere çekiyor ve tanıştırıldığımızın farkında olsam da, hiçbirinin adını hatırlamıyorum. Kendime bunun bira yüzünden kafamın bulanıklaştığını söylüyorum, ama bu sadece kısmen doğru.

Yeni isimleri hatırlamaktan çok, ayrılmak için makul bir bahane bulmakla daha çok ilgileniyorum.

Yorgun hissetmek, sarhoş hissetmek, tuvalete gitmek zorunda olmak... Sonuncusu en mantıklı olanı ve yeni arkadaşlarımız dışarı çıkmayı önerdiğinde tam da bunu kullanmak üzereyim. *Mükemmel.*

Kapıya ilk ben varıyorum – temiz hava harika bir fikir gibi geliyor – ve yürüyüşte bacaklarımı esnetmek kafamı biraz açabilir. Ama yürüyüşe başladıktan birkaç dakika sonra iki şey fark ediyorum: Jagger ve Cameron artık bizimle değiller ve gözlerimi ağaçlara odakladığımda onların hareket ettiğini görebiliyorum. Daha doğrusu, ağaçların önünde hareket eden bedenler görüyorum.

Arka bahçe bir gözetleme noktası gibi, havada ağır nefes alma sesleri ve... *başka sesler* yankılanıyor. Yanımdaki kız durmadan hemen önce, iki erkeğin birbirine sarıldığını görüyorum, sarışın olanı ağaca yaslanmış, partnerinin kolu ritmik bir şekilde ileri geri hareket ediyor.

Yanımdaki kız küçük elini göğsüme koyuyor, ama ben bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Gözlerimi erkek çiftten ayıramıyorum, derin bir merak beni ele geçiriyor.

İki erkeğin öpüştüğünü hiç görmemiştim. Tanıdığım tek eşcinsel erkek kuzenimdir ve onun bunu kimseyle yaptığını görmek istemem. Bu manzaranın tuhaf olmasını beklerdim, çoğunlukla alışık olmadığım için, ama garip bir şekilde hiç de tuhaf gelmiyor. En azından heteroseksüel bir çiftin yaptığından daha tuhaf değil.

Aslında, sarışın kızda tanıdık bir şeyler var.

Çok geç olana kadar, sırtımın kalın bir ağaç gövdesine dayandığını ve kızın dizlerinin üzerine çökerken parmaklarının karnımı okşadığını fark etmiyorum. Soğuk bir hava dalgası farkında olmadığım penisime çarptığında – ne zaman sortumu çıkarmış – aniden gerçeğe dönüyorum.

"Ben... belki biraz fazla içmişim." Fermuarımı çekerken kıza ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve umarım özür diler bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Yaz boyunca çok sıkı antrenman yaptık ve bu, dışarı çıktığımız ilk gece... Şey, kendimi biraz fazla kaptırdım galiba."

Ben gevezelik ederken, kızın ifadesi şaşkınlıktan karışıklığa, oradan da anlayışa dönüşür ve bana küçük bir gülümseme atar. "Sorun değil. Zaten benim de en sevdiğim şey değil."

"O zaman neden yaptın?" Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Utangaç bir şekilde omuzlarını kaldırıyor.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Oh." Bir an için dilim tutulur. "Sadece takılabilir miyiz?"

"Evet." Başını sallar ve beni takip ederek birkaç bahçe sandalyesinin bulunduğu verandaya gideriz. Dani — sonunda adını öğreniyorum — o da birinci sınıf öğrencisi ve benim gibi mühendislik okumayı planlıyor. Arkadaşlarımızın geri kalanı bizi bulduğunda, dördü de aynı sırtışla, aradıklarını bulduklarını anlıyorum. Bu beni biraz suçlu hissettiriyor, ama Dani ile çok ortak noktamız olduğu için, sadece konuştuğumuz için onun için sorun olmadığını umuyorum.

Sonuç olarak, güzel bir gece. Ama sporcu yurdunun önünde durana kadar odamı değiştirdiğimi hatırlamıyorum ve kampüsü geçip yeni evime gitmek için kendimi zorla sürüklemek zorunda kalıyorum.

Tanrıya şükür, yeni oda arkadaşım bugün gelmedi. Çok yorgunum ve bir gecelik sosyalleşmeyi yeterince yaptım.

İkinci Bölüm

Liam

İçeri girdiğimde oda boştu. Oda arkadaşımın burada olduğunu anlayabiliyordum, ama eşyalarını bırakıp kaçmış gibi görünüyordu. Bana uyar. Şansım yaver giderse, yarın kadar dışarıda kalır.

Eşyalarımı boşaltmaya başladım, çok uzun sürmedi çünkü sadece kıyafetlerim ve okul malzemelerim vardı, odayı kişiselleştirecek hiçbir şeyim yoktu. Kimse beni alışverişe götürmediğinden, yıllardır kullandığım yorgana kadar, sadece zaten sahip olduğum şeyler vardı. Naif bir şekilde, ayrılmadan önce alışverişe çıkılmaması, o eşyaları yanımda taşımak yerine buradan alabileceğim anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Neyse. Alt tarafı bir oda. Uyumak için bir yer. Duvarlarda posterlerim ya da masamda resimlerim olmasa ne fark eder? Şu anda evimi hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum. Özellikle de bugün gelmeye tenezzül etmeyen insanları.

Çantamı kimsenin kullanmadığı yatağın üzerine atıp kıyafetlerimi çıkarmaya başladım, dolapta askıların hazır olduğunu görünce çok sevindim.

Ailemin benim varlığımı unutmak için seçebileceği tüm günler arasında, bugün en kötüsü. Bir yıldan fazla süredir beni düşünmedikleri halde neden beni düşüneceklerini beklediğimi bilmiyorum, ama uyandığımda onların gitmiş olduğunu görünce gerçekten şok oldum, özellikle de babamın beni buraya getirmesi gerektiği için.

Sessiz bir evde uyanmak yeni bir şey değil, bu yüzden bugün farklı olması için büyük çaba sarf ettim. Buzdolabına bir not yapıştırdım,

babamın ofisindeki kağıt takvimde tarihi daire içine aldım ve ikisine de hatırlatma mesajı gönderdim. Bugün kampüse taşınacağımı bilmiyor olmaları imkansızdı. Yine de, her gün olduğu gibi, uyandığımda ikisi de ortada yoktu.

Genelde bu, babamın işte, annemin ise uyuduğu anlamına gelir, ama bu sabah annemin arabası bile yoktu. Annem artık yatak odasından neredeyse hiç çıkmıyor, ama bugün *saat dokuzdan* önce evden çıkmıştı, *ne diyebilirim ki*. Yaklaşık iki saat bekledim, geciktiklerini umarak, ama kimse eve gelmedi, mesajlarıma da cevap vermediler.

Ne yazık ki bu da normal.

İşle ilgili değilse, babam ona ulaşma girişimlerini görmezden gelme eğilimindedir. Annem ise... diyelim ki ev yanıyor olsa bile farkına varmaz. Kendimi korumakta her zaman iyiydim, ama geçen yıl bağımsızlığım yepyeni bir boyuta ulaştı. Bu yüzden önceden plan yaptım ve bugün okula gideceğimi onlara hatırlatmak için her fırsatı değerlendirdim. Bunun boşuna olacağını bilmeliydim.

Onların gelmeyeceği belli olunca, arabamı hazırlayıp yola çıktım. Arabamla ne yapacağım konusunda hâlâ bir fikrim yok, çünkü aslında kampüse girmesi yasak, ama bu sabah başka seçeneğim yoktu. Umarım bir şekilde izin alabilirim.

Az sayıdaki eşyalarımı yerleştirdikten sonra, nereye park edebileceğimi öğrenmek için resepsiyona gittim. Beni daha da üzmemekten başka bir işe yaramayacak olan, birbirlerine sarılan ve gözyaşları içinde vedalaşan aileleri görmezden gelmeye çalıştım. Ailemin taşınmama yardım etmek veya beni uğurlamak için zahmet etmemesi onların suçu değil. *Benim gittiğimi fark ettiler mi acaba?*

Yaklaştığımda bir kadın "Adınız?" diye soruyor. "Harrington. Liam."

"William?" Kadın bana bakar.

"Evet." Tam adımın söylenmesiyle kendimi çökmüş hissediyorum. *Babamın adı.*

O beni yukarıdan aşağıya süzerken, vücudum bastırılmış öfkeyle titriyor ve ben somurtmamak için elimden geleni yapıyorum. *William*. Eskiden bu ismin bir onur olduğunu düşünürdüm. Artık öyle düşünmüyorum. Tanrıya şükür banka hesabına erişimim var, böylece okul ücretimi ödeyebiliyorum, aksi takdirde bu bayan muhtemelen bana evsiz olduğumu söylerdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Beklenmedik bir şekilde buraya gelmek zorunda kaldım. Park izni falan alabilir miyim?"

"Hafta sonu için geçici bir tane alabilirsiniz, ama kalıcı bir şey için bursar ofisine başvurmanız gerekir." Bana ön panele koymam için bir fiş uzatıyor ve bir sonraki kişiye el sallıyor. *Sanırım işimiz bitti.*

Kibarlık yapabilecek ruh halinde olmadığımı bilerek, başımı eğik tutarak koridordan odama doğru ilerliyorum. Sonunda burayı seveceğimi umuyorum —burayı sevmek istiyorum—ama şu anda duygularım çok yoğun.

Teşekkürler anne ve baba.

Beni kendi başıma bıraktıkları için onlara o kadar kızgınım ki, bir yanım onların bana yaptıkları gibi onları silip atmak istiyor. Ama bunu yapamıyorum. Okul masraflarımı onların ödemesine güveniyor olmam bir yana, içten içe onların neden böyle olduklarını biliyorum ve bu da beni bunu yapmaktan alıkoyuyor. Onları istediğim kadar nefret etmekten alıkoyuyor.

Bu sonsuz bir döngü – öfkem, suçluluk duygusu baş gösterene kadar patlamaya hazır hale gelene kadar kaynıyor. Tüm yolculuk boyunca bu döngüyü tekrarladıktan sonra, *zihinsel olarak* tamamen bitkin düşüyorum. Fiziksel olarak ise, biraz gerginim.

Odamda, yiyecek bir şey olmadığını ve saatlerdir bir şey yemediğimi fark ediyorum, bu yüzden bir şeyler bulmaya karar veriyorum. Tabii ki yemekhane kapalı, bu yüzden otomat makinesinden birkaç paket cips alıyorum ve kendimi bu kadar zavallı hissetmemek için odamda tek başıma oturmak yerine etrafta dolaşıyorum.

Yurduma en yakın büyük alanda, her türlü şeyi yapan insan grupları var. Frisbee atıyorlar, gitar çalıyorlar ya da sadece oturup sohbet ediyorlar. Bunların buraya gelmeden önce birbirlerini tanıyan insanlar olduğunu varsayıyorum, çünkü aksi takdirde bu kadar çabuk ortak ilgi alanları bulmalarını açıklayamıyorum.

Bu konuda hiç de üzülmiyorum: tanıdık yüzlerin olmaması. Eğer bana kalsaydı, liseden kimseyi bir daha görmezdim.

Geçen yıl yaptığım turdan hatırladığım kadarıyla, Yunan evlerinin bulunduğu sokağa doğru yürüyen iki ve üç kişilik birkaç grup insan görüyorum. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, onların arkasına takılıyorum, umarım frizbiden daha ilginç bir şeye götürürler beni. Ön verandadan çimlere kırmızı plastik bardakları dökülen bir eve yaklaştıklarında haklı olduğum ortaya çıkıyor.

Normalde, bu benim tarzım değildir. Belki lisedeyken olabilirdi, ama o zamanlar geçti. Artık, farklılıkları nedeniyle insanları dışlayan ev partilerini ve grupları tercih etmiyorum. Ama buradaki ilk gecem ve kimse kim olduğumu bilmiyor, bu yüzden bundan yararlanabilirim.

Kapıya vardığımda, benimle yaklaşık aynı boyda bir adam önüme geçip avucunu göğsüme koydu. "Futbol takımından mısın?"

"Hayır." Durduramadan burnumu kırıştırıyorum.

"Futbola karşı bir şeyin mi var?"

"Ben lakrosu tercih ederim."

"Lakros, ha?" Beni baştan aşağı süzdü.

Gözleri göğsümde biraz fazla uzun süre kalıyor gibi görünüyor. Ben de kendi incelememi yapıyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu, kahverengi gözlü ve gözlerinin hemen üzerinde biten, uçları kıvrık kumral saçlı. *Fena değil.*

Çenesini keskin bir hareketle kaldırarak dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor. "İçeri almam gereken tek birinci sınıf öğrencileri, kardeşim Bennet'in futbol takımında olanlar, ama bu konudaki fikrini beğendim."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılmaya çalışıyor, alışık olmadığım ama hoş olmayan bir hareket. *Evet, biraz sevimli.* "Sana fikrimi söylemedim. Ve benim birinci sınıf öğrencisi olduğumu nereden biliyorsun?"

Adam kaşlarını kaldırdı, ben de kaşlarımı kaldırdım. Sonra yüz hatları aniden gevşedi ve utangaç bir sırıtışla kahkaha attı. "Cesursun. Hadi, sana bir bira alalım."

"Demek kardeşin futbol oynuyor?" Kalabalığın arasından geçerken soruyorum. "Kardeşlik kulübü üyesi," diyor gülerek.

"Evet, ben de onu kastetmiştim." Bira fıçısına ulaştığımızda yalan söylüyorum ve kolayca kızaran biri olmadığım için içimden sessizce şükrediyorum. "Cidden, birinci sınıf öğrencisi olduğumu nereden bildin?" Bana uzattığı bardağı alıyorum.

"Gözlerinden belli. Her şeyi ilk kez görüyormuş gibi izliyorsun."

"O kadar şeffaf olduğumu fark etmemiştim." Bir yudum bira içiyorum.

"Aslında değildin, ama ben dikkat ediyordum." Bana göz kırptı ve midem biraz hopladı.

Geçen yılki felaketle sonuçlanan buluşmam ve ardından arkadaşlarımın benden uzaklaşmasından sonra, başka bir erkeğe bakmadım, ya da birinin bana baktığını fark etmeme izin vermedim. Bu... hoş.

"Aiden." Elini uzatır. "Liam."

Elini tutarım.

"Peki, bizim kardeşliğe katılmayı düşünüyor musun?" Elini geri çekerken parmakları benimkilerin üzerinde kayar.

"Onlar bizim gibi erkekleri kabul ediyor mu?"

Aiden başını geriye atarak kahkahayla güldü. "Duymadın mı? Cinsel deneyimler moda. Ayrıca burası oldukça liberal bir kampüs."

"Bunu bilmek güzel." Kampüsü gezerken bu izlenimi edinmiştim, ama geçen yıldan sonra kabulü olduğu gibi kabul etmek zor. "Kardeşlikler hakkında pek düşünmedim. Açıkçası, bu kardeşliğin hangisi olduğunu bile bilmiyorum. Kalabalığı takip ettim."

"Sigma Rho." Gururla gülümser.

"Üzgünüm, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Lacrosse gibi, futboldan daha az biliniyor ama çok daha havalı."

Şimdi gülme sırası bende, sanırım en son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum bile. Neredeyse tanıyamıyorum. Düşündüm de, yanaklarımda hissettiğim yanmayı da zar zor tanıyorum, ama bunun nedeni uzun zamandır gülümsemediğim için yanaklarımın kaslarının körelmiş olmasıdır, aşırı kullanmaktan değil.

"Önyargılı olmazsın, değil mi?" diye soruyorum.

"Ben mi?" Aiden göğsünü işaret ediyor. "Asla. Hadi, sana evi gezdireyim."

Aiden beni evin içinde gezdirirken, ortak alanları, yatak odalarını gösterirken (beni köşeye sıkıştırmaya çalışmıyor) ve mutfığa geri dönüp bir bira daha içtiğimizde onu takip ediyorum. Üye olmadıkça girilemeyen bölüm odasını görmüyoruz, ama benim için sorun değil. Turdan ve Aiden'ın tüm arkadaşlarıyla tanışmaktan keyif alıyorum, ama üye olmak isteyecek kadar keyif aldığımı söyleyemem. Yine de, Yunan hayatının istediğim şey olduğuna karar verirsem, bu da dikkate almam gereken bir konu.

"Partiler her zaman bu kadar popüler mi?" Cildime biraz hava girmesi için gömleğimi vücudumdan çekiyorum, umarım hissettiğim ince ter tabakası fark edilmez.

"Evet, hemen hemen." Aiden bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Arkaya geçmek ister misin? Orası çok daha serin."

"Yolu göster."

Sıkışık kalabalığın arasından geçerek veranda kapısına ulaşıyoruz ve hava soğuk sayılmayacak kadar erken olsa da, güneşin olmadığı bu yükseklikte kesinlikle daha serin. İstem dışı titriyorum.

"Üşüdün mü?" diye sorar Aiden.

"Hayır, içeriden çıkınca biraz şok oldum. Ama iyi geldi. Burada daha fazla insan olmamasına şaşırdım." Etrafa bakıyorum, dağınık bahçe mobilyalarında sadece birkaç kişi var ve çoğu ya öpüşüyor ya da her an öpüşecekmiş gibi görünüyor.

Aiden bakışlarımı takip eder ve bana yine utangaç bir gülümseme atar. "Evet, yeterince bira içtikten sonra burası öpüşme noktasına dönüşüyor. Ama buraya gelmeyi bu yüzden önermedim."

"Yani, ilgilenmiyor musun?" *Kahretsin, az önce sevişmek istediğimi mi ima ettim? Kesinlikle öyle oldu.* Başka bir erkeği öpmemin üzerinden yıllar geçtiğini, başka bir erkeğin sert penisinin benimkine sürtündüğünü hissetmemin ise daha da uzun zaman olduğunu düşünürsek, bu akşamın böyle bitmesi o kadar da kötü olmazdı herhalde.

"Öyle demedim." Aiden dudaklarını ısırarak imalı bir şekilde gülümsedi ve uzun süredir ihmal ettiğim penisim, elimden başka bir şeyin onu rahatlatmasını bekleyerek harekete geçti.

"İyi."

Aiden benden daha fazla açıklama istemedi, sadece elimi tutup beni yakındaki bir ağaca götürdü. Ağaç, biraz mahremiyet sağlayacak ve beni ona doğru itip dudaklarımızı birbirine çarptığında ağırlığımı taşıyacak kadar büyüktü.

İyi bir adam olmasına rağmen, Aiden oldukça agresif bir öpüşücü ve ben dokunulmaya o kadar açım ki, herhangi bir dokunuş bile umurumda değil. Dudaklar, dişler ve diller birbirine üstünlük sağlamak için savaşıırken, sertleşmiş penislerimiz o kadar acil bir şekilde bir araya geliyor ki, zevkin ortasında fermuarımdan gelen küçük bir rahatsızlık hissediyorum. Ama durmak için çok şehvet doluyum.

Aiden'in daha fazlasını istemek için bir davet olarak algıladığı, penisimdeki sürtünmenin tadını çıkarırken boğazımdan yumuşak, gırtlaktan gelen bir inilti yükseliyor. Hevesli parmakları pantolonumu açıyor, penisimi serbest bırakıyor ve ben de onun hareketlerini taklit ederek onu içimde hissedebiliyorum.

Birbirimize sürtünürken, sıcak bir el bacaklarımın arasına dalar ve testislerimi avuçlar, sıkar ve çeker. Keskin nefesim memnun bir iç çekişe dönüşür ve Aiden dudaklarıma gülümser. "Haklıydım."

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum.

"Gerçekten bir çiftin var." Parmakları arasında testislerimi yuvarlar ve ben yumuşak bir kahkaha atarım, sonra dilimi onun ağzına sokarım.

Birbirimizi yalarken, sert eli ikimizi de sarar ve pompalamaya başlar. İlk başta yavaşça, sonra kalçalarımız ileri geri sallanmaya başladıkça hızlanır. Penisim Aiden'in penisi ve yumruğu arasında sıkışır. Sürtünmemizin lezzetli itme ve çekme hareketleri kalbimin hızlanmasına neden olur. Nefes nefese inlemeler, ona karşı sürtünürken, boşalmanın doruğuna ulaşmak için kalçalarımın her itişini vurgular.

Etrafımızdaki ormanda yankılanan seks seslerini, kendi yerlerini arayan diğer azgın öğrencilerin ara sıra attığı bakışları belli belirsiz fark ediyorum. Kendimi bir röntgenci veya teşhirci olarak tanımlamam, ama bu anda atmosfer heyecanımı artırıyor, yaklaşan boşalmamı hızlandırıyor. Özellikle de oldukça iri bir adamın bir anlığına bize çok uzun süre baktığını fark ettiğimde.

Onda belli belirsiz tanıdık bir şey var, ama ne olduğunu anlayamadan, Aiden'in tutuşu daha sıkı, daha hızlı hale geliyor ve ben bir kez daha mutluluğuma kapılıyorum.

Boşalmaya doğru hızla ilerlerken, bu hissin daha uzun sürmesini dilediğim kısa bir an yaşıyorum. Ama uzun süren cinsel perhizim vücudumu buna hazırlıksız bırakmış ve bu karşılaşmayı uzatacak durumda değilim. Yapabileceğim en iyi şey, itibarımı korumak ve umarım Aiden'in egosunu okşamak.

"Siktir, bu işte çok iyisin. Yaklaştım. *Çok* yaklaştım," diye Aiden'in dudaklarına mırıldanıyorum.

"Öyle mi?" Sesinde gurur duyduğunu hissediyorum.

"Benimle birlikte boşal. Acele et." Kalçalarımı öne doğru itiyorum, benim sikimin onun sikine sürtünmesinin onu doruğa ulaştıracağını umuyorum.

Öyle.

Onun elinde titremeye başlar başlamaz, ikimizin üzerine boşaldığını hissediyorum. Aınlarımız birbirine değiyor, göğüslerimiz nefes almaya çalışırken inliyor. Aiden'in dudaklarından gergin bir homurtu çıkıyor, sonra dudaklarını benim dudaklarıma getirip, artçı sarsıntılar boyunca beni öpüyor. Yine biraz agresif, ama vücudum itiraz edecek kadar doymuş durumda. Ben de akışına bırakıyorum.

Nefesimiz normale döndüğünde, Aiden penislerimizi bırakır ve elini pantolonuna siler. "Temizleyecek bir şeyim yok." Bana utangaç bir gülümseme atar.

"Sorun değil. Zaten eve gitmem gerek. Orada temizlerim."

"Genelde her hafta sonu burada parti olur." Aiden kendini toplarlar. "Tekrar gelmelisin."

"Evet. İyi fikir." Ben de aynısını yapıyorum, düzgün giyindiğimde garip bir şekilde duraksıyorum. Eve dönmeden önce, zamansız gezimden önce, düzenli bir ilişkim vardı. En azından sonrasında ne yapacağımı sorgulamayacağım kadar iyi anlaştığımı düşündüğüm biri. Sadece "bir dahaki sefere kadar" anlamına gelen kısa bir öpücük paylaşır ve ayrı yollara giderdik.

Aiden benim şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Görüşürüz, Liam."

"Evet. Görüşürüz."

Evin içinden geçmek yerine yanından dolaşarak, adımlarımı geri takip ederek yurda geri döndüm. Oda arkadaşım hala yoktu, bu yüzden hızlıca duş alıp yatağa girdim ve akşamın olaylarını tekrar tekrar düşündüm, bu da günün berbat başlangıcını telafi etti.

Aiden hoş birisi. Oldukça sevimli. Sanırım onunla ilişki kurmak istediğim biri değil, buradaki ilk gecem, ilk yılım, bu yüzden erkek arkadaş aramıyorum. Ama fiziksel temas kesinlikle var, bu yüzden onu tekrar görmeye değer olabilir.

Yıllardır ilk kez neredeyse mutlu bir şekilde uykuya dalıyorum.

Bu sükunet, hiçbir uyarı olmadan üzerime dev bir ağırlık düşüp ciğerlerimdeki havayı zorla boşaltınca paramparça oldu. Nefes almaya çalışırken, şaşkın bir çığlık duydum ve ağır bir gürültü odada yankılanıp ardından hafif bir hışırtı duyulunca ağırlık kayboldu.

"Ne oluyor lan?" Yatağımın başucundaki lambaya uzanıyorum ve keyifli ruh halim bir kez daha bozuluyor.

Üçüncü Bölüm

Cruz

"Ah!" Vücudum yatağa değmeden önce sıçrayıp geriye doğru kayıyorum, reflekslerim beni ondan uzaklaştırıyor... *O neydi? Kimdi o?*

"Senin neyin var lan?" Odanın diğer ucunda bir lamba yanar ve neler olduğunu bilmem gerekse de, rahatsız edici ışığı engellemek için gözlerimi kapatmaktan kendimi alamam. Heyecanlı bir ses, "Sen de kimsin lan?" diye sorar.

Gözlerimi kırıştıtararak odayı netleştirirken, tanıdığımda ağzım açık kalır. "Sunshine?"

"Sunshine mı? Sana lanet olası bir güneş ışığı gibi mi görünüyorum?" Kızgın ela gözler benimkilere dikilir.

"Uh... İronik olarak söyledim." Kendimi yerden kaldırıp, odayı tarayarak yönümü bulmaya çalışıyorum. *Eğer çantalarım hala o yatakta ve o bu yataktaysa... Oh, lanet olsun.* "William?"

"Liam." Çenesi o kadar sıkı ki, o tek kelimeyi çıkarabilmesine şaşıyorum.

"Liam. Tamam. Neyse, bu akşam ayrıldığımda sen burada değildin, ben de yarın gelmeyeceğini düşündüm. Odada kimse olacağını beklemiyordum, bu yüzden hangi yatağa düştüğüme dikkat etmedim.

"Bunu sık sık yapıyorsun
gibi görünüyor." "Neyi?"

"Etrafındaki her şeyi ve herkesi görmezden gelmeyi."

Onun hakareti yüzüme çarptığında burun deliklerim genişledi. "Sen de dünyaya kızgın olmaya kararlı görünüyorsun, *Güneş Işığı*."

"Bana öyle deme," diye bağırdı yeni oda arkadaşım ve yine, dikkat etmeyen ben olmama rağmen, karışıklığının ölümcül bir bakış hak ettiğini sanmıyorum.

"Oscar mı desem? Yoksa Scrooge mu?" Onu kızdırıyor muyum? Belki. Ama o bana birinci sınıf öğrencisi gibi hakaret ettiği için sorun değil.

"Çok tatlı. Gece yarısı yabancı bir adamın yatağıma girmesinden hoşnut olmadığım için üzgünüm."

"Belki de partiden o adam olsaydı, bu kadar karşı çıkmazdın," diye mırıldanıyorum.

"Anlamadım?"

Kahretsin. Onun bunu duymasını istememiştim.

Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "O adamla öpüştüğünü gördüm." "Ee?"

"Yani, erkeklerin yatağına girmesine *o kadar da* karşı değilsin." Göğsümün önünde kollarımı kavuşturdum, cevabımdan gurur duyuyordum.

Liam'ın bakışları iyice sertleşir. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Ne?" Bunun nasıl algılanabileceğini fark edince kollarımı indirdim. "Hayır. Hayır, tabii ki hayır," dediğinde yüzündeki ifade değişmedi. "Kuzenim eşcinsel. İki erkeğin birlikte olmasıyla hiçbir sorunum yok." *Sanırım bu işi batırıyorum.*

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Senin sorununun bana özgü olduğunu, tüm erkeklere özgü olmadığını söylüyorum." *Evet, tamamen batırıyorum. Lanet olası bira pongu.*

"Sorun, davetsizce yatağıma yığılman mı?" Kaşları alnına sarkan saçların arkasında kaybolur ve bana itiraz etmem için meydan okur.

"Hayır. Evet. *Kahretsin.*" Sinirli bir şekilde saçlarımı okşuyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sanırım. Yorgunum ve biraz sarhoşum, sözlerim belirsiz ama kafam karıştığı için özür diledim ve içtenlikle özür diledim. Ateşkes yapabilir miyiz? En azından sabaha kadar."

Yüzündeki ifade, ateşkes olmayacağına inanmamı sağlıyor. Asla. Ama o da benim kadar yorgun olmalı ki, lambaya uzanırken, "Peki. Ama horlarsan, elime ne geçerse kafana atarım." diyor.

Mümkün olduğunca sessizce çantalarımı yere koyuyorum, yastığımı ve battaniyemi alıyorum ve derin bir uykuya dalıyorum. Sabah başım hala sağlam olduğu için, horlamadığımı varsayıyorum. Ayrıca, odada yalnız olduğum için, oda arkadaşımın kalkıp gittiğini uyurken fark etmemişim, ki bu da bana uyar. Bu sayede duş alıp valizimi boşaltmak için zamanım oluyor ve o geri döndüğünde işimi bitirmiş oluyorum.

"Selam," diyorum garip bir şekilde içeri girdiğinde, alnına düşen kumral saçlarının altında bile her zamanki somurtkan ifadesi görünüyor.

"Selam." Liam masasından iPad'ini alır ve yatağına oturur.

"Demek parçalarım hala sağlam. Sanırım bu, seni uykundan almadığımı anlamına geliyor?"

Yıllar boyunca babamın bayat şakalarına sayısız kez utanmıştım, ama görünüşe göre bu benim varsayılan panik ayarım. Ben de bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Garip olmak benim için yeni bir dünya.

"Hayır," diye kısa bir cevap verir, tableti kucağına koyar ve yastıklara yaslanır.

"Ya başka bir şey seni uyanık tuttu ya da hala kızgınsın."

"Demek gözlemci olabiliyorsun." Liam sol işaret parmağıyla ekranı kaydırıyor.

"Ve sen her dakika daha da ekşiyorsun, ama benim şikayet ettiğimi duymuyorsun, değil mi? Buna terbiye denir. Bir ara denemelisin."

"Bunu benim cinsel yönelimimi aşağılayan adam söylüyor."

"Ben öyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun." Onu suçlayıcı bir şekilde parmağımla işaret ediyorum. "Ayrıca, ilk hakaret eden sendin. Ben sadece misilleme yaptım."

"Hakaret neydi?" Çelik gibi bakışları benimkilerle buluşur. "Çevremdeki her şeyi görmezden geldiğimi söyledin."

"Dün koridorda neredeyse beni ezip geçtin, sonra da sanki orada yokmuşum gibi yatağıma düştün. Yani, çevreni görmezden geldiğini ima etmek hakaretten çok bir gerçek."

Derin bir nefes alıp elimi yanına indirdim. "Sert bir ifade, ama ne demek istediğini anlıyorum. Yine de, bunlar kazaydı. Masum hatalardı. Bunları sonsuza kadar bana karşı kullanacak mısınız?"

Bu soru, bakışlarındaki öfkeyi biraz azaltmış gibi görünüyor. "Peki ya eşcinsel olmam?"

"Ne olmuş ona?"

"Senin için sorun değil mi?" "Tabii ki hayır." Kafamı şiddetle salladım.

"O zaman neden yatakta erkekleri sevdiğimi ima ettin?"

"Sarhoş ve aptal olduğum için mi? Senin yaptığın gibi ucuz bir espri yapma ihtiyacı hissettiğim için mi? Komik olmaya çalıştım ama işe yaramadı mı? Açıkçası bilmiyorum. Muhtemelen üçünün birleşimi."

"Peki, buraya bir erkek getirirsem...?"

"Kiminle yattığın umurunda değil, sorduğun buysa. Ama ön sırada oturmak istemem. Ve seni hedef aldığımı düşünmeden önce, bu *hem* eşcinsel *hem de* heteroseksüel seks için geçerli. Röntgencilik benim tarzım değil."

"Dün gece oldu," diyor.

Sanırım bu konuda haklı.

"O... İki erkeğin öpüştüğünü hiç görmemiştim, bu yüzden bir anlığına dikkatimi çekti, sonra yoluma devam ettim. İzlemek için sandalye koyup oturdum falan değil. Başka kimsenin öpüşmesini de izlemedim, sadece arkadaşım ile konuştum."

Liam bunu düşünür gibi görünüyor ve kaşlarının arasındaki kırıışıklığın biraz azaldığına bakılırsa, cevabımı kabul ettiğini düşünüyorum.

"Bu spor kıyafetleri ne iş?" Başını, henüz şifonyere koymadığım, yatağımın üzerinde duran giysi yığınının doğru eğiyor. Bu bir özür değil, belki bir barış teklifi, ben de kabul ediyorum.

"Günde iki kez antrenman yaptığım için çok fazla kıyafet giyiyorum." "Futbol mu?" Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Bunda bir sorun mu var?" Neden bu soruyu böyle sorduğumu bilmiyorum. Sezgi, sanırım. Ama o bakışını açıklamıyor.

"Yanlış yerde değil misin?"

"Neden öyle diyorsun?" Giysileri çekmeceye koydum.

"Burası onur öğrencileri yurdu."

"Sporcular akıllı olamaz mı?" Benim söylediklerimi beğenmediğinde yaptığı gibi kaşlarımı kaldırıyorum.

"Öyle demedim. Sadece sporcular için özel yurtlar olduğunu sanıyordum."

"Var. Ben bunu istedim."

"Neden?" Liam, cevabı anlamaya çalışır gibi dudağını ısırır.

"Bu sporu ne kadar sevdiğim halde, profesyonel olma şansım yüzde ikiden az, bu yüzden buradayken bir diploma almam gerekiyor. Sen neden bu yurttan kalıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Burnunu kırııştırır.

"Şurada bir lakros sopası yok mu?" Odanın köşesine doğru başımı sallarım, orada duvara yaslanmış, en az iki metre uzunluğunda bir sopa vardır.

"Akıllı adamlar atletik olamaz mı?"

"Öyle demedim." Onun önceki sözlerini tekrar ettim. "O zaman sen sporcusun?" "Kulüpteğim, NCAA'da değil."

"Yine de sayılır." Son giysilerimi çekmeceye koyup kapattım.

"Herkes için değil," dedi sessizce.

"Ben herkes değilim. Antrenmana gidiyorsun, çaba gösteriyorsun, benim için sen bir sporcusun." İlk kez bakışlarında herhangi bir düşmanlık görmüyorum. Belki biraz şaşkınlık, ama öfke yok.

Başını sallayarak, beni merakla izlerken saçlarını ela gözlerinden uzaklaştırır. Ama konuşmaz. Bu, arkadaş olacağımızın bir garantisi değil, ama en azından bana ters ters bakmıyor. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

"Peki, bu nasıl oluyor? Kulüp meselesi yani. Kampüste bir sürü takım var ve onlarla mı oynuyorsunuz?"

"Hayır, diğer üniversitelerle oynuyoruz."

Şimdi de benim burnumu kırıltırma sırası. "Bu futbol gibi geliyor. Neden sadece kulüp işi?"

"Title XI. Okullar, erkekler için sundukları her spor dalı için karşılık gelen bir kadın spor dalı da sunmak zorundadır."

"Ee? Kadınlar için lakros var."

"Evet." Liam başını salladı, ama saçları gözlerinin üzerine düştü. "Ama mesele sadece spor değil, burslar da var. Futbol ve ponpon kızlık eşdeğer sporlar olarak kabul edilir, ama futbol için ponpon kızlıktan çok daha fazla burs var, bu yüzden bir okul hem erkekler hem de kadınlar için lakros eklesek bile, futbolun aldığı burs sayısını düşünürsek burs dengesi bozulur."

Bu bilgiyi sindirirken başım yavaşça sallanıyor. "Bu yüzden futbolu sevmiyorsun."

"Böyle bir şey demedim."

"Yüz ifaden öyle diyordu. Sorun değil," başını ileri geri sallamaya başladığını görünce ona söylüyorum. "Futbol hayranı olmasan da alınmam."

"Futbolu sevmememin sebebi bu değil."

"Tamam, söyle bakalım. Neden sevmiyorsun?"

Liam'ın yüzünde biraz boş bir ifade belirir. "Önemli değil."

İfadesine bakılırsa, önemli olduğuna eminim, ama şu anda konuşuyor olduğumuzu düşünerek ısrar etmiyorum. Ne yazık ki, bu, yine ağızımdan laf kaçırmayacağım anlamına gelmiyor.

"Demek sporcusun ve dün gece bir erkekle öpüştüğünü gördüm."

"Ee?" Liam'ın çenesi sıkı sıkıya kapanmış gibi görünüyor.

"Çoğu sporcunun eşcinsel olduğunu sakladığını sanıyordum, ama sen açıkça eşcinselsin."

Liam gözlerini devirdi. "Gözlemci olabileceğini söylemek, mahremiyetimi ihlal etmen için bir davet değildi."

Ellerimi kaldırarak teslim oldum. "Özel hayatını ihlal etmemeye çalışıyorum. Gördüğüm şeyi takım arkadaşlarından gizlemem gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum. Ya da aslında kimseden. İnsanlar biliyor mu?"

Derin bir nefes alır. "Bu bir sır değil, ama bunu herkese duyurmam da."

"Takım arkadaşlarının öğrenmesinden endişelenmiyor musun? Tüm soyunma odaları hoşgörölü değildir."

"Biliyorum," diye dişlerini sıkar.

"Yani takım arkadaşlarının bilmesini sorun etmiyor musun? Kazara seni ifşa etmeyeceğim, mesela... yakışıklı birini işaret edersem falan?"

"Bu, kendini ifşa etme şeklin mi? Yakışıklı birini fark edebileceğini ima etmek mi?" Bu sefer kaşlarının çatılması meydan okuma değil merak içindi ve bunun nedeni, bir ilişki kurmaya çalışmam mı, sıra bana geldiğinde adil davranmam mı, yoksa en iyi arkadaşımı aylardır özlediğim için gerçekçi davranan birini mi istediğimden bilmiyorum, ama kendimi daha önce kimseye itiraf etmediğim bir şeyi ona anlatırken buluyorum. Xavier hariç, ama o...

Sözleri söylemek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "İnsanların çekici olduğunu fark ederim. Sadece kendim onlara çekici gelmiyorum."

"Sen aoseksüel misin?" Onun lehine olan şey, bunu sorarken gözleri gerçekten çok fazla açılmıyor.

"Ya öyle ya da demi, sanırım. Hiç kimseye arkadaşım Xavier kadar yakın olmadım ve ona arkadaşlıktan başka bir şey hissetmedim, ama onun yakışıklı olduğunu biliyorum, yani... evet. Muhtemelen aoseksüelim."

Liam kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve ben onun başka bir soru sormasına hazırlandım. Ama o, hiç beklemediğim bir soru sordu. "Bunu insanlara gerçekten söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Şimdi keskin bir şekilde başımı sallama sırası bende. "Neden bana söyleyeyim ki?"

"Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok. Ve senin gibi ben de utanmıyorum, sadece kendim bile cevabını bilmediğim bir sürü soruya cevap vermek istemiyorum. Ya da takım arkadaşlarımdan bana hoşlanabileceğim birini bulmayı görev edinmelerini istemiyorum. İyi niyetli olduklarını biliyorum, ama kimsenin yardımına muhtaç olmak istemiyorum."

"Haklısın," diyor Liam ve konuyu gerçekten kapatıyor. Aynen böyle. Bu, huysuz tavırlarına rağmen onu takdir etmemi sağlıyor.

"Kahretsin." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Cumartesi sabahı için düşündüğümünden daha ağır bir konu oldu. Sanırım bu, ateşkesimizin hala geçerli olduğu anlamına geliyor?"

"Evet." Yemin ederim ki neredeyse gülümsüyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Hala geçerli."

Dördüncü Bölüm

Liam

Yatağında uzanmış halde Cruz'u dikkatle izliyorum. O bir havlu alıp btişikteki banyoya doğru giderken, az önce aramızda geçen konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

İyi... idi. Bu sabah sakinleşmek için odadan çıktığımda kendimi hazırladığımdan çok daha iyiydi.

Bunu beklemiyordum.

Her zamanki gibi, omuzlarımda bir yükte uyandım, ancak bu sabah bunun için yeni oda arkadaşına teşekkür etmem gerekiyordu. O adamın cesareti, koridorda tam bir pislik gibi davranıp sonra da sanki orası ona aitmiş gibi yatağıma uzanması.

Duş açılırken kendi kendime gülerek, o anda beni saran öfkeyi hatırlıyorum. Bu öfke beni gece boyunca uyanık tuttu, yeni bir oda arkadaşı için yalvarmam gereken tüm nedenleri düşündüm.

Onun mekânsal farkındalığının tamamen yokluğu. Alkolü kaldıramaması. Eşcinsellere karşı açıkça gösterdiği küçümseme.

Uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce, kindar davranmaktı. Gürültü yapıp, ışıkları açıp, kazara yatağına bir şeyler atacaktım. O pislige kendi ilacını tattırmak istedim.

Sonra uyuyan koca ahmağı gördüm ve - başka bir tanım yok - içim ısındı. Neredeyse tüm vücudum kızardı, ama ısının çoğu göğsümde yoğunlaşmıştı.

Yüzü çok... *huzurlu* görünüyordu. Artık benim yaşayamadığım bir duygu ve bu beni durdurdu. Bir yanım kıskançlık duyarken, diğer yanım sırf kinimden onun keyfini kaçırmak istiyordu. Tam da bunu yapmaya hazırlanmışım ki, battaniyenin altından görünen çıplak göğsünü gördüm.

Bu lanet olası bir *sanat eseri*.

Tek yapabildiğim, dünyadan habersiz uyurken pürüzsüz cildinin ritmik iniş çıkışlarını izlemektir. Gereğinden çok daha uzun süre baktım ve ne yazık ki, içimdeki öfke bir anda eridi.

Sporcularla olan trajik geçmişime rağmen, kendimi onlara çekildiğimi fark ediyorum. Bu yüzden odadan çıkmam gerekiyordu. Aramıza biraz mesafe koymalı ve haklı olarak kızgın olduğumu hatırlamalıydım. Ona bakmadığımda öfkemi biraz geri kazanmayı başardım, ama odaya geri döndüğümde, o benim ona attığım yemi yutmamak için gerçekten çaba gösterdiğinde, onun ilk düşündüğüm kadar kötü biri olmayabileceğini fark ettim.

Ve seksi. Çok, *çok* seksi, açık kahverengi saçları, delici mavi gözleri ve ağaç gibi tırmanmak istediğim vücuduyla.

Eminim o vücut şu anda ıslak, sabunlu ve... Odaklan Liam.

Çok yakışıklı olabilir, ama o hala benim oda arkadaşım, bu yüzden kendimi kontrol etmeliyim. Yine de, onun asexual olmasının sadece benim için değil, gözü olan herkes için lanet bir trajedi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Zorlu başlangıcımızın ardından bunu itiraf etmesine şaşırdım. Uzun zamandır kimse bana güvenmemiştir ve beni uykumdan alıkoyarsa fiziksel zarar vereceğimi söyledikten sonra *beni* seçmiş olması... Kendimi fazla kaptırmak istemiyorum, hayal kırıklığına uğramamak için gardımı düşürmek istemiyorum, ama şu ana kadar iyi birine benziyor.

Yine de yüzde yüz ikna olmuş değilim. Karakterleri değerlendirmekte pek iyi değilim. Geçmişte başkalarını en iyi şekilde değerlendirmiş, ancak onların dostane görünüşlerinin altında kara bir ruh olduğunu öğrenmişim. Bir daha kandırılmayacağım, ama açık fikirli olmaya hazırım.

Yani, o beni yanılttığını kanıtlamadıkça, itirafını hafife almayacağım.

Ben de bu senaryonun diğer tarafında bulundum, insanların mahremiyetine saygı duymadığı ve cinsel yönelimini sana karşı kullandığı bir senaryoda, ve ben bunu başkasına yapmayacağım. En azından kışkırtılmadıkça, bu yüzden onun sırrını saklayacağım ve onun rahatlık alanına dikkat edeceğim.

Bununla birlikte, ben hala eşcinsel bir erkeğim ve o hala çok yakışıklı, bu yüzden onun tipik Amerikan görünüşünden ve golden retriever kişiliğinden etkilenmediğimi söylemek

demek tamamen yalan olur. Ancak, yakışıklı erkekleri arkadaşlık bölgesinde tutmakta oldukça iyiyim ve onu kendini korumak için değil, cinsel yönelimine saygı duyduğum için orada tutacak olsam bile, bunu yapabilirim.

Su kesilir ve kendimi Cruz'un duşta durduğunu hayal ederken bulurum, su damlacıkları yerçekimine yenik düşerek o pürüzsüz, yalanabilir göğsünden aşağı sızar...

Yine fanteziler mi? Bu, önümüzdeki dokuz ay için iyiye işaret değil. Cinsel dürtülerim yaşıma göre oldukça ortalama – sanırım – ama nadiren tatmin olabiliyorum ve cazibe sadece birkaç metre uzakta olduğundan bunun değişeceğini sanmıyorum.

Kendime biraz rahatlama sağlamam gerek, yoksa delireceğim.

Önümüzdeki dönemde her gece duş almamın rutinim olacağını söylemek yanlış olmaz ve bu aktivitede benimle birlikte kimlerin rol alacağını da gayet iyi biliyorum.

Mastürbasyon yaparken platonik, aseksüel oda arkadaşımı hayal etmem yanlış mı? Muhtemelen. Bu beni mastürbasyon yapmaktan alıkoyacak mı? Sanırım buna mastürbasyon demelerinin bir nedeni var.

Bu küçük sırrı kendime ve elimle paylaşacağım.

"Artık arkadaş olduğumuza göre." Cruz'un sesi içimdeki gevezeliklere son veriyor ve ben, onun sadece bir havluyla odamıza geri adım atarken, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Havlu, onun gövdesinin alt kısmında olacağını tahmin ettiğim lezzetli küçük 'V'yi gizlemeye yetmiyor. "Bu odayla ne yapacağımız hakkında bir fikrin var mı?"

O bir çift boxer giyerken, ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum – Tanrıya şükür havluyu yere bırakmadan önce. "Ne demek istiyorsun?"

Başını çevirip odayı süzer. "Biraz iç karartıcı, sence de öyle değil mi?"

"Burası bir yurt odası."

"Kelime dağarcığını geliştirmelisin, Sunshine." Kışının yuvarlaklığını gizleyemeyen bir eşofman giydi. "Burası sıradan bir yurt odası değil, hapishane hüccresine benziyor. Kişiselleştirme nerede?"

Kendimi zorlayarak yüzüne bakıyorum. "Ateşkes yaptık diye bana takma ad takma hakkın yok."

"İronik bir lakap." Sanki çoktan en iyi arkadaşlar olmuşuz gibi gururla gülümsüyor ve bu beni gözlerimi devirip gülümsemek mi, yoksa gülümsemek mi konusunda kararsız bırakıyor.

O kadar... *hevesli* ki.

Gözlerimi devirmek kazanıyor, ama yine de çıplak beyaz duvarları, sade karo zemini ve yıpranmış ahşap mobilyaları kendi gözlerimle inceliyorum. "Aklında ne var?"

Omuzlarını kararsızca kaldırıp indirirken, başından bir tişört geçirip o heykel gibi göğüs kaslarını örter. "Bir halı iyi olabilir. Bu zemin çok soğuk ve daha kış bile gelmedi. Belki birkaç poster falan da olabilir."

"Peki ya televizyon? Ya da video oyunları?"

"Bütçem yetmez." Cruz bana çekingen bir gülümseme atıyor. "Ayrıca, buraya halıyı nasıl getireceğimizi bile bilmiyorum, televizyonu bırak. Mağaza teslimat yapmazsa tabii."

"Benim arabam var."

"Gerçekten mi? Kampüste birinci sınıf öğrencilerinin araba kullanmasına izin verilmediğini sanıyordum." "Verilmiyor, ama bir şekilde buraya gelmem gerekiyordu."

"Bekle, sahip olmana izin verilmeyen bir araban mı var? Onu nereye park edeceksin?"

"Ofisler pazartesiye kadar kapalı olduğu için bu pazartesi gününün sorunu." Normalde, tüm hafta sonu bu konuyu kafama takardım ve pazartesi gelmeden önce bu durumla ilgili öfkemin tekrar ortaya çıkması muhtemeldi. Ama şu anda, çoğu insanın muhtemelen gelmeden önce aileleriyle birlikte yaptığı gibi, burayı kişiselleştirmek için bir şeyler satın alma fikri kulağa harika geliyor. Ve aileme olan öfkemin bunu mahvetmesine izin vermek istemiyorum. *Birlikte yapacak birisi olduğunda odayı dekore etme fikri daha iyi gelmeye başlaması ne garip.* "Hazır mısın?" Masadan anahtarlığı alıyorum.

"Tabii ki!" Cruz cüzdanını alır ve beni dört kapılı Jeep Wrangler arabama kadar takip eder.

"Güzel," diyor yolcu koltuğuna otururken. "Fabrika asansörü, Fox amortisörler - Rancho kadar iyi değil ama fena değil - iki yüz seksen beş beygir gücü... Bu harika bir araba."

"Jeep sever misin?"

"Özellikle değil. Genel olarak arabaları severim. Babamın bir tamirhanesi var. Bir nevi arabaların arasında büyüdüm."

"Peki, nereye gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı? Henüz burayı çok iyi tanımıyorum." Park yerinden çıkıyorum.

"Target olabilir mi? Orada hemen hemen her şey var."

Orayı pek tanımıyorum, sanırım sadece okul malzemelerini oradan almıştık, ama ben varım. Cruz ben sürerken yol tarifini yapıyor ve vardığımızda bir alışveriş arabası alıp doğrudan ev eşyaları bölümüne yöneliyor.

Mavi, gri ve krem rengi çizgili bir halı seçiyoruz, sonra yataklarımız ve çalışma sandalyelerimiz dışında oturabileceğimiz bir şeyler olması için birkaç puf koltuk alıyoruz. O, Ted Lasso'dan "*Believe*" posterini buluyor, ben de şimdiye kadar izlediğim en iyi animasyon filmlerinden biri olan "*Spiderman Into the Spiderverse*" posterini seçiyorum. Son birkaç yıldır aşırı miktarda film ve dizi izlediğim için bu konuda bir nevi uzman sayılabilirim. Yani, lakros oynamadığım zamanlarda.

"Ben hazırım. Ya sen?" diye soruyor Cruz.

"Ama elektronik bölümüne henüz bakmadık."

"Televizyon konusunda ciddi miydin? Bu gerçekten bütçeme uygun değil." Bu sefer çekingen bir gülümseme yok, sadece boş bir ifade var, sanki bizim çok farklı geçmişlere sahip olduğumuz gerçeğini ya görmezden geliyor ya da kabulleniyor gibi.

İyi. Ben de bunu büyütme istemiyorum.

"Televizyon ve video oyun sistemi var. Yurt odamı düzenlemek için özel olarak mezuniyet param var." Elektronik reyonuna doğru ilerlerken, mali durumumla ilgili bariz yalanımın inandırıcı gelip gelmediğini merak ettim. Cruz ile ilişkilerim dünden sonra düzelmiş olabilir, ama bu, o benimle kişisel bir şey paylaşmış olsa bile, ona berbat ev hayatımı anlatmaya hazır olduğum anlamına gelmez.

Yirmi yedi inçlik bir televizyon seçiyoruz, şifonyerin üzerine sığabileceğini düşündüğümüz en büyük televizyon bu. Ayrıca iki kumandalı bir Xbox da alıyoruz. Kulaklık almak için biraz fazla para harcamayı düşündüm, esas olarak babamın parasını harcamak için, ama aynı zamanda Cruz'un diğer yurttaki kalan takım arkadaşlarıyla oynayabilmesi için. Ama o oynamak için fazla zamanı olmayacağını düşündüğü için, kulaklıkları rafa bırakıyorum. Zaten oynayacak kimsem yok.

Yurda geri dönüp her şeyi istediğimiz gibi ayarladığımızda, yemekhane akşam yemeği için açılmıştı, biz de oraya gittik. Hamburgerlerimizi yemek için masaya oturmuşken, iki çocuk masamıza oturup hemen Cruz'la konuşmaya başladılar.

Sporcular. Tüm vücudum gerginleşir.

Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Spor yaptığım için hala öyleyim, ama benzerliklerim bu kadar. Arkadaşlık olarak kabul edilmesi gereken maço soyunma odası saçmalıkları bana hiç çekici gelmiyor.

"Dün geceki parti harikaydı," diyor çarpıcı siyah saçlı olan ve lanet olsun, sesi bile güzel.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sorar çekici sarışın. "Bira pongunda bu kadar berbat olduğun için, berbat hissediyorsundur herhalde."

"Yeni odana geri dönebildin mi? Odayı hatırladığında?" Koyu saçlı adam Cruz'a, yaramazlık amaçlı olduğuna emin olmama rağmen, sadece göz kamaştırıcı olarak tanımlanabilecek bir gülümseme atıyor. Yüzündeki ifade ne olursa olsun, büyüleyici olmaktan başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum.

Cruz beni tanıtarak bu soruyu geçirir. "Çocuklar, bu benim oda arkadaşım Liam. Liam, bu Jagger." Koyu saçlı olanı işaret eder. "Ve Cameron." Sarışını işaret eder.

Bana en yakın olan yakışıklı Jagger elini uzatır. "Naber dostum? Bu sabah mı geldin?"

Cameron'ın elini sıkmadan önce onun elini sıkıyorum. "Dün gece."

"Hay aksi dostum, seni kaçırmış olmalıyız. Bu ahmağı taşındık ve onu bir partiye götürdük." Jagger, güzel bir anıyı yeniden yaşıyormuş ya da içinden bir şaka paylaşıyormuş gibi sırtıyor ve bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğuna hayran kalıyorum.

Cameron da yakışıklı değil değil, seksi bir sörfçü görünümü var, ama Jagger başka bir dünyadan. Bu, onun bir sporcu olması gerçeğinden daha fazla sinirimi bozuyor.

"Evet, o partiyi çok iyi biliyor." Cruz başını eğip ensesini ovuşturur, bu hareket sayesinde ona attığım bakışları fark etmez.

Nasıl olabilir? Ona gizli bir şeyim olmadığını söylediğimi biliyorum, ama dün gece yaptığım şeyi ağzından kaçırmak mı?

Masada bacaklarım jöle gibi titriyor. Olay çıkarmak istemiyorum, ama o beni alay ederken burada oturmaya niyetim yok. Ben kalkamadan Cruz, yüzünde hafif bir kızarıklıkla konuşmaya devam eder.

"O odaya geri döndüm, o lanet oyun yüzünden kafam allak bullak olmuştu ve yatağa yığıldım, ama onu yatakta buldum. İkimiz de ödümüz patladı."

Cruz'un beni feda etmediğini fark edince, farkında olmadan tuttuğum nefesim dışarı çıktı ve diğer ikisi kahkahalara boğuldu.

"Siktir dostum, bu Hulk'un üstüne düşmesi gibi bir şey olurdu," diyor Jagger. "O kadar da iri değilim," diye mırıldanıyor Cruz.

"O kadar da küçük değilsin." Cameron gülüyor. "Kaburgalarını kırmadığın için şanslı. Küçük bir adam olduğun için değil tabii." Cameron başını bana doğru eğiyor. "Ama bizim Cruz kadar kaslı çok fazla insan yok."

Bunu ben de biliyorum.

"Peki, senin hikayen ne?" Jagger'ın sorusu karşısında istemeden gerildim, ama bunun nedeni onun bir sporcu olması değil, daha çok mahremiyetimle ilgili sorunlarımdı. Ya da büyüleyici güzelliği.

"Ne demek istiyorsun?" Yüzümde hiçbir ifade belirmesin diye uğraşıyorum.

"Nerelisin, ne okuyorsun, ne kadar zekisin... bilirsin. Hikayen."

"Şimdiden öğretmen mi arıyorsun, Kitcat?" Cameron abartılı bir kaş hareketi ile alay ediyor.

"Hazırlıklı olmayı severim." Jagger hiç tereddüt etmeden cevap verir.

"Ee?" Bana döner. "Kitcat?" Kaşlarım çatılır.

"Sorma," diyor Cruz. "Çocukluklarından kalma uzun bir hikaye, sana anlatmayacaklar."

Cruz'un yüzündeki acı dolu ifadeyi anlamaya çalışmak için sadece bir saniyem var, sonra Jagger, "Sen bize hikayeni anlattırsan, ben de sana bizimkini anlatırım," diyor.

Derin bir nefes alıp, doğru kelimeleri bulmak için zaman kazanırım. Jagger'ın soruları yüzeysel olarak masumdur, ama devamı benim rahat hissedeceğimden daha derine inebilir. "Arizona'lıyım, tıp hazırlık okuyorum ve bir dahi değilim, sadece fen bilimlerinde iyiyim."

"Tıp hazırlık bana zeka gibi geliyor," diyor Cameron. "Doktor olmak mı istiyorsun?"

Bu, kaçınmak istediğim bir soru, ama bölümümden dolayı kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. "Doktor, araştırmacı, laboratuvar faresi. Henüz kararımı vermedim. Ya siz ikiniz?"

"Biz batı yamacındanız, burada Rocky Dağları'nın diğer tarafına böyle diyoruz, ilkokuldan beri tanışıyoruz..."

"Anaokulundan," diye Cameron sözünü kesiyor.

"Aynı binada." Jagger omuz silkiyor ve Cameron kaşlarını kaldırıncaya Jagger düzeltiyor, "Benim hatam, anaokulu. Her neyse, ben onun asi tarafıyım, o da benim vicdanım, bu yüzden sonsuza kadar en iyi arkadaşız ve ben atletik antrenman yapıyorum, o ise fizik tedavi. Cruz ise tek başına mühendis." Jagger, Cruz'a hafifçe başını sallıyor.

"Kan yerine yağ ve gres tercih ederim," diyor Cruz açıklayarak, ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadım. Belki babasının araba tamirhanesine bir gönderme olabilir mi?

Bu bana şunu hatırlattı...

"Nerelisin?" diye soruyorum Cruz'a.

"Buranın kuzeyinde çok küçük bir kasabadan. Neredeyse Wyoming'de sayılır."

"Hepiniz birlikte futbol mu oynuyorsunuz?" Cevabı bildiğimden eminim ama yine de sohbeti onlar üzerinde tutmak için soruyorum.

"Geniş alıcı, fullback, sıkı uç." Jagger sırasıyla kendini, Cameron'ı ve Cruz'u işaret ediyor. "Hiç oynadın mı?"

"Hayır."

"Liam lakros oynuyor," diyor Cruz. "Burada bir kulüp takımı olduğunu biliyor muydun? Ama NCAA olamaz çünkü erkekler ve kadınlar için eşit sayıda bursun olması gerekiyor ve biz erkekler için bursların çoğunu alıyoruz."

Bu yüzden futbolu sevmediğim yönünde bir suçlama bekliyorum ama gelmiyor. Cruz da böyle bir ima yapmıyor, bu da onun lehine bir başka nokta.

"Bu bir bahar sporu, değil mi?" diye soruyor

Cameron. "Evet."

"Ooh." Jagger titrer. "İyi şanslar. Colorado'da bahar havası sonbahardan daha kötüdür, yemin ederim."

"O zaman tüm kar yağar," diyor Cruz. "Sezonumuz soğuk geçebilir, ama genellikle karda oynamak zorunda kalmayız."

"Yani, lakros oyuncularını daha dayanıklı mı diyorsun?"

Üçümüz hafif bir şokla ağzımızı açık bırakıyoruz, sonra Cameron "İyi espriydi" diye homurdanıyor ve Jagger abartılı bir göz devirmeyle bana patates kızartması fırlatıyor.

Cruz, altın av köpeği gibi sırtıyor ve ben hala dördümüzün arkadaş olduğunu ilan etmeye hazır olmasam da - deneyimlerime göre sporcuların kolektif bir zihni vardır ve biri pislik olmaya karar verirse diğerleri de onu takip eder - bu sporcular beni şaşırttı.

Belki de benim geldiğim yerdekiler gibi değiller. Belki de ileride arkadaş olmak mümkün olabilir.

Beşinci Bölüm

Cruz

"Keşke bugün daha fazla tekrar yapabilseydim," diye söylenir Jagger.

"Antrenman bittiğinde tam ritmimi yakalamıştım."

"Daha hızlı olmalısın," diyorum ona.

"Daha hızlı ne demek? Benim kırkımı gördün mü? Takımda ilk beşteyim."

"Ama senden daha hızlı olan üç oyuncu da alıcı," diyor Cameron. "Ve birinci sınıf öğrencileri değiller."

Birinci sınıfların üniversitede ilk on birde oynaması oldukça sıra dışıdır, ama Jagger'ın gerçek bir şansı olduğunu söylemek abartı olmaz. Harika elleri var, kadrodaki diğer alıcılar kadar iyi ve sahada en hızlı olanı olursa ilk iki sırayı alır. Sanırım hızını geliştirmek için birkaç hafta daha zamana ihtiyacı var, ama ondan sonra... ona bahis oynardım.

Cameron da bir rakip. En büyük veya en güçlü oyuncu değil, ama sahada onu yenilmez kılan bir güç patlaması yaşıyor ve hücumumuzun sahaya inebilmesi için boşluk yaratmada oldukça etkili. Jagger için blok yaparken, o gücün bir şekilde iki katına çıktığına yemin edebilirim. Jagger oyunda ise, Cam'in de oyunda olma ihtimali yüksek.

Bana gelince, iyi ellerim var, ama asıl üstün olduğum alan yakaladıktan sonra kazandığım yardlar. Beni durdurmak zor, bu yüzden genellikle pasla kazandığımız mesafenin üzerine dört veya beş yard daha ekliyorum. Blok yapmada da oldukça iyiyim, birkaç yaş büyük olan arkadaşım ise değil. Zaten başlangıç pozisyonumu kazandım ve

sezonun birkaç maçından sonra Jagger ve Cameron kesinlikle sıralamada yükseliyorlar.

"Maçta daha hızlı olacağım," diyor Jagger. "Stadyumdaki tüm o enerji ve adrenalin bana ekstra bir güç veriyor."

"Peki, antrenmanda bunu göstermeye çalış ki koç da görsün ve maç sırasında sahada olma şansı yakala," diyorum.

"Evet, evet. Anladım." Jagger başını sallar. "Peki, dahi yurdu nasıl gidiyor?"

"Beğendim. Sessiz."

"Peki ya oda arkadaşın?" diye sorar Cameron. "Futbol oynamayan biriyle yaşamak tuhaf mı?"

"Aslında biraz ferahlatıcı. O bir hayran değil, bu yüzden nezaketen nasıl gittiğini sormak dışında bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Çamaşır sepetini terli antrenman kıyafetleriyle doldurmayan biriyle yaşamak ferahlatıcıdır diyeceksin sandım." Jagger, Cam'e omzuyla şakacı bir şekilde dörter.

"Senin eşyaların da benimkiler kadar terli." Cam da onu iterek karşılık verir.

"Terli, kokulu değil," diye düzeltir

Jagger. "Aradaki fark ne?" diye sorarım.

"Biri seni kusturur, diğeri ise sadece ıslaktır." Jagger, Cam'e göz kırparak alay eder, Cam ise Jagger'ın kafasını koltuk altına sıkıştırmaya çalışarak karşılık verir.

"İyice kokla, Kitcat," der Jagger kurtulmaya çalışırken.

Bu, bu ikisiyle olduğu için elbette birkaç dakika daha devam eder. Yolu ikiye ayıran kavşağa geldiğimizde, ben kendi yurduma gitmek için ayrıldığımda biraz rahatlarım.

"Yarın görüşürüz çocuklar." Onlara el sallayarak ayrılıyorum ve onlar, kokuyu gidermek için duş almadan önce kimin kafasını diğerinin çamaşırlarına en uzun süre gömülü tutabileceğini tartışırken, kendi kendime gülümsüyorum.

Duş.

Bu kelime zihnimi Liam'a ve her akşam banyodan gelen seslere yönlendiriyor, ki bu sesler en azından dikkatimi dağıtıyor. Birden fazla kez, benim duşlarımdan hiç de farklı olmayan sesler çıkardığı için orada ne yaptığını hayal etmeye çalıştım ve bu sesleri nasıl çıkardığını merak ediyorum.

Sesler yüksek ve alçak, birkaç kez kadınlarla birlikte olmaya çalıştığım da duyduğum seslere hiç benzemiyor. Kadınlar biraz inleyebilir ya da nefes nefese kalabilir, ama Liam oradayken kapıdan gelen sesler kadar sert ve *kaba* değil. *Ben* bile hiç öyle sesler çıkarmadım, üstelik ikimizin de donanımı aynı, yani ya o daha sesli ya da benim hiç denemediğim bir şey yapıyor. Farklı bir tempo, basınç ya da *nokta*.

Her neyse, kızarmış bir ten ve uyuklu gözlerle ortaya çıkıyor ve hemen yatağında sızıyor, bütün gece bir bebek gibi uyuyor.

Bunu bildiğim için kendimi biraz sapık gibi hissediyorum. Onu kasten izlemiyorum, sadece başını yastığa koyduğunda ne kadar doymuş olduğunu fark etmemek zor. Ben hiç böyle hissetmedim ve sanırım bir parçam bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. Bu kadar kolay tahrik olabildiğine neredeyse kıskanıyorum.

Aseksüel olduğum için kendimi mahrum hissettiğimden değil - hiç sahip olmadığım bir şeyi özleyemem - ama daha önce hiç tanık olmadığım bir şeyi bu kadar yakından görmek ilginç. Beni tam olarak tahrik etmiyor, ama buna da kayıtsız kalmıyorum. Sadece... *merak* ediyorum, sanırım.

Odamıza vardığımda duş sesini kafamdan silip Liam'ı masasında, biyoloji ödevini masanın üzerine yaymış halde buluyorum. "Carson?" Gözüm kağıtlardan birinde bir isme takılıyor. "Jagger ve Cameron'ın hocasıyla aynı hoca. Onların sınıfında mısın?"

"Belki." Başını kaldırmadan omuz silkiyor. "Onları hiç görmedim, ama büyük bir amfi."

"O ders duyduğum kadar zor mu?"

"Henüz değil, ama daha erken. Antrenman nasıldı?"

Bu soru beni gülümsetir, çünkü onun gerçekten umursamadığını, ama benim için umursuyormuş gibi yaptığını biliyorum.

"Aslında oldukça iyiydi. Bu hafta sonu maçı için iyi durumda olduğumuzu düşünüyorum. Kampüsün geri kalanıyla birlikte maçı izlemeyeceğini bildiğim için, planların nedir?"

Liam hala bu oyunu neden sevmediğini itiraf etmedi ve ben de merak etsem de onu zorlamadım. Sebebi ne olursa olsun, bunun sadece oyunu anlamaması veya sevmemesinden daha kişisel bir nedeni olduğunu hissediyorum. Konuşmalarımızda bu konuya çok fazla girmedigi için, arkasında bir hikaye olduğunu varsaymak zorundayım. Umarım bir gün rahatça paylaşabileceği bir hikaye olur, ama açılmak için zaman ayırmasına da şikayet edemem.

İkimizin iyi arkadaş olmasını ne kadar istesem de, bu konuda da temkinliyim. Xavier'la olanlardan sonra... İçimde doldurulabileceğinden emin olmadığım bir boşluk var. Onu doldurmak istediğimden bile emin değilim. O boşluk hiç kapanmasa bile, o alanı Xavier için boş bırakmam gerektiğini düşünüyorum. Ama Liam'a ya da başka birine çok yakınlaşırsam, hayatımın en iyi arkadaşı olmasını beklediğim kişi için ayırdığım alanı kaplayabilir mi diye merak ediyorum.

En iyi arkadaşımın olmasını özlemekle, Xavier dışında başka biriyle en iyi arkadaş olmak bir ihanet olur diye endişelenmek arasında sürekli bir ikilem yaşıyorum. Bu yüzden, bir yanım bunu tekrar yaşamak isterken, diğer yanım en iyi arkadaşım olmayacak yeni arkadaşlar edinerek bir denge kurmaya çalışıyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Liam kalemini masaya bırakıp geriye yaslanarak esnedi. "Belki yürüyüşe falan çıkarım. Buralarda güzel yürüyüş parkurları varmış."

"O yollar otobüs güzergâhında mı?"

"Arabam var, unuttun mu?" Bana "*bugün kafana bir şey mi çarptı?*" diyen bir bakış atıyor.

"Evet, ama arabayı kampüsün öbür ucuna park etmek zorunda olduğunu ve iki blok ötede bir otobüs durağı olduğunu sanıyordum."

"Kampüsü yürüyerek geçmek otobüse binmekten çok daha iyidir." Gözlerini devirir. "*Tanıdığım birinin* aksine, benim bacaklarım antrenmandan dolayı her zaman yorgun değildir."

"Ben bu yorgun bacakları hak ettim. Senin *sürekli* aç olmanın mazereti ne?" Karnı odayı sallayacak kadar yüksek sesle guruldadığında inlerim. "Cidden, kendi antrenmanlarına başladığında sana ne sıklıkta yemek yedireceğimizden biraz korkuyorum. Bütün binayı yıkmadan gidelim."

Yemekhanede birlikte yemek yemek bizim gece rutini haline geldi ve yaz boyunca takım arkadaşlarımla yemek yemenin dostluğunu özlesem de, sadece Liam ile yemek yemek bana rahatlamak için zaman veriyor. Ayrıca, ikimiz baş başa olduğumuzda daha çok konuştuğumu düşünüyorum.

"Her zaman aynı şeyi yemekten bıkmıyor musun?" Liam, ketçapa batırıp ısırmadan önce kızarmış tavuğuma bir patates kızartması doğrultuyor.

"Sen de benim ızgara tavuk yediğim kadar hamburger yiyorsun." Oldukça sade olan akşam yemeğimden bir ısırık alıyorum.

"Evet, ama hamburgerlerin tadı var." Bu cümleyi kocaman bir ısırıkla ve her gece banyo kapısının diğer tarafında duyduğum sese benzeyen memnuniyet dolu bir iniltiyle tamamlıyor.

Bu, midemi kıpır kıpır ediyor ya da yediğim yemeğe karşı çıkıyor.

"Lezzetli." Liam yine *mmm diye ses çıkarır* ve ben duşta hamburgerin üzerine salya akıtan görüntüsünü kafamdan silmek zorunda kalırım. Tabii ki orada yaptığı şey bu değildir, ama bu düşünce beni güldürür.

"Ne komik?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Sadece lakros sezonu başladığında rollerin nasıl tersine döneceğini düşünüyordum. Sen maç diyetine sadık kalırken, akşam yemeğinin tadını çıkaran ben olacağım."

"Kulüp sporlarının güzelliği de bu." Ağzına bir patates kızartması daha atıyor. "Maç diyetleri diye bir şey yok. Düşünsene, profesyonel olanlardan biri olursan, önümüzdeki on ila on beş yıl boyunca bunu yiyeceksin." Bu düşünceyi alaycı bir gülümsemeyle vurguluyor, bu da beni gülümsetiyor.

O bilmiyor, ama onu ironik bir şekilde Sunshine olarak adlandırdığım o ilk geceden beri, onu daha çok gülümsetmeye çalışıyorum. Fazla abartmamam lazım, yoksa farkına varır, ama fırsat buldukça, arabası varken otobüse binmesi ya da kulüp sporları için buna ihtiyacı olmadığını bildiğim halde sporcu diyeti yapması gibi, onu duraksatacak kadar saçma sapan yorumlar yapıyorum. Yavaş ilerliyor, ama onu yoruyorum.

"Sağlıklı beslenmeden daha kötü şeyler var. Kalp hastalığı, diyabet, kanser." Liam'ın örneklerimden irkildiğine yemin edebilirim, ama o kadar hızlı geçti ki, hayal mi ettim diye merak etmeye başladım, bu yüzden düşüncemi bitirdim. "Sağlıklı beslenerek bunların hepsinden kaçınabilirim."

"Riski azaltabilirsin, evet, ama beslenme kusursuz değildir."

"Gelecekteki bir doktor sağlıklı beslenmenin faydalarını vaaz etmemeli mi?" Bir parça brokoli alıp çiğnerken yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Her şeyin ölçülü olması daha iyi bir slogan." Bir ısırik daha alır ve kinayeli bir şekilde "Mmm" diye mırıldanır.

"Her neyse." Kendimi sevinçten havaya uçurmamak için gözlerimi deviriyorum. "Peki, neden tıp?"

"Hmm?" Liam bir kaşını diğerinden bağımsız olarak kaldırır, bu hareketi kendim yapamadığım için büyüleyici buluyorum.

"Neden tıp alanında çalışmak istiyorsun?" diye tekrar soruyorum. "Aile mesleği mi?"

Hafif bir değişiklik olsa da, Liam'ın duruşunun biraz daha sertleştiğini görebiliyorum, sanki bir güç kalkanı oluşturuyormuş gibi. Bunun nedenini anlamıyorum – kariyerle ilgili bir sorunun neden sınırı aşacağına dair bir fikrim yok – ama az önce açtığım kapıdan geçerken dikkatli davranmam gerektiğini hissediyorum.

kariyerle ilgili bir sorunun neden sınırı aşacağını anlayamıyorum – ama az önce açtığım kapıdan dikkatli bir şekilde geçmem gerektiğini hissediyorum.

"Neden bunun bir aile işi olduğunu varsayıyorsun?"

En nazik cevap vermeyi düşünmek için bir dakika bekliyorum. "Bana pek insanlarla iyi geçinen biri gibi gelmiyorsunuz, ama hastalarla ilgilenmek için öyle olmanız gerektiğini düşünüyorum. Alınmayın lütfen."

"Sizinle gayet iyi *anlaşıyorum*."

"Öyle." Katılıyorum. "Ama aynı odayı paylaştığımız için öyle olmak zorundasın. Diğerlerine karşı biraz çekingen görünüyorsun."

"Bunu biliyorsun çünkü diğer insanlarla *çok sık* takılıyoruz." Burun kıvırdı ve yemeğinden bir lokma daha aldı.

"Evet, öyle sayılır."

"Bunun mantıklı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Çok mantıklı," diye itiraz ettim. "Başka kimseyle yemeğe çıkmıyorsun, başkalarından hiç bahsetmiyorsun, bu yüzden başka kimseyle takılmadığını düşünüyorum."

"Seçiciyim," diyor ve bu ifadesiz tavrı beni güldürüyor.

"Seçilmiş olmaktan memnunum." Geniş bir gülümsemeyle.

"Senin de dediğin gibi, bir nevi sana mahkumum."

Şaka yapıyor. Sanırım kariyer konuşması sonuçta güvenli bir konu.

"Cidden ama," gülmeden konuşabildiğimde devam ediyorum. "İnsanları sevmiyorsan neden doktor olmak istiyorsun?"

"Cerrah olabilirim ve sadece bilinçsiz hastalarla çalışırım," diye işaret ediyor.

"Planın bu mu?"

Burnunu kırıştırıyor. "Hayır, tabii ki hayır. Çok fazla kan var." "Kanı sevmiyor musun?"

"Sevmediğimden değil, sadece her gün görmek istemiyorum," Liam parmaklarından bir damla ketçap yaladı ve evet, şimdi günlük kan dozu neden çekici gelmeyebileceğini anlayabiliyorum. "İnsanlara yardım edebilmek için tıp hazırlık okudum. Neye odaklanacağımı sonra karar veririm."

"Yani, ailenizde doktor yok mu?"

Liam'ın duruşu biraz sertleşir ve sonra hafifçe başını sallar. "Hayır."

Ses tonu kaba olmasa da, kesinlikle bölüm seçimi hakkında konuşmayı bitirdiği izlenimini veriyor, bu yüzden daha fazla ısrar etmiyorum.

Şimdi onu gülümsetme zamanı.

"Ben bir mekanik ailesinden geliyorum. Büyükbabam orduda uçak tamirciliği yaptıktan sonra bir oto tamirhanesi açtı, şimdi de babam bu tamirhanenin sahibi."

"Geçen gün yaptığın motor yağı yorumun şimdi mantıklı geldi. Yani, mühendislik okuyarak gelenekten kopuyorsun, öyle mi?"

"Sayılır. Otomotiv mühendisliğine odaklanıyorum. Motor tasarımı mı yoksa yapısal tasarım mı üzerine yoğunlaşmak istediğimi bilmiyorum, ama her iki durumda da arabalarla ilgili olacak. Bu sadece yedek planım, çünkü tabii ki NFL'ye gideceğim." Ağzına bir parça brokoli atarken yüzüne bir gülümseme yapııştırıyorum.

Patates kızartması çiğnemekle aynı etkiyi yaratmıyor ama bence işe yarıyor.

Dudaklarını ısırarak sorduğunu görebiliyorum: "Peki ya NFL'ye giremezsen ne olacak? Eve dönüp babanın işini devralacak mısın?"

"Bu benim ilk tercihim değil, ama kötü bir seçenek de değil. Gelişmeleri bekleyip göreceğim. Arizona'ya geri dönecek misin?"

Liam'ın bakışları sertleşir. "Elimden gelirse hayır."

Sebepsiz yere memleketin hakkında böyle bir görüşe sahip olacağını düşünmediğim için, ayrıntıları anlatmasını bekliyorum, ama bana ayrıntıları anlatmak yerine, hamburgerinin son ısırığını ağzına tıkıştırıp çöpünü toplamaya başlıyor. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Konuşmanın ani sonu, bir kez daha daha fazlasını bilmek istemekle Liam'ın fazla paylaşım yapmadığı için rahatlamak arasında gidip gelmeme neden oluyor. O sınırlar konusunda benden çok daha iyi, bu da benim öğrenebileceğim bir şey. Sınırlar iyidir. Sınırlar, Xavier'e ihanet etmeden Liam'ın arkadaşı olmamı sağlayacaktır.

"Evet." Tavuğumu bitirip onunla birlikte tepsilerimizi mutfağa geri götürüyorum, ancak sınırları aşmamakla ilgili o küçük moral konuşmasına rağmen, zihnimdeki düşünceleri durduramıyorum.

Xavier ile olanlardan sonra eve gitmekten korkmuyorsam, Arizona'da Liam'ın geri dönmek istememesine neden olacak ne olmuş olabilir?

Altıncı Bölüm

Liam

Colorado'da yürüyüş yapmak Arizona'dakinden çok farklı.

Neredeyse nefes alamayacak kadar sıcak havaya ve yeşilden çok kırmızıya yakın manzaralara alışkınım, ama bu patikalar tozlu değil, kayalıktır. Ciğerlerim çevre nedeniyle değil, rakım nedeniyle yanıyor ve ilk kez... şey, ilk kez tek başıma yürüyüş yapıyorum.

Arizona'da, her şey mahvolmadan ve annem kendinden geçmeden önce, ayda en az birkaç kez birlikte yürüyüşe çıkardık. Annem yürüyüşü çok severdi, babam ise pek sevmezdi, bu yüzden yürüyüş bizim geleneğimiz haline geldi. Kız kardeşim doğduktan sonra annem onu da sırt çantasına bağlayarak yürüyüşe çıkarırdı.

Dışarı çıktığımızda en az yarısı yeni bir parkur seçmeye çalışırdık, ama en sevdiğimiz parkurlar vardı ve kaç kez yürüdüğümüzün önemi yoktu, hiç sıkılmıyorduk. Asla sıkılmayacağımızı düşünüyordum...

Orta derecede dik bir yokuşta, dengeyi sağlamak için bir ağacın gövdesini kullanarak birkaç kayayı tırmanıyorum. Bu da alışık olmadığım bir başka şey, *devasa ağaçlar*. Daha spesifik olarak, sağladıkları gölge. Tırmanışı çok daha rahat hale getiriyor.

Yolda olmak, hayatın saçmalıklarını ortadan kaldıran bir şey var. Sanırım bu, annem artık yürüyemeyecek durumda olsa bile yürüyüşe devam etmem gerektiği anlamına geliyor, ama *daha önce* zevk aldığım hemen hemen her şey gibi, bunu da bıraktım. İlk başta, ailem yavaş yavaş parçalanırken eğlenceli bir şey yapmak yanlış geliyordu. Sonra,

annemin bir daha asla eskisi gibi olmayacağı belli olunca, birlikte yaptığımız şeyleri bir nevi boykot ettim.

Bunun iyi anıları korumak için mi, yoksa bana onları hatırlatan şeylere karşı çıkmak için mi olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, yıllardır yürüyüşe çıkmadım ve bunu sadece geçmişi geride bırakmaya çalıştığım için yapıyorum.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken birkaç kez nefes nefese kaldım. Yolda bir engelle karşılaşmanın ironisi, şu anda hayatımda da bir engelle karşı karşıya olduğumu, yeniden başlamak zorunda olduğumu ürkütücü bir şekilde hatırlattı.

Cruz'un geçen gün akşam yemeğinde çok yardımcı bir şekilde işaret ettiği gibi, onun dışında insanlarla pek iyi geçinemiyorum. Evet, bunun bir kısmı oda arkadaşı olmamızdan kaynaklanıyor, ama bir kısmı da onun asla bardağın yarısı boş olduğunu düşünmeyen, neşeli, mutlu bir izci olması. Beni tamamen gardımı indirmemi sağlayacak bir süper gücü yok, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun iyi çocuk kişiliğinin sadece takındığı bir maske değil, gerçek kişiliği olduğunu o kadar çok düşünüyorum.

Ve ne yüz ama.

O, podyum mankenlerinin pürüzsüz cildiyle kaplı bir erkeğin keskin hatlarına sahip, tabii o mankenler zayıf ve kaslı değil de biraz daha iri olsalardı. Ve o lanet olası masmavi gözler... Bana odaklandıklarında düşüncelerimi toparlamak zor oluyor.

Onun beni çekici bulması komik. Çoğu zaman, kelimeleri bir araya getirmek yerine gevezelik mi ediyorum diye merak ediyorum.

Hayır, ona aşık değilim, sadece görünüşünü ve bu görünüşün uyandırdığı fantezileri gerçekten takdir ediyorum. Mutlu bir köpek yavrusu gibi olması da, ailem veya memleketim hakkında konuşmadığımız sürece, onunla rahat hissetmemi sağlıyor. Sonuçta, geçmişi geride bırakmazsan, onu aşamazsın.

Bu yüzden bu patikada yürüyüş yapıyorum. Kendi şartlarımla yürüyüş yapmayı yeniden keşfediyorum. En azından deniyorum, çünkü tek başına yürüyüş yapmak, bana eşlik edecek tek şeyin kendi düşüncelerim olduğu anlamına geliyor. Neyse ki, dışarıda olduğunuzda huysuz olmak zor. Benim için bile.

Yolun tepesine ulaşmak bir saatten biraz fazla sürüyor ve batıda daha yüksek dağlar, sağda ise kampüsün 360 derecelik manzarası ortaya çıkıyor. Bir ara ormanın daha içlerine gireceğim, ama şimdilik göz alabildiğince uzanan karla kaplı zirvelerin manzarası yeterli.

Onlarda sakinleştirici bir şey var, rüzgâr, yağmur ve karda bile sağlam ve heybetli duruşları. Doğal afetlerin etkisiyle yıpranmışlar ve uzaktan pürüzsüz ve görkemli görünseler de, yakından bakıldığında aslında pürüzlü ve engebeli oldukları görülüyor. Nedense bu, onların güzelliğini daha da artırıyor.

Kulağa çok klişe geldiğini biliyorum, ama onların zorluklara göğüs gerebileceklerini ve yine de gururla ayakta kalabileceklerini bilmek, bana da aynı şeyi yapabileceğimi hissettiriyor. Geçmişimin izlerini, onların beni tanımlamasına izin vermeden taşıyabileceğimi ve hayatın tadını çıkardığım bir yere geri dönebileceğimi hissediyorum.

Oda arkadaşımın sahip olduğu altın avcı köpeği seviyesindeki mutluluğa ulaşabileceğimden emin değilim, ama şu anda olduğumdan daha iyi insanlarla ilişki kurmak ulaşılabilir bir hedef gibi görünüyor, özellikle de Cruz ve Aiden uzun süre konuştuğum tek iki kişi oldukları için, ve Aiden'ın sayılabileceğinden bile emin değilim çünkü konuşmaktan çok sevişmekle daha çok zaman geçirdik.

Şimdiye kadar üç kez birlikte olduk ve bir erkekle birlikte olduğumu saklamak zorunda olmamak kesinlikle hoş olsa da, bu konuda çelişkiyim.

Fiziksel olarak tatmin edici, elbette – ve Aiden gerçekten hoşlandığım biri – ama onu görmek ya da sürekli konuşmak için yanıp tutuşan bir arzum yok. Onu gördüğümde, sürekli olarak onun kardeşliğine katılmam gerektiğini ima ediyor. Herkesi mi yoksa sadece beni mi üye yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bu bana farklı şeyler istediğimizi hissettiriyor ve ben birini oyalamak istemiyorum.

Kahretsin, sadece düşüncelerimle tek başıma yürüyüş yapmanın ilginç bir arkadaşlık olacağını biliyordum, ama bu terapi gibi.

Bir gün için yeterince kendimi sorguladığımı düşünerek, patikadan aşağı inip kampüse geri dönüyorum. Cumartesi günü için garip bir şekilde sessiz. İnsanlar ya maça gitmiş ya da televizyondan izliyor olmalılar, bu da çamaşır yıkamak için mükemmel bir zaman.

Beklendiği gibi, çoğu makine boş, ama bu işi bitirdikten sonra, yapacak başka bir şeyim olmadığını fark ediyorum. Ödev yok, ilerlemem gereken proje yok, *hiçbir şey yok*. Bu yüzden, iyi bir oda arkadaşı olmak adına maçı açıyorum.

Üçüncü çeyrek başlıyor ve Colorado yedi sayı önde. Top bizde ve ekranda bir grup oyuncunun toplanmış hali görünüyor. Yalan söylemeyeceğim, dar pantolonlu tüm o popolar, popoları seven bir erkek için ilgi çekici bir manzara, özellikle de onları ürkütücü olmadan hayranlıkla izleyebildiğim için.

Kamera özellikle yuvarlak bir poponun önünden geçerken erkekler toplanmayı bırakıyor ve kamera sahayı göstermek için geri çekilirken, formaların arkasındaki isimleri görüyorum. Chambers.

Aman Tanrım. Bu benim oda arkadaşım.

Adamın harika bir vücudu olduğunu biliyordum, ama futbol formasıyla... kelimeler yetersiz kalıyor. Sağlam uyluklar, ince bel ve yaptığı işin yükünden dolayı belirgin şekilde şişkin olan pazılar... Burada, rahat ve gündelik kıyafetleriyle otururken gözlerimi ondan ayırmak yeterince zordu, ama iş başında vücudunu görmek... *Lanet olsun*, bir tanrı ile yaşıyorum. Tek açıklaması bu.

Colorado topu kapar ve birkaç saniye sonra oyun kurucu, Cruz'un ellerine doğru bir pas atar. Bu o kadar hızlı ve doğrudan bir atış ki, sanki topu onun ellerine çeken bir mıknatıs ya da çekici ışın varmış gibi görünür. Topu almaz, dönüp sahada koşmaya başlar ve onu durdurmaya çalışan bir oyuncuyu atlar. Rakip bir oyuncu, onun ilerlemesini durdurmak için kelimenin tam anlamıyla sırtına atlamadan önce, on beş yard daha kazanır.

Oyun bittiğinde ağızım açık kalır. Bu tehlikeli... İşte böyle şehvetli takıntılar ortaya çıkar ve ben de Cruz'un fiziğine karşı zaten sağlıklı bir hayranlık duyduğumu söyleyebilirim.

Televizyonu kapatmalı ya da en azından kanalı değiştirmeliyim. İkisini de yapmıyorum.

Çamaşırlarım bittiğinde – neredeyse bir saat boyunca kurutucuya aktarmayı unutmuş olabilirim – ve akşam yemeği vakti yaklaşırken, tek başıma yemekhaneye gitmemek için yemek sipariş etmek üzereyim ki Cruz, Jagger ve Cameron odaya dalarlar.

"O oyun muhteşemdi. İkinci yarıya gerçekten damgasını vurdu." Jagger, Cruz'a şakacı bir şekilde itiyor, ama Cruz o kadar sağlam ki yerinden kıpırdamıyor ve Jagger, gözlerini devirerek onu dengeleyen Cameron'a doğru düşüyor.

"Bir gün seni tutamayacağım," diyor Cameron. "Bir gün onun dengesini bozacağım," diye karşılık veriyor Jagger.

"Olası değil," diye mırıldanır Cameron, ama bunu söylerken yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirir.

Cruz selam verdiğinde ikisi de bana hafifçe başlarını salladılar, ama Jagger devam etti. "Cidden, eminim bu haftanın en iyi on oyununa girer."

"O kadar da önemli bir şey değildi." Cruz, çantasını dolaba koyarken başını eğiyor ve tişörtünü çıkarıyor, yarı çıplak bir şekilde dururken başka bir tişört arıyor.

"Bu, üç sayı üst üste kazanmanın başlangıcıydı. Kesinlikle önemli bir şeydi," diye ısrar ediyor Jagger.

"Cruz'un maç sırasında yaptığı uçan sıçrayıştan bahsediyorlar," diyor Cameron.

"Diğer oyuncunun üzerinden atladığın mı?" diye soruyorum ve üç iri yarı sporcu bana bakarken ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor.

"Gördün mü?" Cruz elinde yeni bir gömlekle durur, dudaklarının köşesinde utangaç bir gülümseme belirir.

"Futbolu sevmediğini söylememiş miydin?" Cameron, Cruz'a şaşkın bir bakışla bakar.

"Sevmiyor," diyor Cruz. Bana dönerek, ciddi bir ifadeyle soruyor, "Maçı gerçekten izledin mi? Yürüyüşe çıkacağını sanıyordum."

Kahretsin, o gömleği gerçekten giymesi gerekiyor.

"Yürüyüşe çıktım. Döndüğümde yapacak bir şey yoktu ve başka bir şey de yoktu, o yüzden..." Cümleyi bitirmek için omzumu kaldırdım.

"Gerçekten futbolu sevmiyor musun?" Jagger'ın utanç dolu bakışı, Cruz'a dönerek öfkeye dönüşür. "Bunu söylediğinde bizimle dalga geçtiğini sanmıştım."

"Neden böyle bir şey uydurayım ki?" Cruz, merhametli bir şekilde, salya akıtan göğsünü kapatırken sorar.

"Bizimle dalga geçmek için." Jagger, ona aptalmış gibi bakar ve ardından Cameron'dan destek ister. "Onun ciddi olduğunu biliyor muydun?"

"Neden ciddi olmasın ki?" Cameron ilgisizce omuz silker.

Jagger, ikisi arasında bakışlarını gezdirir, sanki ona böyle kötü davranacaklarına inanamıyormuş gibi, oysa kimse ona kötü davranmamıştır. Onun kadar yakışıklı bir yüzünde, bu düşünceli hali seksi görünür.

"Hayır. Olmaz. Bu doğru değil." Jagger bana başını sallar. "Vicdanım rahat etmez, bu yanlış yolda devam etmene izin veremem. Seni hayranımız yapmalıyız."

"Onu hiçbir şey yapmamıza gerek yok," diye ısrar eder Cruz.

"Bu takım arkadaşı kuralıdır." Jagger, beni işaret ederken Cruz'a bakar. "Seni hayranı olmayan biriyle yaşamaya izin vermek küfürdür. Bunu düzeltmeliyiz."

Cameron yüzünü buruşturduktan sonra özür dilercesine bana baktı. "İyi şanslar dostum. Çocukken bana da aynı şeyi yapmıştı ve o zamandan beri bu oyunu oynuyorum."

"Sanki her dakikasından zevk almıyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye homurdanır Jagger. "Ve bu imkansız bir görev değil. Yatağının üzerinde bir Spiderverse posterini var, yani zevki iyi olduğu açık. Kolay olacak. Birkaç maç izleyip önemli anları ona göstereceğiz."

"Üniformalarımızın ne kadar dar olduğunu gösterirsen daha şanslı olursun." Cruz bana göz kırpar ve sanki aramızda bir şaka yapmışız gibi yüzünde gururlu bir gülümseme olsa da, yüzümden kanın çekildiğini hissederek sadece göz kırparak karşılık verebilirim.

Beni ifşa etti.

Takım

arkadaşlarına.

Teknik olarak, ona bunu yapamayacağını söylemedim, ama kendi durumunu göz önüne alarak yapacağını düşünmemiştim. Ne oluyor lan?

"Gerçekten kıçlarımızı güzel gösteriyorlar, değil mi?" Cameron, sanki bu düşünceyi daha önce de defalarca düşünmüş gibi söylüyor ve onun samimi ses tonu beni sersemliğimden kurtarıyor, boğazımdaki kusmuğu yutabilecek kadar.

Jagger omuz silkiyor. "Seksi kıçlar bizim giriş noktamızsa, ben de buna uyum sağlayabilirim."

Cruz'un beni ifşa etmiş olması hala kafamı karıştırırsa da, şimdi bununla uğraşmanın zamanı olmadığını bilecek kadar aklı başımda. "Tamam. Sen bana futbolu öğret, ben de sana lakrosu öğreteyim," diyorum Jagger'a.

"Dur, dur, dur." Jagger elini kaldırır. "Bu da nereden çıktı?"

"Sen benim sporu sevmemi istiyorsun, ben de senin sporu sevmeni istiyorum. Adil görünüyor."

Jagger, Cruz'a bakmadan önce Cameron'a bir bakış attı. "O senin oda arkadaşın, bu anlaşmayı sen yapmalısın."

"Tamam," diyor Cruz rahatça. "Daha fazlasını öğrenmeye hazırım."

"Oda arkadaşın tarafından kurtarıldın." Cameron gülümser. "Hadi gidelim, açlıktan ölüyorum." "Yemeğe gelmek ister misin?" Cruz bana sorar.

"Yemek sipariş edecektim."

"Ooh, bu daha iyi bir fikir. Hiçbir yere gitmek istemiyorum." Yatağının ayak ucundaki puf koltuğa çöküyor, başını yastığa dayayıp gözlerini kapatıyor.

Cameron ve Jagger "sonra görüşürüz" diye mırıldanır ve kapıdan çıkarlar. Cruz uyuklarken ben de kafamı telefonuma gömüp yerel bir sandviç dükkanının menüsünü incelerim. Akşam yemeğimi seçtikten sonra telefonumu Cruz'a veririm ki o da kendi yemeğini seçebilsin. O seçenekleri kaydırırken bana bakmadan, ben de ona karşı çıkma cesaretini bulurum.

"Arkadaşlarına erkeklerden hoşlandığımı söylemeden önce bana sormalıydın, sence de öyle değil mi?"

Gözleri benimkilere takıldığında şaşkın bir nefes alır, mavi gözleri aniden solgunlaşan teninde neredeyse saydam bir nitelik kazanır. "Seksi erkekleri işaret edersem seni ifşa etmeyeceğimi söylediğini sanıyordum?"

"Doğru, ama bu herkese duyurman gerektiği anlamına gelmez. Ya bununla bir sorunları olsaydı?"

Cruz'un kaşında, benim demek istediğimi anlamakta zorluk çekiyormuş gibi küçük bir çizgi oluşur. "Onlar bununla bir sorunları yok."

"Evet, ama bunu önceden biliyor muydun, yoksa şans eseri mi tahmin ettin?"

"Bunu düşünmedim." Omuzları kulaklarına kadar yükseldi. "Yani, onların sorun etmeyeceğini biliyordum, ama sorun eden olursa, bu onların sorunu olur. Kim olduğunu saklamak zorunda kalmamalısın."

"Sen de öyle yapmıyor musun?"

Cruz dudaklarını ısırırken kaşlarını çatıyor. Onun şaşkın hali bile seksi görünmesinden nefret ediyorum. "Sanırım öyle de denebilir, ama kendimi nasıl açıklayacağımı bilseydim, öyle yapardım."

"Bir açıklaman var. ACE."

"Evet, belki. Ama insanlara ilgi duymuyorsam ama tahrik olabiliyorsam ACE olabilir miyim? Belki panseksüelimdir. Ya da demi. Ve sadece çok özel bir kişi tarafından tahrik olabilirim. Hatta aromantik bile olabilirim. Hiç kimseye karşı hislerim olmadığı için bu kategoriye girdiğimi görebiliyorum, ki bu sorun değil, ama bu beni biraz korkutuyor çünkü bu, sonsuza kadar yalnız kalacağım anlamına geliyor ve ben bunu istemiyorum ve..."

Kahretsin, işler hızla kötüye gitti.

"Hey, tamam." Yatağımdan atlayıp odayı geçtim ve elimi koluna koyarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdım. "Durum benim anlattığımdan daha karmaşık. Üzgünüm. Saklanmakla, soracakları sorulara cevap bulamamak arasındaki farkı anlıyorum."

Cruz'un nabzının elim altında hızla attığını hissedebiliyorum, ama birkaç derin nefes aldıktan sonra yavaşlamış gibi görünüyor. "Ne olduğum, fazla düşünmediğim sürece beni rahatsız etmiyor." Gözleri benimkilere kayıyor, sonra yerdeki rastgele bir noktaya odaklanıyor. "Ama ne olduğumu gerçekten anlamaya, ona bir isim koymaya çalıştığımda, bu beni çok zorluyor."

Harika, artık sadece huysuz değil, aynı zamanda pisliğin teki de oldum.

"Seni tanımlamaya zorladığım için özür dilerim." Kolunu hafifçe sıktım ve o da bakışlarını bana çevirdi.

benimkine çevirir.

"Seni ifşa ettiğim için özür dilerim." Kalp atışları normale döndükçe yüzüne biraz renk geliyor. "Seni zor durumda bırakmak istemedim. Aslında kim olduğundan bu kadar emin olmanı biraz kıskanıyorum."

"Eşcinsel olmak pek de kolay değil." Burun kıvrıyorum. "Ben de başımın belasına yeterince pislikle uğraştım."

Benim berbat babam şakasına güldü. "Evet, ama kim olduğunu bildiğinde, kim olduğunla rahat olmak yine de daha kolay."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama çok mantıklı. Sanırım bu, cinsel yönelimim konusunda minnettar olmam gereken bir şey olduğu anlamına geliyor. "Muhtemelen doğru," diye katılıyorum. "Yine ateşkes yapmamız mı gerekiyor?"

Bu, beklenmedik bir kahkaha kopardı. "Birbirimizi o kadar kızdırdığımızı sanmıyorum, değil mi?"

"Sadece kontrol ediyorum. Lakros öğrenmek konusunda ciddi miydin?" Konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşündüm.

"Tabii ki." Cruz, dev bir köpek yavrusu gibi sırıtıyor.

"Akşam yemeğini seç." Koluna koyduğum elimi çekip, sopalarımı almak için ayağa kalktım. "Yemek gelene kadar sana topu nasıl atacağını gösterebilirim."

"Anlaştık." Siparişini verir ve beni dışarıya kadar takip eder.

Yedinci Bölüm

Cruz

"Sopayı sabit tutup topun cepte kalmasını bekleme, yakalamayı özümse," diyor Liam, topun ağdan düşmemesi için sopayla topun yörüngesini takip etmeyi gösteriyor.

Yurt dışındaki avluda, mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir Ekim öğleden sonrasının tadını çıkarıyoruz. Birkaç haftadır bana öğretiyor, ama bu süre içinde tek öğrendiğim, neredeyse benim boyum kadar uzun bir sopayla nasıl yakalama oynanacağı. Ve lacrosse'un onun gösterdiği kadar kolay olmadığını çabucak anlıyorum.

Ben büyük kahverengi toplara alışkınım, ama bu top küçük ve beyaz. Üstelik, parmaklarınızla tutup sabit tutabileceğiniz bir top da değil. Liam'ın dediği gibi onu emmeniz ya da bileğinizi bükerek sopayı çevirip ağı etrafına sarmanız gerekiyor.

Bu tür yakalamalarda daha fazla adım vardır ve bunların çoğu farklı kasları gerektirir. Sporcu olmamın bu konuda bana bir avantaj sağladığından eminim, ancak öğrenme süreci oldukça uzundur. Liam'ın bunu gizlice sevdiğini düşünüyorum — son birkaç haftadır dostça bir lakros ve futbol rekabeti geliştirdik — ancak bunu açıkça göstermiyor.

Bir sonraki topu yakalamayı başardım, ama geri pasımdaki hatayı onun söylemesine gerek yok. Kafamdaki çanlar, topu takip etmek yerine, vuruşumun yayında bıraktığımı zaten söylüyor.

Gördün mü, dinliyorum.

Ancak Liam'ın hızlı reflekslerini ve şaşırtıcı derecede zarif hareketlerini sergilemesini gerektiren bu hatamdan dolayı suçluluk duymak zor.

Futbolcuların topu yakalamak için daldıklarında zarif olmadıkları söylenemez, ama Liam bunu vücudunun bir uzantısı gibi olan bir sopayla yapıyor. İzlemesi hipnotik bir şey ve bu, onun becerisini takdir etmemi sağlıyor, çünkü artık sopayla topu yakalamanın kendi ellerinizle yakalamaktan çok daha karmaşık olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Tabii bunu ona asla itiraf etmem. Bu, ona *"lakros daha iyidir"* argümanı için daha fazla malzeme verir.

"Sakın söyleme," diye uyarıyorum, o yerine koşarken. "Neyi yanlış yaptığımı çok iyi biliyorum, sadece yorgun ve ağrılıyım."

"Nasıl yorgun olabilirsin?"

"Dün bir maç oynadım."

"Muhtemelen iki yüz metreden az koştu ve üç pas yakaladın. Ben maçlarımda kilometrelerce koşuyorum."

"Ama iki kez tackled oldum." Dudaklarımı büzüyorum, bu onu neredeyse güldürüyor, ama sonra yüzü *"gerçekten mi?"* diyen komik bir ifadeye dönüşüyor.

Kendi gülümsememi zorla bastırıyorum. Beni her hafta buraya atış yapmaya getirdiğinden, lakros ile futbol rekabetinde kazandığını iddia etmeyi seviyor, ama ben de onu maçları izlemeye zorluyorum, bu yüzden bunu bir beraberlik olarak görüyorum.

"Devam etmek ister misin, yoksa çok mu *yoruldun*?" Liam alaycı bir gülümsemeyle beni kışkırtıyor.

Saatime bakıp başımı sallıyorum. "Ailemi aramam lazım." Her pazar akşam yemeğinden önce görüşmeye çalışıyoruz ve ebeveynler haftasonu yaklaşırken plan yapmak için onlarla iletişime geçmem gerekiyor. Bu da aklıma şunu getiriyor... "Hey, ailen de senin kadar futbolu sevmiyor mu? Sevmiyorlarsa, onlara bilet bulabilirim. Sanırım takımdaki herkese dört bilet veriliyor ve bizim sadece iki taneye ihtiyacımız var." Dört hafta önce tanıştığımız ilk gece

Liam'ın yüzünde gördüğüm somurtkan ifade, o zamandan beri nadiren gördüğüm somurtkan ifade, yüzünü kaplar ve gözle görülür şekilde donar. "Hayır, teşekkürler."

Hayatımda hiç kimsenin bu kadar çabuk hoş birinden sinirli birine dönüştüğünü görmemiştim. Sanki lanet bir anahtar çevrilmiş, oda arkadaşımı onun uğursuz

alter egosuyla değiştirmiş gibi. *Güneş ışığı.*

Bu adamın en son bu kadar zehirli bir tavır sergilediğini gördüğümde, koridorda ona çarpmıştım. Beni, kendime o kadar dalmış olduğum için onu fark etmediğim için suçlamıştı. Düşündüm de, sorun da bu olabilir. Neredeyse bir ay geçmesine rağmen, Liam'ın ailesinden bahsettiğini duymadım ve eminim ki buraya geldiğinden beri onlarla konuşmamıştır. Kendine dalmışlıktan bahsetmişken.

Bunu kesin olarak bilmiyorum, ama içgüdülerim doğru olduğumu söylüyor. Ailemi aradığımda odadan çıkıyor, ama ben ona bunu hiç söylemedim ve bunun bana mahremiyet sağlamak için olduğunu da sanmıyorum. Sanki benim ailemle konuşurken saklanarak kendi ailesini hatırlamaktan kaçınmaya çalışıyor gibi.

Onun ailesi hakkında hiç konuşmadığı için, benim ailem kadar sıkı bağları olmadığını hep hissetmişimdir, ama şimdi onların var olup olmadığını bile merak ediyorum. Onlara bir şey mi oldu? Bir kaza mı? Hayır, eğer ölmüş olsalardı, maça gitmek ister misiniz diye sorduğumda bu kadar tehditkar davranmazdı herhalde. Belki eşcinsel olduğu için onu reddettiler? Bu, şu anda dünyaya attığı bakışları açıklayabilir.

Liam'ın üniversite öncesi hayatı hakkında ağzını sıkı tutması, bu ana kadar beni hiç rahatsız etmemişti. Neyin yanlış olduğunu bilmezsem yardım edemem, ve insanların yardıma ihtiyacı olduğunda boş durmak benim doğamda yok. Yine de, açıkça konuşmak istemediği bir konu hakkında onu sıkıştırarak mahremiyetini ihlal etmeyeceğim.

"O zaman biletleri ister misin? Senin ilgilendiğin bir şey olmadığını biliyorum, ama başka yapacak bir şeyim yok. Kardeşlik partisinde tanıştığın adamı da getirebilirsin."

"Aiden mi?" Sorum, Liam'ın girdiği karanlık yoldan dikkatini dağıttı.

"Evet. O zamandan beri onu birkaç kez gördüğünü söylememiş miydin?"

"Onlar daha çok..." Liam, cevap vermemenin daha iyi olduğuna karar vermiş gibi başını salladı. Buraya geldiğinden beri kesmediği saçları, başını güneşten çevirdiğinde gözlerinin üzerine gölge düşürüyordu. "Onu maça götürmek, randevuya çıkmak gibi olur."

"Siz ikiniz birbirinizin çıkış noktasısınız. Anladım." Yurtumuza doğru yürümeye başlıyorum ve o da yanıma geliyor.

"Artık onu görmeyi gerçekten bırakmam lazım." Liam derin bir nefes aldı. "Neden?"

"Çünkü öyle söylemek, onu kullandığımı ima ediyor gibi geliyor. Ve bence o daha fazlasını istiyor olabilir."

"Sen istemiyor musun?" Ona kapıyı açarım.

Kararlı bir şekilde başını sallar. "O iyi bir adam ama... Buraya geleli çok olmadı. Hala insanları tanımaya çalışıyorum, okulun neler sunabileceğini keşfediyorum. Bunu yapmak için özgürlüğe ihtiyacım var."

"Bunu birlikte yapamaz mısınız?" Koridorda tek sıra halinde odamıza doğru yürüyoruz, bu benim alışkanlığım oldu, böylece ilk gece ona rastladığımda arkadaşlarımla yaptığımız gibi yolun tüm genişliğini kaplamıyoruz.

"Sanırım. Sadece..."

"Ona o kadar da ilgi duymuyorsun."

Liam inler. "Şu anda beni gerçekten bir pislik gibi hissettiriyorsun." "Bak, ben şahsen anlamıyorum," derim odamıza girerken. "Ama anladığım kadarıyla

anladığım kadarıyla, denemeden birinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilemezsin. Ve bunu anlamak için birkaç kez denemen gerekiyorsa, bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Sanırım değil. Yani..." Sözüünü keser, sopaları duvara dayar ve omzunun üzerinden bana belirsiz bir bakış atar. "Senin için de öyle miydi? Birkaç kez denedin ve hoşlanmadığını fark ettin mi?"

Ona cinsel yönelimimi tanımlamanın beni korkuttuğunu söylediğim günden beri bu konuyu konuşmadık, bu yüzden şimdi soru sormasına biraz şaşırdım. Ama yine de, onun için durumun nasıl olduğunu anlamadığımı söyleyerek, benim için nasıl olduğunu sormasını ben davet etmiş oldum. Ve o zaten bu sırrı bildiği için...

"Hemen hemen." Yatağa düştüğümde yatak hafifçe gıcırdadı. "Tepki vermem ne kadar sürer bilmiyordum ve ilk seferin şans eseri olduğunu, tecrübesizliğimin engel olduğunu düşündüm. Ondan sonra birkaç kez, öpüşüp okşadıktan sonra sihirli bir şekilde sertleşmediğimde, arzusun olmadığını fark etmeye başladım. Karşıdaki kişi çekici olsa bile."

"Sen..." "Ne yapıyorum?"

"Sen..." Liam'ın yanaklarının, yatağının yanındaki posterdeki Spiderman kostümünden daha kırmızıya döndüğüne yemin ederim.

"Söyle hadi."

Yatağına atladı ve duvara yaslandı, gözleri çekinerek benimkilere baktı. "Sen yapabilir misin? Kendi başına? Eğer istersen..."

"Her gece duşta yaptığın gibi mi?" Ona sinsi bir gülümseme attım, kafası duvara çarptığında güldüm. *Ne diyebilirim ki, su sesini tamamen bastırmıyor.*

"Bunu biliyor musun?" diye inler, yüzü her saniye daha da kızarır.

"Evet, bunu biliyorum ve evet, yapabilirim. Herkes gibi mastürbasyon yaparım, sadece belki o kadar sık değil."

"Neden *bunu* bildiğini bana söylemedin?" Liam başını banyo kapısına doğru salladı. "Ön sırada oturmak istemediğini söylemiştin."

"Ve ben de almadım. Sen işini yaparken kapısı kapalı banyodasın. Sesin duyulması senin suçun değil. Ve benim asexual olmam, senin kim olduğunu değiştirmen gerektiği anlamına gelmez."

Yemin ederim, *neredeyse* gülümsüyor. "Daha sessiz olmaya çalışabilirim." "Ben de kulaklık takabilirim. Stres yapma."

"Oh, lanet olsun. Kulaklıklar. Telefon görüşmesi yapacaktın. Ve benim de..." Yataktan atlayıp daireler çizerek, masasından aslında aramadığına emin olduğum bir beyzbol şapkasını kapıyor. "Yarım saat sonra akşam yemeğinde buluşuruz."

Aniden yalnız kaldım ve onu kovmuşum gibi hissetsem de, onu rahatsız edip etmediğimi düşünmeden ailemle konuşma fırsatı bulduğum için mutluyum.

Nerede bu adam?

Telefonumdaki saati kontrol ediyorum, Liam'ı odamızdan uzak tutan şeyin ne olabileceğini merak ediyorum. Her zaman birlikte akşam yemeğine gideriz, genellikle aynı saatte, çünkü o kolayca acıkır.

Yeterince hızlı hareket etmeyen rakamlara bakmamak için App Store'a tıklıyorum ve indirebileceğim oyunları kaydırıyorum. Candy Crush, Oregon Trail, Solitaire. *Bunlar yeterince zararsız görünüyor.*

İndirme işlemi biterken, oda arkadaşımın akşam yemeğine neden gelmediğini tekrar merak ediyorum.

Aslında tüm hafta sonu pek ortalarda yoktu, oyun davetimi, ailemle akşam yemeğini ve her türlü yiyecek ve oyunun olduğu hoş geldin pikniğini reddetti. Oda arkadaşının ailesiyle vakit geçirmek biraz garip olabilir, bu yüzden beni reddetmesi sorun değil. Ancak, onlarla tanışmak bile istemedi, kısa bir merhaba demek yerine çalışması gereken bir sınav uydurdu.

Ne yazık ki sınavın biyoloji için olduğunu iddia etti, ama Jagger ve Cameron da onunla birlikte ders görüyorlardı ve sınavdan haberleri yoktu. Liam'ın dürüst olmadığını bilmek beni rahatsız ediyor

ama bu konuda onunla yüzleşmedim.

İlerleme çubuğu dairesel döngüsünü tamamlayarak indirmenin bittiğini işaret etti, ben de oyunu açtım ve kart destesini tıklamaya başladım. İlk dakikada, kartlara bakmak yerine ekranı düşüncesizce tıklamaya çok meşgul olduğum için çoktan kaybettim.

Açıkçası, oda arkadaşımın ebeveynlerle ilgili bazı sorunları var - görünüşe göre tüm ebeveynlerle - ve ben bunun nedenini anlamak ve ona yardım etmek, ya da en azından yanında olmak istiyorum. Ancak, ben de geçmişim hakkında pek açık davranmadığım için, ondan cevap talep etme hakkım yok.

Benim sırlarım daha az belirgin, ama yine de sırlarım var, bu yüzden Liam'ı kişisel bir konu hakkında konuşmaya zorlamak, ben de ruhumu açığa vurmadığım için oldukça ikiyüzlü bir davranış olur. Yine de, iki aydan biraz az bir süredir birlikte yaşadıktan sonra, ailesiyle ilgili bir şeyin onu içten içe yediğine dair kanıtlar var ve onun geçmişine dair hafif bir merakla başlayan şey, ebeveynler haftasonuna kadar geçen bu birkaç günün ardından endişeye dönüştü.

Bir başka oyuna başlıyorum, ilk turda olduğundan daha da az dikkatimi vererek.

Liam bütün hafta boyunca sessizdi. Mesafeli. Huysuz. Evet, normalde de böyle olabilir, ama saatlerce bu ruh halinde kalmaz. Daha çok, birkaç dakika boyunca zihnini o yöne çeken bir şey görür veya duyar, sonra bu geçip gider ya da o da başka bir şeye geçer. Ama geçen hafta, sürekli "meh" halindeydi.

Bana kimse onu ziyarete gelmediğini söylemişti ve ben bunun bununla ilgili olduğunu düşündüm. Ta ki bu sabah kapımızdaki beyaz tahtayı görene kadar. Genellikle kapıdaki beyaz tahtada komşularımızın notları veya yaklaşan etkinliklerle ilgili hatırlatmalar yazardı, ama bugün RA *"Mutlu Yıllar Liam"* yazmıştı.

O notu gördüğümde her şey yerine oturdu. Ailesi sadece hafta sonu onu görmeye gelmemiş, doğum gününde de gelmemişti.

Neden burada olmadıklarını kim bilir, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Liam'ın davranışları bana bu hafta sonu gelmemeleri için geçerli bir neden olmadığına inanmamı sağlıyor. Ve bu çocuk için kalbim parçalanıyor.

Bir el daha kaybettim, bu da bana saati kontrol etmek için bir bahane verdi. On beş dakika geçti. Normal bir günde bu beni ilgilendirmezdi. Ama onun doğum gününde? Yalnız olduğunu bilerek? Kim bilir neye bulaşabilir.

Parmağım mesaj simgesine tıklayarak ona bir mesaj daha göndermek için hazırlandım, ama yazmaya başlamadan önce oyuna geri döndüm. *Zaten iki mesaj gönderdim, cevap verecek olsaydı şimdiye kadar verirdi. Değil mi?*

Liam'a bakınca, onun güçlü, zeki, yetenekli ve kimsenin ona göz kulak olmasına ihtiyaç duymayan biri olduğunu düşünürsünüz. Birçok yönden bu doğru. Ama oda arkadaşı olarak, gardını indirdiği anları gördüm. O sert dış görünüşünün altında yatan adamı birkaç kez gördüm ve onun kendi isteğiyle bağımsız olmadığını oldukça eminim. Bir bakıma onun yalnız olduğunu söyleyebilirim, ki bunu anlayabiliyorum.

Kendi sorunlarım olmasaydı, onun sorunlarını fark edemezdim, ama ikimizin aynı hikayenin iki versiyonu olduğumuzu hissediyorum. Benim için bu hikaye Xavier'ı kaybetmekle ilgili ve teknik olarak her zaman insanlarla çevrili olsam da, en iyi arkadaşım olmadan hala yalnız hissediyorum. Bu yüzden Jagger ve Cameron'ın yanında olmak bazen zor oluyor, çünkü onlar bana kaybettiğim şeyi hatırlatıyor, ancak Liam'ın oda arkadaşım olması, onları izlerken hissettiğim üzüntüyü biraz hafifletmeye yardımcı oluyor.

Sadece kendi sorunlarıma dayanarak, Liam'ın ailesiyle de aynı tür bir sorunu olduğunu tahmin ediyorum, sanki onlar gerçeklikten çok birer anı gibiler ve o bunu hatırlamak istemiyor, bu yüzden benimkini görmezden gelmeye çalışıyor. Onun doğum gününde gelmediklerini bilmek, onun adına beni daha da şaşkın ve kızgın yapıyor.

Liam iyi biridir. Özel, belki biraz yorgun, ama iyi biridir. Daha iyisini hak ediyor, bu yüzden odamıza dönerken kitapçıya uğrayıp onun Jeep'i için bir lakros çıkartması aldım. Çok büyük bir şey değil, ama en azından bir şey ve herkes evinden uzakta geçirdiği ilk doğum gününde bir hediyeye ihtiyaç duyar. Ancak geri döndüğümde burada değildi ve bu neredeyse iki saat önceydi. O zamandan beri haber yok, bu daha önce hiç olmamıştı. Biraz endişeliyim.

Belki bir mesaj daha atmamın bir sakıncası yoktur?

Xavier, koruyucu rolünü üstlenme alışkanlığımla dalga geçerci, sanırım bu alışkanlık çocukken bayraklı futbol oynarken başlamıştı. Arkadaşlarımın çoğundan daha iriydim, bu yüzden bu rol bana doğal geliyordu. Arkadaşlarımın çoğu benimle aynı boyda olmaya başladığında ve kendilerini idare edebildiklerinde, sahada ve saha dışında onlara göz kulak olmaya o kadar alışmıştım ki, bu alışkanlık devam etti.

Yıllar boyunca arkadaşlarımı kollama eğilimim Xavier'i eğlendiriyordu, ama o biriyle çıkmaya başladığında bu konuda daha az sabırlı olmaya başladı. Kız arkadaşının niyetleri hakkında endişelenmem

muhtemelen durumu daha da kötüleştirdi, ama ben gerçekten onun için en iyisini istiyordum ve onun adına endişeleniyordum.

Bu noktada, arkadaşlarım için endişelenmek benim doğamda var ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Yine de bunu kendime saklamaya çalışıyorum, böylece bu küçük kişilik özelliğimle kimseyi bunaltmıyorum. Görünüşte, bunu başardığımı düşünüyorum. Ama içten içe... Üç mesaj fazla değil, değil mi?

Her zamanki akşam yemeği saatinden kırk dakika sonra, kapı nihayet açıldı. Liam tam olarak görünür hale geldiğinde, "*Mutlu yıllar*" sözleri dudaklarımda dondu.

"Aman Tanrım! Ne oldu?" Yatağımdan fırlayıp kapıyı tutuyorum, böylece yeni alçıya alınmış kolunu kapının kapanmasını engellemek için kullanmak zorunda kalmıyor.

"Kaldırımın yürüyüş ve bisiklet şeritlerine nasıl bölündüğünü biliyor musun?" "Evet."

"Ebeveynler bu farkı bilmiyorlar." Sinirli bir şekilde sırt çantasını masanın üzerine bırakır. "Bir bisikletçi, kendi şeridinde yürüyen bir gruptan kaçmak için yön değiştirdi ve bana çarptı."

Gözlerim alçıdan yüzüne kayar, yanağında ve alnında kabuklar oluşmaya başlamıştır. "Neden bana mesaj atmadın? Seni hastaneye götürürdüm."

"Sen ailenle birlikteydin. Bisikletli adam bana bir Uber ağırdı." "Tanrım, Liam. Kolun kırık. Bence bu, ailenin hafta sonu gezisini hafta sonunu daha önemli hale getirir." Sinirli bir şekilde saçlarımı karıştırdım, onun muayene odasında tek başına oturduğunu hayal etmemeye çalışarak.

"Sana mesaj atsaydım, anne babanla birlikte gelirdin." "Ee?"

"Yani, gününü mahvetmek istemedim." Yatağına atlar ve yastık yığnına yaslanır.

Ben de aynısını yapıyorum, böylece odanın iki ucunda birbirimize bakıyoruz. "Benim günümü mahveden şey, senin bununla tek başına başa çıkmaya çalıştığını düşünmek. Kimse hastanede tek başına kalmamalı."

Liam hiç gülmeden güldü. "Bu benim ilk kol kırılmam değil. Ya da kendimi hastaneye götürdüğüm ilk sefer."

"Ne?" şaşkınlığımdan sesim o kadar yüksek çıkar ki Liam irkilir.

"Geçen yıl. Aslında tam da bu zamanlar. Bu seferki o kadar önemli değil, sadece kılcal bir kırık." Sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi omuz silkiyor.

"Geçen seferki tam bir kırıktı."

"O zaman reşit değildin, değil mi? Kendini nasıl hastaneye götürdün? Ebeveynlerinin izni falan gerekmiyor muydu?"

"On sekiz yaşına yeni girmiştim." Yastığını kabartarak, bakışlarını uygun bir şekilde başka yöne çevirir, bu konuyu konuşmak istemediğini ima eder, ama bu sefer bu konuyu bırakamam.

"Ne yani? Yaralandığında yaşın bir önemi yok mu?"

"Aslında, önemi var. Yasal olarak, doktorlar benim iznim olmadan ailemle konuşamazlardı."

"Onay vermedin mi?"

"Yaptım." Gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda, yüzünde ürkütücü bir boşluk vardı. "Ve?"

"Önemli değildi."

"Ne demek *önemi yoktu*?" Kaşlarımı çatmamak ve sesimi yükseltmemek için gerçekten çok uğraşıyorum, ama o çok gizemli davranıyor ve bu beni geriyor.

"Hastanelerle ilgili bir sorunları var."

"Bu, önemi yok demekten daha da az bir cevap. Kolunu ilk kez nasıl kırdın? Ailen mi yaptı? Bu yüzden mi hastaneleri sevmiyorlar? Senin için tehlike mi oluşturuyorlar?"

Liam'ın hızlı sorularımdan çekineceğini düşünüyordum, ama o sadece stoik bir şekilde oturuyor. "Eğer ima ettiğin buysa, beni hiç dövmediler."

"Seni reddediyorlar mıydı çünkü..."

"Ne, eşcinsel olduğum için mi? Hayır." Başını sola çevirir ama sağa dönmenden önce duraksar. "Bunu bildiklerini sanmıyorum."

"Açıklandığını sanıyordum?" "Açıldım."

Tanrım, bu adam. "Nasıl eşcinsel olduğunu açıklayabilirsin ama ailen bilmiyor olabilir?"

"Uzun hikaye." Liam gözlerini kapatır ve başını duvara vurarak derin bir nefes alır. "Şu anda yirmi soru oyunu oynamayabilir miyiz? Berbat bir gün geçirdim ve bu benim en sevdiğim konu değil."

"Tamam. Bir şartla," diyorum ona. "Ne?"

Bana alaycı bir bakış atıyor.

"Bana *'kendi başımın çaresine bakabilirim'* saçmalığını söyleme."

"Ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yapabilsen bile, tek başına yapmaman gereken bazı şeyler vardır. Kırık bir kemikle hastaneye gitmek de onlardan biri."

Liam, neden böyle bir şart koştüğümü anlamamış gibi bir saniye beni inceler. Sonunda, düzensiz bir nefes alır. "Sana hiç kahramanlık kompleksin olduğunu söyleyen oldu mu?"

Şimdi de benim kayıtsızca omuz silkme sırası. "Arkadaşlarıma göz kulak olurum." Bu sözler ağzımdan dökülürken kendimi irkildiğimi hissediyorum. "En azından denerim."

Liam, benim hatamı fark edince kaşlarını çatıyor, ama ona benim sorduğum soruyu sormadan önce, masamdan onun küçük hediye çantasını alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. *Kolu kırık bir adamdan onu yakalamasını istemek —iyi fikir.* En azından hediyesi tüy kadar hafif olduğu için alçısının üzerine düşüyor.

"Bu ne?" Liam pakete kaşlarını çatarak bakar. "Aç şunu."

Sağ eliyle çantaya uzanır ve pencere çıkartmasını çıkarır, meraklı bakışları benimkilere ulaşmadan önce onu merakla inceler.

"Doğum günün kutlu olsun."

Bana arka arkaya hızlıca göz kırpmıyor. "Nasıl bildin?" "RA kapıya asmıştı."

"Bu... Ben... Bilmiyorum..." Bana bakıyor, tamamen suskun.

"Biraz saçma olduğunu biliyorum, ama kitapçada fazla seçenek yoktu ve ben..."

"Mükemmel." Liam bana gülümser. Her zamanki gibi yarı gülümseme değil, içten bir gülümseme ve berbat bir günü daha iyi hale getirmeye yardımcı olmuş olabileceğim düşüncesi, göğsümdeki ağırlığı hafifletir.

Sekizinci Bölüm

Liam

Kazadan bu yana altı gün geçti, *altı gün*, ve ben aklımı kaçırmak üzereyim.

Acıdan değil, kolumu kullanmadığım sürece daha çok sönük bir ağrı gibi. Kaşınamayan bir kaşıntıdan da değil. Aslında tam olarak öyle, sadece kaşıntı alçının altında değil. Kemerimin altında. Ve burada bile, genellikle sığınağım olan duşta bile, bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Aptal plastik alçı kılıfı, dominant elimle penisimi iyi tutmamı imkansız hale getiriyor.

Cruz'un kolumu kırmadan önce çok yardımcı bir şekilde işaret ettiği gibi, uyumama yardımcı olan bir gece rutini var. Bu rutin, biraz fazla bir yıl önce, hiç tören yapılmadan eşcinsel olduğum ortaya çıktıktan sonra başladı. İlk başta, insanlar bana cüzzamlı gibi davranmaya başladığında utanmıştım. Ailem benden uzaklaştığı sırada ben de her şeyden uzaklaştım, yani her açıdan kötü bir dönemdi. Kimse yoktu. Her şey kasvetli görünüyordu. Arkadaşlarım bana şiddetli bir şekilde sırt çevirdiler ve ben de artık yeter dedim.

İnsanlar istese de istemese de kendim olmaya karar verdim. Saklanmayacağıma yemin ettim ve kime ilgi duyduğumdan asla utanmayacağıma söz verdim. Bir bakıma özgürleştiriciydi, ama yine de yalnızdım. Evde ve okulda kapana kısılmıştım, mezuniyete kadar kaçma umudum yoktu, bu yüzden hala gerginlik içindeydim. O zaman orgazmın stresi biraz hafiflettiğini ve uyumamı sağladığını keşfettim. Ayrıca, başka bir çıkış yolu olmayan azgın bir ergenlik çağındaki gençtim. Bu yüzden duşta mastürbasyon yapmak geceleri rutinim haline geldi. Bu rutinim bugüne kadar devam ediyor.

Sadece alçı kolumdan dolayı değil, mastürbasyon yaparken çok *acı verdiği* için sol elimi kullanmayı bıraktım ve sağ elimi gergin penisime doladım, deneme amaçlı bir çekiş yaptım. Acıyı hafifletiyordu, ama basınç azalmıştı ve ihtiyacımı gidermiyordu. Bunun önemli bir şey olmadığını, dürtülerimi görmezden gelip tatmin olmadan uyuyabileceğimi iddia etmek isterdim, ama gerçek şu ki, Adonis'in vücut bulmuş haliyle yaşadığım için bu bir seçenek değil.

Cruz'un vücudunun ne kadar mükemmel olduğunu fark etmemek neredeyse imkansız, çünkü onu sürekli sergiliyor. İronik olan ise, bunu kasıtlı olarak sergilemiyor olması. Aseksüelliği, çıplak gövdesinin bende bir etki yarattığının tamamen farkında olmamasına neden oluyor, bu yüzden gömleksiz dolaşmaktan hiç çekinmiyor.

Her zaman.

Buna bir de bana doğum günü hediyesi alması ve benim iyiliğimi o kadar içtenlikle önemsemesi eklenince, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi taşımama izin vermiyor ve ona karşı cinsel çekicilikten daha fazlasını hissetmeye başlıyorum. ACE oda arkadaşına aşık olmak üzereyim ve bu beni çok korkutuyor.

Neden bu kadar nazik?

Cruz'un sadece böyle biri olduğuna inanmak istiyorum. İnsanlara bakmak ve onları korumak onun doğasında var. Ama memleketimde de böyle erkekler tanıyordum, en azından öyle sanıyordum, ve onlara en çok ihtiyacım olduğunda ortada yoklardı. Hatta bazıları, benim korunmam gereken kişiler olduğu ortaya çıktı.

Cruz'a baktığımda, bunu hatırlamamak zor. O, kaçınmaya yemin ettiğim, nefret etmem gereken her şey. Yetenekli bir futbolcu olduğu için hayatı kolayca geçinen, yakışıklı, popüler bir adam. Benim gibi birini kolayca reddedebilecek türden biri. Diğer tüm akılsız, maço sporcuların takip ettiği türden biri. Sözde arkadaşın sırlarını ifşa ettiğinde, seni gizlice beceren ve sonra da kışını tekmelemek için başı çeken türden.

Neden bana karşı hiçbir sevgi duymayan bu tür erkeklere çekildiğimi bilmiyorum. Yine de, nedense benim sıkımı sertleştiriyorlar ve sağ elim bunu düzeltmiyor.

Sıcak bir nefes alırken alnımı serin fayanslara dayadım ve tekrar rahatlamaya çalışmadan önce vücudumun işbirliği yapmasını istedim. Tabii ki muhteşem oda arkadaşımı hayal ederek.

Cruz, geçmişimdeki düşmanlarıma benziyor, ama lisedeki sporcular gibi davranmıyor. Bu, nasıl işleyeceğimi bilmediğim bir zihin karmaşası. Üstelik

, daha önce hiç ulaşamaz bir erkeğe aşık olmamıştım. Bir kez bile. Eşcinsel olduğum ortaya çıkmadan önce bile, eşcinsel olmayan erkeklere aşık olmanın sorunlara yol açacağını içgüdüsel olarak biliyordum. Buna kendini koruma, sağduyu ya da sadece şans deyin, hiç şansım olmayan erkeklere aşık olmadım.

Ama şimdi bu yola girmeye çok yaklaştım ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Tam anlamıyla ıslak rüyam birkaç metre ötede uyurken bunu yapamam.

Her gün hayal kırıklığından çılgılık atmak istiyorum, ama Cruz gerçekten bana işkence ettiğini bilmiyor ve LGBTQ+ topluluğunun bir üyesi olarak, aoseksüel birine benim gerginliğimin asıl nedeninin o olduğunu söyleyemem. Ve bu gerginliği normal yollarla gideremediğim için, çok rahatsız ve sinirliyim.

Hayal kırıklığıyla, umarım sessizce, bir inilti çıkararak suyu kapatıp havluyla kurulandım ve şu anki sıkıntılı durumumu tamamen gizleyemeyen bol bir eşofman altı ve tişört giydim. Neyse ki Cruz, benim üzerimdeki etkisinin farkında olmadığı için, bu durumun geçmeden önce farkına varması pek olası değil.

Ne yazık ki, banyodan çıktığımda o gömleksizdir ve bu da benim onurumu korumak için çok az umut bırakır. Bu yüzden, vücudumun oyun zamanının bittiğini anlamasını beklerken, ona sırtımı dönmeye çalışarak, çamaşır sepetime kıyafetleri atıp, ortalığı toparlayarak dolaşırım.

"Bu gece ağrı kesicilerini aldın mı?" diye sordu Cruz, her zamanki gibi şefkatli. "Evet." *Arkanı dönüp ona bakma.*

"Yarın doktora gideceksin, değil mi? Seni götürmemi ister misin?"

"Hallederim." Bir şey arıyormuş gibi yapıp şifonyer çekmecemi karıştırıyorum. *Onu gömleksiz düşünme.*

"Çamaşırların ne olacak? Yarın benimkilerle birlikte seninkileri de yıkayabilirim."

"Sorun yok, teşekkürler." Çekmeceyi istemeden sertçe kapattığımda gürültüyle kapanır. *Ne kadar nazik olduğunu düşünme.*

"Cidden, sorun değil. Zaten çamaşır yıkayacağım, sana zahmet olmaz, ayrıca kolun ağrıyorken çamaşır sepetini kaldırmak zorunda kalmazsın."

"Gerçekten, ben hallederim." *Yükleri düşünme. Yükleri ateşlemeyi, yükleri yutmayı... Kahretsin. Buraya geliyor.*

"Liam, sana yardım etmeme izin vereceğine karar vermemiş miydik?" Kadifemsi sesi sıcak bir battaniye gibi geliyor ve ben bu tını altında titremeye karşı koymaya çalışıyorum.

"Sadece ihtiyacım olursa. İhtiyacım yok." *Sesim çatladı mı?*

"Alçıyla çamaşırlarını nasıl taşıyacaksın?" O kadar yakın ki, sırtımda vücut ısını hissedebiliyorum, vücut şampuanının baharatlı kokusunu alabiliyorum.

"O gelecek haftanın sorunu, kahraman." *Tanrım, o kadar sertleşmişim ki, başım dönüyor.*

"Kahraman mı?" Cruz elini omzuma koyup beni kendine doğru çeviriyor ve bu o kadar beklenmedik bir hareket ki geri çekilmeye vaktim olmuyor. İğrenç derecede sertleşmiş penisim onun kalçasına çarpıyor ve utançtan gözlerim büyürken, onun adem elması kalın bir yutkunma ile sallanıyor.

Bir dakika boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz. Sanki bu tuhaf zaman diliminde, bunu kabul etmediğimiz sürece az önce olanların hiç olmamış gibi davranabileceğimiz bir yerde var oluyoruz.

"Sessizlik kulakları sağır eder" diye bir deyim duymuştum, ama dürüstçe söylemek gerekirse bu tam bir saçmalık. Sessizlik *çok gürültülüdür*. O kadar gürültülü ki, kendi nefesimi bile duyamıyorum. Ya da hiç nefes almıyorum.

"Sen, şey," diye kekeler, elini ensesinin arkasına sürterek bu sessizliği bozar. "Sen solaksın, değil mi?" Kafasını alçıya sarılmış koluma doğru eğirir.

"Ha?" Kafamdaki sisleri dağıtmak için başımı salladım. "Sen solaksın."

"Evet, ne olmuş?" Kaşlarımı tipik savunmacı kaş çatışımla birleştiriyorum.

"Yani, aşağıdaki işleri halledebilmenin üzerinden epey zaman geçtiğini varsayıyorum."

Bacaklarımın arasındaki bariz ipucunu görmezden gelerek, meydan okurcasına kollarımı kavuşturdum. *Gururum var*. "Neden öyle varsayıyorsun?"

"Çünkü biraz sinirli davranıyorsun ve neredeyse bir haftadır duşta normal seansını duymadım."

"Hala duyabiliyor musun?" Kollarım yanlarıma düşerken göğsüm boşalır. *Gerçekten daha sessiz olduğumu sanıyordum*.

Cruz'un dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Küçük bir adam için oldukça gürül gürül konuşuyorsun."

"Sesin yayıldığını söylediğini sanıyordum. Ayrıca ben *küçük* değilim." Kollarımı tekrar kavuşturdum.

"Benden daha küçüksün."

"Bütün öğrenciler senden daha küçük. Ne demek istiyorsun?" diye terslerim. *Vay canına, gerçekten sinirliyim*.

"Demek istediğim, bunu düzeltmek için bariz bir çözüm var." Kasıklarımı işaret ediyor.

"Nedir o?"

Ellerini kaldırır. "Alçı yok."

"Aferin sana. Alçısız ellerin bana nasıl yardımcı olacak?"

"Şey," Anlamadığını belirtircesine kaşlarını çatıyor. *İkimiz de aynı durumdayız.*

"Başka bir şey konuşabilir miyiz lütfen? Konuşana kadar bu konu kapanmayacak."

"Evet, anladım. Bu yüzden yardım edebilirim diyorum." "Nasıl yardım?" Kollarımı havaya kaldırıyorum.

Cruz, onu anlamadığımı inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. Sonra beni omzumdan tutup döndürdü, arkama geçti, sırtımı göğsüne dayadı ve büyük avucuyla sikimi kavradı. "Anladım," diye kulağıma homurdandı.

"Hey, dur, ah." Göz kapaklarım açık kalmak için mücadele ederken, o beni sıkıca sıkıyor ve omurgamdan aşağıya doğru saf bir ecstasy dalgası yayılıyor. "Ne... Ne?"

"Sana söyledim, seni tutuyorum." Cruz'un sesi neredeyse kısık çıkıyor, elini pantolonumun içine sokup yumruğunu penisimin etrafına kapatıyor, dizlerim titreyip ayak parmaklarım kıvrıldığında sanki bir tüy gibi ağırlığımı taşıyor.

Ve bir kez
daha. Tekrar
tekrar.

"Bu... Tanrım... Oh Tanrım..." Her yavaş, kasıtlı çekişte kalçalarım öne doğru çıkıyor, sanki penisim onun eline bağlıymış gibi, ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, utanmadan onun yumruğunu kendi penis kılıfımmış gibi takip ettiğimi umursamıyorum bile.

Arkamda Cruz, bir eliyle pantolonumu kasıklarımın altına çekip, diğer eliyle bileğini yavaşça hareket ettirerek penisimi okşarken hafifçe kıkırdıyor. "Duşa bu kadar sık girdiğine göre, oldukça sıkışmış olduğunu hissettim. Merak etme, sana yardım edeceğim."

"Ama..." Başımı sıktığında vücudum titriyor. "Ama sen aseksüelsin. Muhtemelen heteroseksüelsin."

"Ne olmuş yani?"

"Heteroseksüel aseksüel erkekler oda arkadaşlarının siklerini tutmazlar." Sırtımı göğsüne dayayarak, sikimi onun eline doğru itiyorum ve onun yumruğuna kadar girdiğimde kalçalarımı dairesel hareketlerle sallıyorum. Bu, daha hızlı olmasını isteyen sessiz bir rica, ama ya o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor, çünkü isteğime uymuyor.

Bu hem sinir bozucu hem de garip bir şekilde tatmin edici, çünkü bir yandan rahatlamaya olan çaresiz ihtiyacım, diğer yandan başka bir erkeğin elinin penisimin üzerinde kaymasının verdiği mutluluk verici erotizm arasında kalmış durumdayım. *Tanrım, eli çok sıkı.*

"Heteroseksüel ACE'nin homofobik anlamına gelmediğini biliyorsun, değil mi? Ayrıca, oda arkadaşları birbirlerine bakmalı."

"Öyle değil... Lanet olsun, bu çok iyi geliyor. Cidden, sen seksten hoşlanmıyorsun bile. Ne... Tanrım, bunu tekrar yap," diye nefes nefeseyim, başparmağı yarıklarımı okşarken.

Bu sefer isteğimi yerine getiriyor, parmağını ileri geri ve ucumun etrafında gezdiriyor, ön sıvımı başımın her yerine yayıyor ve boğazımdan çıkan iniltiyi tarif etmenin tek yolunun "şehvetli" olduğundan eminim. *Siktir.*

"Sevmediğimi hiç söylemedim, sadece diğer insanlar gibi seks yapma dürtüsü hissetmediğimi söyledim."

"Ama... *Kahretsin.*" O beni tekrar pompalamaya başladığında pelvisim öne doğru fırladı, bu sefer biraz daha hızlıydı, ama yine de beni doruğa ulaştırmaya yetmedi. Yine de nefesimin hızlanmasına yetti. "Bu yine de *bunu* açıklamıyor."

"Oldukça açık, sence de öyle değil mi? Yardıma ihtiyacın vardı, ben de yardım ettim." Taç noktama ulaştığında bileğini çevirir ve başım o kadar ağırlaşır ki, boğuk bir iniltiyle göğsüne düşer.

"Evet, tamam." Göğsüm düzensizce inip kalkıyor. "Yardıma ihtiyacım vardı. Ama ben bir erkeğim."

"Ee?"

"Yani, anlamıyorum. Erkeklerden hoşlanan benim, sen değilsin. Neden... ah." Cruz tutuşunu sıkılaştırıyor ama hızını yavaşlatıyor, beni kenardan geri çekiyor ve bu küçük alaycı hareket, sanki nirvana'nın anahtarıymış gibi, beni onun elinde kıvranmaya başlıyor. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

"Ekipmana aşinayım." Kıkırdar.

Şehvetle bulanmış beynim tam olarak anlamıyor. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Başka bir erkekle?"

"Hayır, ama kendi sikim var, yani nasıl yapıldığını biliyorum. Senin kadar iyi olabileceğimi sanmıyorum, ama hiç yoktan iyidir, değil mi?"

Onun mantığını tam olarak anlayamadım. Şahsen, eşcinsel olmanın en iyi yanının, neyle çalıştığını bilmek olduğunu düşünmüşümdür. Tüm erkekler aynı şekilde muamele görmekten hoşlanır diye bir şey yok, ama bir penisin olması, başka bir erkeğin penisiyle oynarken onun ne hissedeceğini anlamayı çok daha kolaylaştırır. Gerçi Cruz'un çok fazla oynadığını düşünmüyorum, o yüzden...

"Senin bunu yapmadığını sanıyordum... Lanet olsun," diye inledim, o benim taşaklarımı masaj yapmaya başladığında, kısmen bana bir kez daha boşalmamı engellediği için, kısmen de onun büyük, sıcak eli avucunda onları yuvarlarken çok iyi hissettirdiği için. "Senin bunu... yapmadığını sanıyordum. Kendine, yani."

"Sık yapmıyorum dedim, hiç yapmıyorum demedim."

"Sanki sen yapıyormuşsun gibi... *oh*. Tanrım, bu çok iyi." Testislerimi sıkıca çekip, tekrar penisime dönerek ritmik bir şekilde pompalıyor ve benim de çok hoşuma giden küçük bilek hareketini ekliyor. Neler olduğunu veya neden olduğunu tam olarak anlayamasam da, artık bunu sorgulayacak zihinsel kapasitem kalmadı. Bu yüzden sorgulamıyorum. Sadece gözlerimi kapatıp, Cruz bana gerçekten muhteşem bir el işi yaparken vücudumun her yerine yayılan zevki tadını çıkarıyorum. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyisi.

Benim neyi sevdiğimi fark edip katalogladığından oldukça eminim, ama geçmişteki bazı ilişkilerimde olduğu gibi buna odaklanmıyor.

Bu adil bir karşılaştırma olmayabilir. Diğer tüm ilişkilerim, yakalanmamak için aceleye getirilmişti, bu yüzden beni doruğa ulaştıran bir şey olduğu belli olduğunda, bunu yapmaya devam ediyorlardı. Aiden ve ben bile, tüm ilişkilerimiz onun kardeşlik partilerinde sessiz köşelerde olduğu için bir nevi çılgınca davranıyorduk.

Ama Cruz'da böyle bir aciliyet yok. Yani ya gerçekten titiz davranıyor, benim neleri sevdiğimi keşfetmek ve bunu benim için iyi hale getirmek için sonsuz zaman harcıyor ya da nadiren havası geldiğinde kendine yaptığı şey bu.

Kendine yaptığı şeyi bana da yaparsam, onu o ruh haline sokabilir miyim acaba?

Orada ona yaslanmıyorum, bu yüzden bunun bir etkisi olup olmadığından emin değilim ve kendini tanımlama şekline bakılırsa muhtemelen yok. Ama *ben cennetteyim*.

Aslında, bana sürekli farklı şeyler yapmasını seviyorum. Yanlış anlamayın, hala boşalmak için can atıyorum - tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor - ama patlamanın eşiğinde kalmak çok seksi. Yani, sikim çelik boru gibi ve taşaklarım hiç olmadığı kadar ağır, ve bu *harika bir his*. Sanki, o kadar sert boşalacağım ki bayılacağım diye merak ediyorum.

Cruz testislerimi birkaç kez sertçe çeker ve elini tekrar penisimin etrafına sarar, daha sert ve daha hızlı okşar. Kalçalarım ileri doğru itilirken başım geniş göğsüne karşı bir yandan diğer yana yuvarlanır, penisimi onun

sanki ele geçirilmiş gibi. Denesem bile durduramadığım için, ele geçirilmiş olabileceğinden eminim.

Boğazımdan bir dizi ses çıkıyor - homurtular, inlemeler, belki de hıçkırık ve ağlama arasında bir şey - Cruz'un eliyle ağzımı kapatmasına neden oluyor.

"Bu yüzden her gece duşta ne yaptığını biliyorum, gürültücü pislik." Bunu söylerken güldüğü için, bir nevi dalga geçtiğini anlıyorum. "Bitirmeden önce kesintiye uğramayalım diye sesini alçalt."

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve ağzımı elimle kapatarak ses çıkarmamaya çalışıyorum. *Çoğunlukla*. Ama sakin camı kesebilecek kadar sertken ve Cruz kadar seksi bir adam tarafından öfkeyle okşanırken tamamen sessiz kalmak zor.

Siktir, taçımın onun yumruğunu itmesini izlemek çok seksi. Her pompaladığında elindeki tendonların gerildiğini görmek.

Onun tutuşunu takip etmek için parmak uçlarımda yükseldiğimden baldırlarım ağrıyor. Karın kaslarım da. Ama hafif yanma hissi, yaklaşan serbest düşüşe değer. Nefes almakta zorlanıyormuşum gibi başımı ileri geri sallıyorum, ama aslında ona süpernova olmak üzere olduğumu uyarmaya çalışıyorum ve kalçalarım pes etmesine rağmen acımasızca pompalama devam ettiğinde, sonunda patlıyorum.

Ağzımı kapatan avucuma inliyorum, sikim onun elinde titriyor, sanki beni boşaltmak gibi bir görevi varmışçasına boyumu boydan boyda dolaşmaya devam ediyor. Duygusal kayma kayma, tutuşu sadece hafifçe gevşiyor, titremeyen sikimin üzerine spermimi yayıyor, sadece titremelerim durduğunda duruyor. O anda son gücüm de beni terk ediyor ve Cruz, yere düşmemem için vücudumu kendine doğru bastırmak zorunda kalıyor.

"Seni tutuyorum," diye kulağımın yanında homurdanıyor, elini ağzımdan çekip kolunu göğsüme sabitleyerek beni dik tutuyor.

"Sürekli bunu söylüyorsun," diye mırıldanırım. "Neden?"

Penisim titrediğinde omuzlarının arkamda yükseldiğini hissediyorum ve bu iki şeyi birbirine bağlayamadığımda, onun hala penisini tuttuğunu fark ediyorum. *Eh, bu... hiç de hoş değil.*

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Cruz.

"Bunu varsaymasan iyi olur." Onun göğsünden itmeye çalışırken sesim titriyor ve başaramıyorum.

Cruz elini penisimden belime kaydırır, bu sırada şortumu yukarı çeker ve yatağa sürünmeme yardım eder, ben de kemiksiz bir şekilde yatağa düşerim.

"İyi misin? Duştan sonra genelde bu kadar bitkin görünmezsin."

Ağır göz kapaklarımı açık tutmak zor olsa da, onun endişeyle kaşlarını çatıldığını fark ediyorum. "Mmph." Elimi hafifçe sallayarak, bunun "*her şey yolunda*" anlamına gelen evrensel bir jest olduğundan eminim. Belki.

"Bekle."

Bir an sessizlik oluyor, sonra bir ürperti beni sarıyor ve gözlerim birden açılıyor, Cruz'un üzerimde durduğunu görüyorum. "Benim aletimi mi yıkıyorsun?"

"Oldukça kirli." Soğuk bez, bitkin penisimin üzerinde birkaç kez gezdirildi, sonra jogging pantolonumun bel kısmının yerine oturduğunu hissettim. "Çoğu duvara sıçramış olsa da." Cruz, kısmen utanmış, kısmen şaşkın gibi görünen çaresiz bir omuz silkme hareketi yapar, sanki böyle bir şeyin mümkün olduğunu ya da bunun sorumlusu olabileceğini bilmiyormuş gibi. Bu beni güldürmek ister, ama şehvetle bulanmış beynimde, bunun onu utandırabileceğini bilecek kadar akıllı başımda olduğum için gülmeme engel olurum.

"Sen, şey... daha iyi misin?" diye soruyor yatağına tırmanırken.

"Çok daha iyiyim." Derin bir nefes alarak yatağa daha da gömüldüm. "Ya sen?" "Ben ne mi?"

Başımı ona çevirmek için tüm gücümü kullanıyorum. "Beni sanki bu çok normal bir şeymiş gibi mastürbasyon yaptın, ama bu genellikle arkadaşların birbirlerine yaptığı bir şey değil."

"Sana söyledim, heteroseksüel ve aoseksüel olmak, namuslu olmak anlamına gelmez."

"Sen eşcinsel olabilirsin, ama bu yine de arkadaşların birbirleri için genellikle yapmadıkları bir şey olur."

Elini sallayarak beni başından savar. "Hafifletici sebepler." "Gerçek bir kahraman gibi konuştun."

"Vay canına, o orgazm beynini gerçekten karıştırmış. Seni mastürbasyon yapmak beni kahraman yapmaz."

"Büyük bir kahraman kompleksi olan bir adam gibi konuşuyorsun." Yüksek sesle esniyorum. "Cidden, iyi misin?"

Birkaç saniye sonra yumuşak bir sesle konuşur, "Evet. İyiyim."

Sesi samimi geliyor ve samimi olmasa bile, uyanık kalma mücadelesini hızla kaybediyorum, bu yüzden muhtemelen konuşmanın ortasında bayılacağım, ki bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum. Sırt üstü yuvarlanarak gözlerimi kapatıyorum ve bu akşam olanların Cruz'a tamamen güvenebileceğim anlamına mı geldiğini, yoksa beni daha da temkinli hale getirmesi gerektiğini mi merak ediyorum. Sonuçta, kahramanlık kompleksi olsun ya da olmasın, az önce yaptığı şey, ne kadar hoşuma gitse de dostça bir davranış *değil*.

Bu soruyu cevaplayamadan derin ve doyurucu bir uykuya dalıyorum. Bu yılki en iyi uykum.

Dokuzuncu Bölüm

Cruz

Kapı o kadar hızlı açılır ki, duvara çarparak gürültülü bir ses çıkarır ve ben masamdaki sandalyede sıçarım.

"Üzgünüm," diye mırıldanır Liam, çantasını yere bırakıp banyoya girer ve son altı günün bir hayal olup olmadığını merak etmeme neden olur.

Bu noktaya kadar, ona kelimenin tam anlamıyla elimi uzattıktan sonra aramızdaki ilişkilerin aşağı yukarı normale döndüğünü düşünüyordum. İkimiz de olanları görmezden gelmiyoruz. Yine de, olanları kabul etmek için fazla çaba sarf ettiğimizi söylemek doğru olur, ama bu büyük bir sorun değil. Mesela, ben "Bugün nasıl gidiyor?" diye soruyorum, o da "Ortadan biraz sola" diyor.

Saçma ama bu, buzları kırıyor gibi görünüyor. Ve o küçük fili ortadan kaldırdıktan sonra, ona dokunmadan önceki gibi davranıyoruz. Bu küçük rutini uygulamak zorunda olmamızdan biraz nefret etsem de, işe yarıyordu. En azından öyle sanıyordum.

Odaya daldığında yüzündeki somurtkan ifadeye bakılırsa, ki bu ifade son haftalarda giderek nadir hale gelmişti, belki de işe yaramıyordu.

Kulağımı kapıya dayayıp, uyarı vermeden kapıyı açmaması için dua ediyorum, ama diğer tarafta sessizlik var. Duş sesi yok. Tuvalet sesi yok. *Ne yapıyor?*

Ona yardım ettiğimde işlerin tuhaflaşabileceğini biliyordum, ama savunmam gerekirse, gerçekten de ilişkimizi değiştirmeden bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Belki de bu naiflikti... Benim gibi

benim gibi umursamayacağını varsaymamalıydım, ama ben de tam olarak umursamıyorum.

Tamamen değil.

Hâlâ bunu düşünüyorum, hem de *çok*, ama bunun nedeni bir erkeğe ilk kez dokunduğum için değil, ilk kez kendimi o anı yaşamaya zorlamadığım için. Nedense Liam'la bu bir sorun olmadı ve bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum.

Doğrusu, onun çıkardığı seslere kendimi kaptırdım, duşta kendini okşarken duyduğum seslere benziyorlardı. Ve vücudunu hareket ettiriş şekli... Ona dokunmak, beklediğim gibi bir angarya gibi gelmedi. Daha önce biriyle birlikte olduğum diğer tüm zamanlarda olduğu gibi.

Onu gözetlemeye çalıştığımı anlamasın diye parmak uçlarında sandalyeme geri döndüm ve zihnimi o güne geri götürdüm. *Yine.*

Elbette, deneyimim sınırlıdır, ama birine dokunduğumda hiç kimse bana bu şekilde tepki vermemiştii — tamamen çekincesizce. Başka bir kişi üzerinde böyle bir etki yaratabileceğimi bilmiyordum. Ve buna, bir sızı ya da küçük bir spazm gibi bir tepki verebileceğimi de kesinlikle bilmiyordum.

Penisimde.

Bu beni hem meraklandırdı hem de kafamı karıştırdı. Genellikle, vücudumun o bölgesinde bir şey hissedersen, bu daha çok içsel bir arzudur. Ara sıra yaşadığım biyolojik bir ihtiyaçtır ve asla dışsal bir uyarana tepki olarak ortaya çıkmaz. Geçmişte, gerçekten konsantre olursam kendimi biraz tepki vermeye zorlayabiliyordum, ama Liam'la birlikteyken hiçbir şeyi zorlamam gerekmedi. Sadece hareketleri yapıyordum ve sonra, bam... O geldiğinde kendi küçük spazmımı yaşadım.

Yine de, bu küçük sızıyı çekicilik veya uyarılmaya bağlayabileceğinden emin değilim, çünkü beklediğim gibi bir daha olmadı. Öte yandan Liam her zaman sert görünüyor.

Bu yüzden mi şu anda saklanıyor? Sertleşmiş ve benim bunu bilmemi istemiyor mu?

Onu bu şekilde görmek tamamen yeni bir şey değil. Son birkaç ayda en az yarım düzine kez onun penisinin silüetini gördüm - düzenli duşlarını saymıyorum bile - bu yüzden bu adamın gerçekten aşırı aktif bir cinsel dürtüsü falan olduğunu biliyorum. Ama şimdi onu neredeyse her gün sert halde yakalıyorum ve yemin ederim ki normalden daha büyük. Ya da eskiden öyleydi...

Sonuç olarak, her ne kadar çoğunlukla normale dönmüş olsak da, neden yaptığımı hala bilmiyorum. Bunu düşünmüş ya da öyle bir şey yapmış değilim ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeye cesaret edemiyorum... Sadece onun frustre olduğunu gördüm ve yardım edebileceğimi biliyordum. Şimdi, bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum, çünkü onun penisinin sabah, öğlen ve akşam benim yumruğuma atlamak istediğini hissediyorum.

Liam'ın hakkını vermek gerekirse, içini döktüğünü görebiliyorum ama hiç istemedi. Bu, teklif etmediğim için beni pislik mi yapar? Bunu yapmam mı beklenir, yoksa ilk karşılaşmamızı tek seferlik mi saymalıyım? Kahretsin, harekete geçmeden önce gerçekten iyi düşünmeliydim. Şimdi, banyoda saklanıyor, açıkça üzgün ve bunun sebebi ben miyim, yoksa çözümü ben miyim, bilmiyorum.

Beş dakika kadar tereddüt ettikten sonra, sonunda kalkıp kapıyı çaldım. "İyi misin, Sunshine?"

Kapının hemen açılmasını beklemiyorum ve o fırtına gibi çıkıp yatağına atladığında onun önünden kaçmak zorunda kalıyorum.

"Hayır, iyiyim değilim. Bu lanet kol hayatımı mahvediyor. Çok sinirliyim ve tek istediğim bir şeyi parçalamak, ama lanet kolum yüzünden bunu yapamıyorum."

Onun öfkeli sözleri beni gereğinden fazla suskun bırakıyor. Liam'ın hafif huysuzluğuna alışkınım, ama bu kadar sinirli olmasına değil. Bu benim için bir şok. Ayrıca, ilk seferinde yapmadığım gibi, ona yardım etmeden önce düşüncelerimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var. Sonunda, daha önce yaptıysam, özellikle de o isterse, tekrar yapmanın bir zararı olmayacağına karar veriyorum.

"Hey, seni anladım dediğimde ciddiydim. Kötü kolunla mastürbasyon yapamaman için paniğe kapılmana gerek yok. Sana yardım edebilirim."

Liam başını yataktan kaldırır ve şaşkın bir şekilde yana doğru eğilir. "Neden mastürbasyondan bahsediyorsun?"

"Az önce yapmak istediğini ama yapamadığını söyledin." Kaşlarımı çattım. "*Bir şeyi* dövmek istediğimi söyledim, sikimi değil."

"Oh." Yüzümün alışık olmadığım bir şekilde ısındığını hissediyorum, çünkü genellikle kendimi utandırmam. *Sanırım ortamı yanlış okudum.* "Bu... o konuyla ilgili değil mi?"

Ela gözleri, kızgın değil, eğlenmiş gibi parlıyor. *En azından daha az kızgın görünüyor.*

"Bu benim lanet biyoloji laboratuvarımla ilgili. Pipeti sol elimle tutamadım ve sağ elimle çözeltinin miktarını kontrol edemedim, bu yüzden her şeyi mahvettim."

Vay canına. Dayak konusunda daha fazla yanılmış olamazdım. Açıkçası, o tek karşılaşma cinsel ipuçlarını yorumlama konusunda beni daha iyi hale getirmedi. Ya da onların yokluğunu.

"Bu senin hatan değil." Masamın sandalyesine çöküp onun sıkıntısının *asıl* nedenine odaklanıyorum. "Profesör senin durumunu göz önünde bulundurmaz mı?"

Liam başını yatağa vururken ince sarı saçları yüzünden düşüyor. "Evet. Eğer tekrar yaparsam, ki bunu beş hafta daha yapamayacağım, ve o zaman bile, kolum normalden daha zayıf olacağı için daha iyi yapacağımın garantisi yok."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır. Sanki o zor bir dönemden geçmiyormuş gibi kendi işime dönmek duyarsızca gelince, orada oturup nefes alıp verişini izlerim, göğsünün agresif bir şekilde inip kalkışının her nefesle birlikte daha hafif bir harekete dönüştüğünü fark ederim. Yarı yarıya uykuya daldığına ikna olmuşken, pantolonunun ön kısmının hafifçe kalktığını ve yumuşak sesinin sessizliği deldiğini görüyorum. "Neden beni yenmeni istediğimi sanıyorsun?"

Yanaklarıma o garip sıcaklık geri dönüyor. "Son kez sinirlendiğinde işe yaramıştı." O beni izlemiyor olsa da, cümleyi bitirmek için omuzlarımı kaldırıp indiriyorum.

"Sinirlenmek benim için normal bir şey." O, mizahsız bir kahkaha attı. "Muhtemelen o ruh halimden kurtulmama yardım etme dürtüsünü görmezden gelmeyi öğrenmen en iyisi, yoksa bana çok fazla el muamelesi yapacaksın."

"Bunun benim için sorun olmadığını biliyorsun." En azından, öyle olduğunu düşünmüyorum. O tuhaf sızı bir yana, şu anda bile, bunu açıkça konuşurken, onun ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak dışında başka bir şey hissetmiyorum.

"Bunu çok kolay söylüyorsun." Liam başını yana çevirip bana bakıyor. "Kahraman kompleksin o kadar mı büyük, yoksa arkadaşlarına mastürbasyon yapmaktan gerçekten rahatsızlık duymuyor musun?"

"Şu ana kadar mastürbasyon yaptığım tek arkadaşım sensin ve beni kahramanlık kompleksiyle suçlayan tek kişi de sensin." Bu sefer omuz silkmemi görüyor.

"Bu bir cevap değil."

"Daha iyisi yok," diye dürüstçe söylüyorum.

"Olmalı. Bana, seni kullanmanın sorun olmadığını söylüyorsun ve niyetin iyi olsa da, bu yine de berbat bir şey."

Onun sözlerini düşünürken başımı yavaşça sallıyorum. Haklı oldukları kesin, ama bunların geçerli olduğuna ikna olmadım.

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Yani, bu senin çamaşırlarını yıkayacağım ya da yemek tepsini taşıyacağım demekle aynı şey. En azından benim için. Bu bir iyilik. Ayrıca, sen beni kullanmak istemiyorsun, ben teklif ediyorum."

"İyilikler genellikle karşılıklıdır. Sen ne kazanıyorsun?" Sarı kaşlarını kaldırdı.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Kahramanlık yapmayı bırak da cevap ver."

"Cevap verdim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Kafam ileri geri dönmeye başlar, Liam'ın gözlerine bakıp, ancak çaresizlik olarak tanımlanabilecek bir şey gördüğümde aniden durur. Bu çok ince bir şey ve neden orada olduğunu bilmiyorum, ama onun ağzından çıkacak sonraki kelimelerin önemli olacağını hissediyorum.

"Belki de senin bir şeye ihtiyacın olmasını istiyorum," diyor, sesinde alışılmadık bir şekilde savunmasız bir yumuşaklık var. "Böylece senin aseksüelliğinden faydalanarak kendimi dünya çapında bir pislik gibi hissetmem."

Ben bizim... her neyse, bunu öyle görmüyorum, ama karşılığında bir iyilik yapmadan bir iyilik kabul edemiyorsa, ben de ona uyacağım. "Tamam o zaman, bana kendinle ilgili bir şey söyle."

Onu daha iyi tanımak Xavier'e ihanet etmek gibi geldiği için, bu sözleri yüksek sesle söylemeyi hiç beklemiyordum. Yine de, Liam karşılığında ne istediğimi sorduğunda hiç tereddüt etmedim.

"Ne gibi?" diye dikkatlice sordu.

Bir süredir beni rahatsız eden bir şey var. "Daha önce kolun kırıkken tek başına hastaneye gittiğini söylemiştin. Ne oldu?"

Liam yine yatağa uzandı, ama önce bir an irkildiğini gördüm. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Karşılığında bir şey istememi söyledin."

"Evet, sana öğle yemeği ismarlamak gibi bir şey. Yirmi soru değil."

"Öğle yemeği istemiyorum. Ayrıca, bu konuşmayı doğru anladıysam, yine senin aletine dokunmak üzereyim, bu sana yardımcı olacaksa sorun değil ama sen de söylediğin gibi, bu genelde arkadaşların birbirlerine yapacağı bir şey değil

belki de birbirimizi daha iyi tanımalıyız falan."

Kahretsin! Bu doğru çıkmadı.

Liam, dikkatli bir şekilde cevap vermeden önce dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bu, benden seninle çıkmamı istiyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır, demek istediğim... belki de senin varsayılan ayarın hayal kırıklığı ve yüksek seks dürtüsü olduğu gerçeğinin dışında senin hakkında başka şeyler de bilmeliyim."

Bu daha da kötü oldu. Kahretsin.

Liam cevap olarak burnunu çekip bana alaycı bir bakış attı. "Karşılığında benden sikimi tutmaktan daha kişisel bir şey istersen, bunu hiç yapmamayı tercih ederim."

Kırılmış. Kahretsin.

Liam'ın ilk kolunun kırılmasının ardındaki hikayenin hassas bir konu olduğunu hissetmiştim, ama ne kadar hassas olduğunu fark etmemiştim, yoksa kendi zamanında bana anlatmasına izin verirdim. O zamanlar tamamen yalnız olduğunu düşünmeden ona bakmak çok zor ve kimsenin yardım etmediği halde acı çektiğini düşünmekten nefret ediyorum. Ama bu sorunun sınırı aştığını anlayabiliyorum.

"Özür dilerim. Hastanede tek başına kaldığın hikayesi beni rahatsız ediyordu, ama haklısın. Bu beni ilgilendirmez. Bu, benim sahip olduğumu iddia ettiğin kahramanlık kompleksin. Arkadaşlarımı korurum ve endişelenmiştim. Bu konuda aşırıya kaçmamaya çalışacağım. Ve başka bir iyilik isteyeceğim, ama şu anda değil."

Liam başını hafifçe eğdi, ama konuşması birkaç dakika sürdü. "Birinin benim için endişelenmesi belki de kötü bir şey değildir. Ve bilgin olsun, benim cinsel dürtülerim yüksek değil. Yaşıtlarımın ortalamasında."

Garip bir şekilde gülümserim. "Evet, sanırım herkes bana göre yüksek bir dürtüye sahip, o yüzden..."

"Siktir, bunu hakaret etmek için söylemedim." "Hakaret değildi. Hala benimle..."

Liam, nasıl cevap vereceğine karar verememiş gibi yatakta kıvranıyor, bu da benim için yeterli bir cevap.

"Pantolonunu çıkar. Sana yardım edeyim."

Liam, kot pantolonunun düğmesiyle beceriksizce uğraşıyor ve sırtüstü yatarken tek eliyle kot pantolonundan kurtulmaya çalışmasını izlemek o kadar acı verici ki, sonunda ben kendim yapıyorum. Pantolonunu yere attıktan sonra, yatağın kenarına oturup

yatağın kenarına oturup onu elimle tutuyorum ve sadece onun zevki için değil, kendim de gerçekten hissedebilmek için.

"Ne?" Liam, hareket etmediğimde soruyor.

"Sadece düşünüyordum, daha önce başka bir erkeğin penisini görmedim. Böyle bir şeyi. Ve seninkini elime almış olsam da, ona bakmadım."

Derin bir nefes alır, hızla gözlerini kırpar. "Ve?"

Elimdeki sert uzunluğu incelerken omuzlarım hafifçe yükselir. Kolundaki deriden biraz daha açıktır, ancak yumruğumdan dışarı çıkan ucu hafif pembe bir tonludur. Onu tabanından tuttuğum ve ellerim büyük olduğu için, benimkiyle yaklaşık aynı uzunlukta olduğunu varsayıyorum. Biraz daha ince, ama benimkine kıyasla geri kalanı da öyle.

"Penisler arasında oldukça güzel sayılır, sanırım."

Alnında, sanki bu onu şaşırtmış gibi, komik bir küçük kıvrıklık belirliyor. "Şey, teşekkürler? Acaba, şey..." Kalçalarını ileri geri sallıyor. "Bana biraz yardım eder misin?"

"Yardım ediyorum." Elimi onun uzunluğu etrafında esnetiyorum, bu da onun iniltiyi geri tutmasına neden oluyor.

"Biraz daha mı? Elini hareket ettir."

"Sen sikini hareket ettir," diye düşünmeden karşılık veriyorum, çünkü onunla ne yapmam gerektiğini düşünmek için çok meşgulüm, onun benim yumruğuma nasıl sığdığını inceliyorum.

Liam sinirli bir nefes verir ama itiraz etmez ve ben sıkıca tutarken kalçalarını küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başlar, o da yavaşça yatakta kıvrılırken, sert kasların üzerindeki derisini etkili bir şekilde itip çekerim. Elim tamamen sabit olmasına rağmen, onun yumruğumun içinde kayduğunu hissediyorum, bunun olabileceğini elbette biliyorum ama şimdiye kadar hiç düşünmemiştim.

Onu daha sıkı kavrayarak, itişlerinin hızlandığını, baskının onu daha hızlı hareket etmeye, daha sert nefes almaya teşvik ettiğini izliyorum. Parmaklarımı gevşetmek ters etki yapıyor, ancak o yavaş hareketleri gergin bir iniltiyle vurguluyor, alçıdan kurtulmuş sağ elinin parmakları yorganı sıkıca kavıyor.

Penisinin ucu parlamaya başladığında, başparmağımla üzerinde gezdirerek ipeksi sıvıyı başının her yerine yayıyorum. Sonra biraz daha sıkı tutarak, ince değişikliklerin nefesini, ritmini ve hatta istediği rahatlamayı ona vermediğimden çenesini ne kadar sıkı kapattığını gözlemliyorum.

Onunla ne kadar süre oynadığımı bilmiyorum, bu aslında benim niyetim değildi, ama sonunda oldukça büyüleyici bir hale geldi. Sonra, düzensiz nefes alan tek kişinin o olmadığını fark ettim.

düzensiz nefes alan tek kişi olmadığını fark ettim. Nefesim onunki kadar düzensiz ve ihtiyaç dolu olmasa da, kesinlikle düzenli değildi.

İlk başta, sadece onun nefesini taklit ettiğimi sanıyorum, ama sonra içimde biraz tanıdık bir enerji olduğunu fark ediyorum. Maça çıkmadan önce hissettiğim türden, adrenalın ve heyecanın karışımı, ama daha ince. Abartısız. Aynı anda hem kalıcı hem de anlaşılmaz. Ama uzuvlarımda atmak yerine, penisin tabanının derinliklerinde yoğunlaşıyor.

Bu... ilgi çekici.

Bundan sadece zevk almalı mıyım, yoksa nereye varacağını görmek için peşinden gitmeli miyim, emin değilim. Bildiğim tek şey, Liam'ın penisini elimde tutarken bu hissi ikinci kez yaşıyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, belki de ondan hoşlanıyorum. Yani, başka ne olabilir ki?

Yurt odamızdayız, yalnızız, ortada maç ya da rekabet falan yok, ve ben biraz tahrik olmuş hissediyorum, ama sadece vücudumun emirle uyanmayan kısmında. Bu çekicilik, değil mi?

Huh. Bunu beklemiyordum.

İlk karşılaşmamızın iyi geçmediğini düşünürsek, haftalarca sonra, iyi anlaşıyor gibi görüldüğümüz ve arkadaş olma şansımız olduğu için kendimi şanslı saydım. Bunun ötesinde bir şey aklımın ucundan bile geçmedi, çünkü çoğunlukla asexual olduğumu düşündüğüm için, ama aynı zamanda erkeklerden hoşlanacağımı da beklemediğim için.

Liam'ı oda arkadaşından başka bir şey olarak görmeyi hiç düşünmemiştim, muhtemelen onu sadece öyle görebilirdim. Ayrıca, başlangıçta huysuz tarafı oldukça belirgindi ve bu benim hiç çekici bulmadığım bir özellikti. Ama zaman geçtikçe ve o gevşemeye başladıkça — ya da en azından rahatladıkça — her zaman yüzünde olan somurtkan ifade kayboldu. Kabul ediyorum, o yakışıklı bir erkek.

Sarı saçlı, stil sahibi olacak kadar uzun ama dağınık görünmeyecek kadar kısa. Yakından bakıldığında kahverengi ve altın rengi küçük benekler bulunan ela gözlü. İnce ve kaslı bir vücuda sahip. Çoğu insanın onu çekici bulduğunu söylemek yanlış olmaz ve ben de aynı fikirdeyim.

Bu, başlı başına önemli bir şey değil, çünkü insanların çekici olup olmadığını her zaman anlayabilmişimdir. Sadece bunu fark etmekle buna tepki vermek iki farklı şeydir ve ben nadiren tepki veririm. Yine de, şimdiye kadar iki kez, onun yanında bu küçük bir sızı hissettim.

Bunu kendime saklamalıyım.

Liam beni arkadaş ve oda arkadaşı olarak yeterince seviyor olabilir, ama çoğu zaman beni sadece tolere ettiğini düşünüyorum, örneğin ona fazla ilgi gösterdiğimde. Vücudumun ona dokunduğunda hoşlandığını bilse hoşuna gider mi emin değilim. Tam anlamıyla ereksiyon gibi değil, ama başka hiç kimsede hissetmediğim kadar, ki bu onun istemediği bir yük olabilir.

O sadece gerginliğini gidermek istiyor, görünüşe göre düzenli olarak ihtiyacı olan bir şey bu, ve kolu kırık olmasaydı bunu kendisi yapardı. Alçısı çıkarıldığında, benim bunu yapmama ihtiyacı kalmayacak, bu yüzden yardımımı istediğinde bunun beni ne kadar az rahatsız ettiğini belli etmemem en iyisi.

"Yaklaştın. Daha fazla lazım." Liam'ın başı bir yandan diğer yana sallanıyor ve dikkatimi yarı çıplak vücuduna ve yumruğuma doğru itiş yaparken karın kaslarının gerilip gevşemesine çekiyor.

Vay canına.

Bir sporcu olarak, vücudunu şekillendirmek için harcadığın çabayı takdir ediyorum, ama bu noktaya kadar bu takdirim disiplin içindi. Şu anda ise, bu daha fazlası. İçgüdüsel bir şey. Ve ben de elimi kullanarak Liam'a ihtiyacı olan rahatlamayı sağlamak için kontrolü ele geçiriyorum. Ve bu gerçekleştiğinde...

Nefesim kesilir, titreme beni sarar, gözlerim Liam'ın penisinin ucuna kilitlenir, süt beyazı bir sıvı fişkırmaktadır. Sıvı, penisinin başından parmaklarımın üzerine dökülür, nabız gibi atan penisini çevreleyen kaba kıvrımlarda birikir. Ve bunu görmek bana derin bir tatmin duygusu verir.

Birkaç uzun dakika boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Liam nefesini toparlamaya çalışırken, ben hissettiğim duyguların gerçek bir tahrik mi yoksa yoğun bir merak mı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Penisi yumuşayıp ucunun elimden çıkmayacak hale geldiğinde, onu bırakıp ikimizi temizlemek için bir bez alıyorum.

"Daha iyi misin?" Bezleri çamaşır sepetine atıp ona pantolonunu uzattım.

"Evet, teşekkürler." Daha önce yüzünde beliren çizgiler şimdi neredeyse yok olmuş, ama pantolonunu giyerken başı benden uzak olduğu için bu hemen fark edilmiyor. Bence kasıtlı olarak.

Ona yardım etmenin bir hata olup olmadığını sorgulamaya başlarken, fısıldayarak "Saldırıya uğradım" dediğini duydum.

"Ne?"

Liam yatağının yanındaki duvara yaslanır, boğazını temizler ve gözlerime bakar. "Geçen yıl kolumu bu şekilde kırdım. Üzerime saldırdılar."

Suçun neredeyse hiç duyulmadığı küçük bir kasabadan geldiğim için, saldırıya uğrayan kimseyi tanımıyorum. Bunun olduğunu biliyorum, haberlerde gördüm, ama *başına* gelen kimseyi tanımıyorum.

Hareketimle onu korkutmamak için yavaşça kendi yatağıma çöküyorum. Bu hareketin onu susturacağını hissediyorum, ama konuşmaya devam etmesini istiyorum. "Bu çok kötü. Kim yaptığını buldular mı?"

Liam gömleğinin eteğiyle oynuyor. "Kimin yaptığını biliyorum." "Onu tanıyor musun?"

"Onları."

"Onlar mı? Çoğul mu? Seni dövenleri mi tanıyorsun? Neden?" Bütün bu sorularla bir çocuk gibi konuşuyorum, ama onun söylediklerini kafamda oturtmak zor.

"Soyunma odasını eşcinsel biriyle paylaştıklarını öğrenince pek hoşlarına gitmedi." Liam'ın sesi o kadar soğuk ki, sanki başkasının anılarını yaşıyor gibi. Ve onu tamamen anlıyorum. Bazen, en azından başlangıçta, bununla başa çıkmanın tek yolu soğukkanlılık.

"Vay canına. Suç duyurusunda bulundun mu?"

Hızlıca başını salladı. "Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi."

"Adalet nasıl işleri daha da kötüleştirebilirdi?"

"O çocuklardan birinin babası okulda çalışıyordu. Benim eşcinsel olduğum ortaya çıktığında bana yaptıklarına göz yummuştı, ama beni doğrudan hedef almamıştı. Eğer çocuğu benim yüzümden sabıka kaydı alırsa... Ben sadece mezun olup buradan gitmek istedim."

"Ailen müdahale etmez miydi?"

"Bir faydası olmazdı. O öğretmen aynı zamanda futbol koçuydu ve harika bir takımı olduğu için adeta tapılıyordu. Eyalet şampiyonasını çoğu zaman kazanıyorlardı. Kimse, ödüllü koçlarını tehlikeye atacak bir şeyi ciddiye almazdı."

Bu hikaye gittikçe kötüleşiyor. Kötü öğretmenler olduğunu duymuştum, ama kazanan bir futbol takımının olduğu için şiddete göz yummak? Ben bir futbol oyuncusuyum ve bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Ve o ortamda sıkışıp kalmak... Liam'ın duvarlarının bu kadar yüksek olmasına şaşmamalı. Güvenebileceği kimse yoktu. Belki de ailesine bile güvenmiyordu, çünkü onların yardımını almaya bile çalışmadı.

"Okulun berbat bir yer gibi görünüyor."

"Özel okullar genelde öyledir." Bana zayıf bir gülümseme atmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Eh, atlamak işe yaramamış olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" Liam başını yana eğdi, temkinli ama meraklı bir şekilde.

Duvara yaslanıp ayak bileklerimi aprazladım, rahat g r n rsem onun da öyle hissedeceğini umuyordum. "Amaç senin lakrosu bırakmanı sağlamaksa, ie yaramadı. Hala buradasın."

"Aslında ie yaradı. Beni seçen okul, kolumu kırdıktan sonra beni bıraktı. Benim yerime geçecek başka sağlıklı oyuncular varken, sakat birine şans vermek istemediler. Burada bir kulüp takımı olduğu için şu anda oynuyorum."

"Bursunu mu kaybettiler? Alçaklar." Nadiren sahada olmayan bir öfke dalgası içimi kaplarken, ellerim yanımda yumruk haline geldi.

"Sorun değil. Profesyonel lakros oynama fırsatı çok da büyük değil zaten." Bu sefer Liam neredeyse gülümsüyor, sanki kendini bu konuyu açtığına ikna etmiş gibi.

"Hâlâ onların canına okumak istiyorum."

Beni yakından izliyor, sanırım beni sınıyor, ben de tereddüt etmeden onun bakışlarını karıladım. "Sana inanıyorum," dedi sonunda.

"imdi anlıyorum," diyorum ona.

"Neyi anladın?" Hızlıca birkaç kez gözlerini kırptıştırır.

"Neden futbolu sevmediğini. Ve ben sürekli futbol hakkında konutuğum için en azından biraz dikkatini verdiğini biliyorum, bunun için minnettarım, ama bundan sonra bunu yapmamaya çalışacağım."

"Sorun değil. Aslında eskiden severdim, sadece o olaydan sonra bir nevi... protesto ettim. Bu konuda konuşmayı bırakmana gerek yok." Somurtkan bir ifade olmaması, bunu gerçekten kastettiğini düşündürüyor.

"Peki," diye derin bir nefes alıp, ortamı yumuşatmak için bir yol bulmaya çalışıyorum. "Bir sonraki maçın biletlerini ister misin?"

Liam, ben öyle demek istememi olmama rağmen, biraz komikmi gibi gülüyor.

Ben g lmeyince, ciddiye büründü. "Ciddi misin?"

"ok mu erken?"

Kafasının arkasını kaşıyarak bunu d  n yormu gibi yapar, sonra elini kucağına bırakarak "siktir et" hareketi yapar. "Belki bunu benim iyiliğim olarak kabul edebiliriz. Maçı izlemeye gelirim."

Benim asıl istediğimi unuttu mu, yoksa bana vermediğini mi iddia ediyor, bilmiyorum. Her halükarda, benim de ihtiyacım olduğu için ona bırakıyorum.

Az önce olanlar... Fiziksel kısmı değil, konuşma kısmı... Bence bu bizi sıradan arkadaşlıktan daha öte bir şeye dönüştürdü. Bu kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en derin sohbetlerden biri, belki de Xavier ile yaptığım sohbetlerden bile daha derin.

Xavier ile yaptığım konuşmalardan bile daha derin. Bu konuda kendimi *çok* suçlu hissediyorum, ama aynı zamanda biriyle bağ kurduğum için heyecanlı ve rahatlamış hissediyorum. Bana güvenen biri olması.

Bunun olması çok uzun zaman olmuştu. Piper ile çıkmaya başladığında, Xavier bana gelmeyi bıraktı. Bunun bir kısmı onun Piper ile konuşmaya başlamasından kaynaklanıyordu, ama bir kısmı da benim aseksüelliğimin, en azından ilişkiler konusunda onu anlayamayacağım anlamına geldiğini düşünmesinden kaynaklanıyordu. Belki de anlayamayacaktım, ama o denemedi ve sonunda hiçbir şeyi paylaşmadı.

Liam'ın az önce yaptığı şey... Birinin bana bu kadar önemli bir şeyi paylaşacak kadar güvenmesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ve bunu hafife almıyorum. Ayrıca bunu büyötmeyeceğim, çünkü onun bundan nefret edeceğinden eminim.

"Maçıma gelmen büyük bir iyilik, Liam. Kabul ediyorum."

Onuncu Bölüm

Liam

Eldivenli ellerimi birleştirip aralarına üfleyince nefesim havada buğulanıyor. Ne yazık ki verdiği sıcaklık sadece iki saniye sürüyor.

Bu anı ve aile mücevherlerimin tribünde donabileceğı korkusunu hatırlamam gerekiyor, ve bu, onun elinin bana verdiği beş dakikalık rahatlamaya hiç de değmez...

Değil mi? Kafamı eğip, buna gerçekten inanıp inanmadığımı sessizce tartışıyorum. Kafamı sallayarak boğazımı temizliyorum. *Tabii ki buna değmez...* Bir dahaki sefere, fasulye torbası koltuğumun, atıştırmalıklarla dolu mini buzdolabımın olduğı ve dişlerimin kafatasımı çatlatacak kadar sert çınlamadığı odamızdan izlemeyi tercih edeceğim. Ama şimdilik, ateşi icat edecekmişim gibi ellerimle üfleyip, birkaç sıra ötedeki, hipotermiyle flört ettiklerinin farkına varamayacak kadar aptal ya da sarhoş olan gömleksiz adamlar kadar burada olmaktan heyecan duyuyormuş gibi davranacağım.

Cruz'a istediğini vermişken neden buna razı oldum ki?

Bu arada, saldırıya uğradığımı itiraf ettiğim için hâlâ biraz şok durumundayım. Bunu *daha önce* hiç kimseye anlatmamıştım. Yine de Cruz'a içimi döktüm.

Üzgün müyüm? Hayır. Endişeli miyim? Biraz.

Bu bir sır falan değildi, lisedeki tüm öğrenciler ve şüphesiz çoğı öğretmen bunu biliyordu. Bunu yapan çocuklar

ayda en az bir kez tekrarlamakla tehdit ettiler, ama ben olanları kimseye gönüllü olarak anlatmadım. Kolumu tedavi eden doktorlara bile. Ya da aileme.

Doktorlara, bir maç sırasında kırdığımı gibi saçma bir şey söyledim. Kötü bir adım attım, düşüşümü engellemek için kolumu uzattım ve... kırıldı. Bana inandıklarını sanmıyorum, özellikle de vücudumdaki diğer sıyrıklar ve morluklar göz önüne alındığında, ama bunun böyle olmadığını kanıtlayamadılar. Ve on sekiz yaşında olduğum için, hikayemi doğrulamak için ailemi aramak zorunda kalmadılar. Ailem hastaneye gelseydi, adalet sağlanamayacağını bilsem de, sadece içimi dökmek için onlara gerçeği söyledim.

Ama gelmediler.

Babam ya geç saatlere kadar çalışıyordu ya da şehir dışındaydı, hangisi olduğunu hatırlamıyorum, annem ise şüphesiz çoktan sızmıştı. Ben de personele sigorta kartımı verdim, alçımı yaptırdım ve taburcu oldum. Babam alçıyı gördüğünde üç hafta geçmişti ve ben de basketbol maçı hikayesine sadık kaldım. Bir zamanlar olanlara önem verirlerdi, ama lise son sınıfa geldiğimde *ebeveynlik* görevlerini tamamen bırakmışlardı. Gerçek hikayemi görmezden gelmelerini, uydurduğum hikayeyi görmezden gelmelerine tercih ettim. Sanırım bunun daha az acı vereceğini düşündüm.

Sağında yüksek bir patlama sesi duyulur ve kaynağını bulmak için döndüğümde, iki sıra ponpon kızın arasında koşan yeşil formalı bir dalga görürüm. Ponpon kızlar o kadar çok sarı giyinmişlerdir ki, sanki size bilinçaltında sıcak ve güneşli bir gün olduğunu ikna etmeye çalışıyorlarmış gibi gelir. Güneşli kısmı doğru olabilir, ama ne kadar sarı giyinirlerse giyinsinler, sıcaklığın donma noktasının altında olduğunu bana ikna edemezler.

En azından okul bu çirkin rengi formaların üzerindeki yazılarla sınırlamış, aksi takdirde futbol takımı Big Bird'ün aile ağacı gibi görünebilirdi. Yeşil ve beyaz aslında birbirine çok yakışıyor, özellikle de beyazın alt yarıda olması kasları gerçekten vurguluyor.

Kes şunu, Liam. Popolara bakmak, seni bu karmaşaya sokan şeylerden biri, gömmek için yemin ettiğin anıları ortaya çıkaran şeylerden biri.

Neden Cruz'a gerçeği anlattığımı hala bilmiyorum. Onun özverili el hareketlerini gerçek duygularla karıştırıyor olabilirim. Duyguları olmadığını söylemiyorum, ama bana dokunduğunda bunun onun için daha çok klinik bir egzersiz olduğunu hatırlamak zor oluyor. Ne yazık ki, sevgiye o kadar açım ki, beynimin bir sonraki high-five'ımızı evlilik teklifine dönüştüreceğinden korkuyorum. Şimdi, eğer bu adam bana herhangi bir insani nezaket gösterirse, ağzımın da bu partiye katılması konusunda endişelenmem gerekecek. Ve bu eğlenceli bir şekilde değil. En derin, en karanlık sırlarını dökmek gibi bir şekilde.

En azından, ailemin hastaneye gelmediği kısmına gelmeden konuşmayı kestim. Cruz'un cinsel dürtüleri olmayabilir, ama oldukça yoğun dostluk ve sadakat duyguları yaşıyor gibi görünüyor. O kısmı bilseydi, aşırı koruyucu bir tavır takınırdı herhalde. *Birinin* endişelenmesi hoş olsa da, en son istediğim şey acınmak. Cruz gibi mutlu bir aile hayatı olan bir adam, ailemin benim varlığımı unuttuğunu bilseydi, kesinlikle bana acırdı.

Hatta, saldırıya uğradığımı bilse, şu anda bile öyle hissediyor olabilir. Cruz'u tanıyorsam, muhtemelen bana "*Dayak Yediğin İçin Üzgünüm*" adlı bir çalma listesi hazırlıyordur, ama en azından bu küçük itiraf, bana acıyormuş gibi bakmasına neden olmadı. Aksine... Eşcinsel olduğum için dayak yediğimden beri bu kadar öfkeli birini görmedim.

Bu biraz şok ediciydi. İnsanların eşcinsel olduğunu kabul etmesi bir şey, senin için savaşması başka bir şey. Cruz, gözlerinde kararlı bir bakışla onların canına okumak istediğini söylediğinde, *bunu* gerçekten *kastettiğini* hissettim. Bu, Cruz'u benim için daha da çekici hale getirmiş olabilir, ancak yine de ona tam olarak güvenmekten korkuyorum, çünkü diğerleri beni dövdüğünde hiç tereddüt etmeden birkaç yumruk atan sözde en iyi arkadaşım James gibi davranmasından korkuyorum.

Mantiken, Cruz'un James olmadığını biliyorum. Cruz'u, James'in bende bıraktığı travma yerine kendi değerlerine göre yargılamam gerekiyor, ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay. Yine de, o küçük destek sözünün, kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlamada, elinin neredeyse kadar etkili olduğunu yemin ederim.

El meselesi işe yarıyor çünkü dokunmaya açım ve Cruz gibi biriyle yaşarken azgınım, bu yüzden gerçek insan teması çok değerli. Ama o sözler neredeyse bir kucaklaşma gibiydi. Biliyorum, saçma. Ama uzun zamandır kucaklaşmaya en yakın hissettiğim şey bu, o yüzden kabul ediyorum.

Sanırım bu yüzden tribünde, bir buz mağarası kaşifi gibi giyinmiş, futbol maçı izliyorum. Neden bunun televizyonda izlemekten daha iyi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama bana kalırsa televizyon yayını çok daha iyi. Özellikle de kamera, o scrimmage çizgisinde çömelmiş, atılmaya hazırlan arkadan ona yakınlaştığında. Lanet olsun. Sadece, *lanet olsun*.

Bununla gurur duymuyorum, ama aseksüel oda arkadaşımı gizlice izleme şansı, futbol boykotumdan vazgeçmemi sağladı. *Hazır laf açılmışken...*

Sahanın üçte ikisinden burun kanamasına kadar hızlıca baktım, aradığım kıcı göremiyorum. Ya da daha doğrusu, Cruz'un formadaki numarasını görebiliyorum, ama hareket ederken kalçalarının kasılmasını göremiyorum. *Bu hayal kırıcı.*

Belki skor tahtasının yanındaki büyük ekranda yakın çekim gösterirler. Önümüzdeki dört saat içinde en az bir tane iyi çekim gösterirler, değil mi? Belki bir gol veya faul olduğunda anlık tekrar falan gösterirler. Yorumcunun neler olduğunu tam olarak anlatmasının avantajından yararlanamayacağım, ama şimdiye kadar yeterince gördüm, muhtemelen neler olduğunu anlayabilirim.

Bu beni neredeyse bir hayran gibi gösteriyor, ama ben kesinlikle hayran değilim. Ben daha çok isteksiz bir gözlemciyim, ve bunun sebebi sadece manzara değil. Cruz'a lisede olanları anlattıktan sonra, tek bir kötü deneyim yüzünden tüm spora kızmanın adil olmadığını fark ettim. Ayrıca Cruz, Jagger ve Cameron iyi insanlara benziyorlar ve ben de sevdiğim şey yüzünden önyargıya maruz kaldığım için, başkasına karşı böyle davranmak istemiyorum. Bu beni dünyanın en büyük ikiyüzlüsü yapar ve ben böyle bir etiket istemiyorum.

Bu yüzden, oda arkadaşıma bana gösterdiği desteğin aynısını göstermek için buradayım. Şahsen, ama haftalık röntgencilik dürtülerimi tatmin edecek kadar yakın değilim.

Dürbün getirmeliydim.

Lanet olsun, Liam. Yapman gereken şey, onun kıcını görmeyi hayal etmek yerine, ara sıra senin sakinle oynamaya razı olduğu için minnettar olmak. Bu asla olmayacak. Şu anda, onun eline bağımlı hale geliyorsun. Bunun daha da ileri gitmesine izin verme. Yapma...

"Liam?"

İçimdeki azarlama sesinden sıyrılıp, Aiden'ın koltuğumun yanındaki koridorda durduğunu görüyorum.

"Oh, selam." Üzgün bir gülümsemeyle selam verdim.

Aiden iyi bir adam ama ben ondan pek hoşlanmıyorum, bunu ona itiraf etmedim. Onu kasten kaçınmadım, sadece ACE oda arkadaşımın bana yaşattığı akıl almaz orgazmlara kapıldım ve birkaç hafta önce flört ettiğimiz şey neyse, onun kardeşliğine gitmeyi bıraktım.

"Son zamanlarda partilerimize hiç gelmedin. Ve acele etmedin. Yoksa bizim evimizde değil miydin?"

Aiden ile hiç numara alışverişi yapmadığımız için, yokluğumun bir "hayat araya girdi" zamanlama sorunu olduğunu ve hayalet gibi ortadan kaybolma durumu olmadığını söyleyerek ona teşekkür ediyorum.

"Acele etmedim. Ve son zamanlarda pek parti havasında değildim." Kolumu kaldırıp ona alçımı gösterdim.

"Oh, kahretsin, ne oldu?" Öğrenci bölümü ilk gelenlerin oturduğu için boş olan yanımdaki yarı koltuğa oturur ve henüz kimsenin başka birine yer açamayacağını söylediğini duymadığım için resmi bir maksimum kapasite olmadığını düşünürüm.

"Uzun hikaye. Şöyle diyelim, ebeveynler haftasonu bundan sonra kaçınmayı planladığım bir sağlık tehlikesi."

"Bu cevap beni daha da meraklandırıyor, biliyorsun, değil mi?" Aiden'in alametifarikası utangaç gülümsemesi yüzüne yayılır ve nedense eskiden sevimli bulduğum bu gülümseme artık bana *pek de öyle gelmiyor*, ama nedenini tam olarak söyleyemem. O çekici bir adam ve ifadesi yeterince samimi görünüyor. Sadece, onun istediği gibi bende bir şey uyandırmıyor, bu yüzden cevap vermek zorunda hissetmiyorum.

"Acele etmenin nedenini anlat bana. Nasıl gitti?" Konuyu değiştiriyorum.

"Sen de orada olsaydın daha iyi olurdu." Aiden kolumu omzuna koyar. "Ama genel olarak iyi gidiyor. Yaklaşık yirmi yeni üye var ve hepsi de oldukça iyi görünüyor. Yani, neredeyse hepsi. Bir tanesi biraz tavırlı bir eski üye; tüm adayların yapması gereken angarya işleri yapmaması gerektiğini düşünüyor, ama sonunda fikrini değiştirecektir."

"Ağır işler mi?"

"Bilirsin." Aiden omuzlarını silkiyor. "Tuvaletleri temizlemek, çamaşır yıkamak, partide eğlenmek yerine kapıyı beklemek."

Zorbalık.

Kabul etmek gerekirse, bu kulağa çok kötü gelmiyor, ama bu işlerde yeterince tecrübem var ve bunların muhtemelen yeni üyelere yapılan işkencelerin daha kabul edilebilir türleri olduğunu biliyorum. Daha az kabul edilebilir olanlar ise kamuoyunda tartışılmaz.

Sıkıca kapatmaya çalışan çenemi oynatırım. "Onu nasıl *ikna* edeceksin?"

"Genellikle, aldığı ceza tüm aday sınıfına uygulanır. İnsanlar, başkalarının kendi davranışlarının bedelini ödediğinde uslu davranma eğilimindedir." Aiden'in ses tonu, bunun iradelerini uygulamak için normal ve zararsız bir yol olduğunu ima ediyor ve ordunun da benzer bir şey yaptığından emin olduğum için, muhtemelen buna inanıyor. Ama burası ordu değil, sadece insanların ait olduklarını hissetmek için katıldıkları aptal bir kulüp. Neden arkadaşın olması gereken insanlara zorbalık yaparsın ki?

"İstersen hala katılabilirsin. Seni bu yılın aday sınıfına sokabilirim." Aiden dudağının köşesini ısırır. "Seni kulüpte görmek gerçekten çok güzel olurdu."

"Teşekkürler, ama dersler ve antrenmanlar arasında, bir kez geri dönebildiğimde, zamanım olacağını sanmıyorum."

"Ne için antrenman yapıyorsun?"

Tabii ya. Aiden'ı birkaç kez gördüğümde pek konuşmamıştık.

"Lakros. Kulüp takımında oynuyorum."

Kahverengi gözleri hafifçe parıldıyor, sanki beni inceliyor gibi. "Ah, şimdi neden futbol yerine bunu tercih ettiğini anlıyorum."

"Bunu hatırlıyor musun?" Bu yorumu yaptığımı şimdiye kadar unutmuş olduğum için biraz suçluluk duyuyorum.

"Sadece ikimiz bu oyuna takıntılı olmayan tek kişiler olduğumuz için."

"O zaman neden buradasın? Yani, oyunu sevmiyorsan."

Aiden cevap vermeden önce kızardığı görünüyor, ama bu sadece soğuktan da olabilir. "Kardeşliğin çoğu Bennet'i desteklemek için maçlara geliyor. Sen neden buradasın?"

"Oda arkadaşım Cruz. O, tight end oynuyor."

"Onun hakkında çok fazla heyecan var. Bennet, özellikle bir birinci sınıf öğrencisi için oldukça iyi olduğunu söylüyor."

"Onun adını çok sık anıyorlar gibi görünüyor." Dudaklarımı ısırarak daha fazla konuşmamak için kendimi durduruyorum, çünkü her seferinde onun topu yakalamak için ne kadar iyi elleri olduğunu söylediklerinde, ben onların başka bir konuda da iyi olduklarını düşünüyorum.

"Şey, istatistikleri onu üniversite futbolunun en iyi çaylaklarından biri yapıyor."

"Cidden mi?" Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. "Bir dakika, bunu nereden biliyorsun?"

"Nasıl bilmezsin? Kampüsün en çok konuşulan ismi o."

Bunun cevabı benim için çok açık. Burada yeni bir başlangıç yapmak istesem de, kimseyle arkadaşlık kurmak için fazla güvensizim. Birinin çabaya değer olup olmadığına karar vermeden önce geriye yaslanıp gözlemleme eğilimindeyim ve bu yüzden kampüs dedikodularını pek takip etmiyorum. Başlangıçta Aiden ile sadece hayatımdan özellikle rahatsız olduğum için konuştum, bu da beni pervasızlaştırdı. Ayrıca, azmıştım.

Onun iyi bir adam olması benim için şans. Ve eşcinsel olması da. Ne yazık ki, görünüşe göre çok popüler olan, benim için ulaşılmaz olan oda arkadaşım kadar beni heyecanlandırmıyor.

"Ben pek konuşkan biri değilim." Sessiz biriymişim gibi göstermeye çalışıyorum, herkesten çekindiğimden değil.

"Yani, sen sınıfın arkasında oturup profesör gelene kadar telefonuna bakan adam mısın?" Şaka yaptığını göstermek için gülümsüyor, ama beni tamamen çözmüş.

"Adil olmak gerekirse, ders başlayana kadar hemen hemen herkes telefonuna bakıyor."

"Bu yüzden acele etmelisin. Bir sürü yeni insanla tanışacaksın, böylece sınıfın arkasında sessiz adam olmak zorunda kalmayacaksın."

"Geç kalırsam diğerleri kızmaz mı?" Katılmaya niyetim olmadığı için kızsalar da kızmasalar da umurumda değil, sadece hayır demeden reddetmenin daha iyi bir yolunu bulamıyorum.

"Eh." Aiden omuzlarını silkiyor.

"Öyleyse, teşekkürler ama almayayım. Özel muamele görmek istemem. Ayrıca önce derslerin ve lakrosun nasıl gittiğini görmek istiyorum."

"O zaman maçtan sonra uğra. Parti veriyoruz."

"Bugün 'Y' ile biten bir gün olmalı," diyorum alaycı bir gülümsemeye.

"Hey, sadece partiler için oraya gittiğin için, tek yaptığımızın bu olduğu anlamına gelmez." Koluma bir kez daha hafifçe dokunacak kadar yaklaşır. "Ama evet, ev sahibi olduğumuz maçlardan sonra her zaman parti yaparız. Oda arkadaşını da getirmelisin. Onu orada gördüğümü sanmıyorum."

"Onun pek parti seven biri olduğunu sanmıyorum." Aslında, partilerden çok orada olabilecek kızlar ve dikkatlerin üzerine çekileceği düşüncesiyle ilgilendiğinden eminim. Bunu itiraf ettiği için değil, maçtan sonra ortak salonda bir şeyler atıştırmaktan veya bilardo oynamaktan çok mutlu olduğu için içimden öyle bir his geliyor.

"Herkesin bazen rahatlamaya ihtiyacı vardır."

"Evet, şu anda benim yapabileceğim bir şey değil." Kolumu kaldırarak ona alçıyı ve gevşeyemediğimi hatırlattım.

Aiden gözlerini devirdi. "Öyle demek istemedim. Gelip bir bira falan için. İkiniz de."

"Tamam, olur. Onlara söylerim."

"Çocukların yanına gelmek ister misin?" Aiden başını birkaç sıra arkadaki başka bir gömleksiz gruba doğru eğdi.

"Teşekkürler, ama buradan manzara gayet iyi." Arkadaşları sadece birkaç sıra ötedeki için benim mantığımın hiçbir anlamı yok, ama Aiden bunu yüzüme vurmaz. Bunun yerine, yumruğunu uzatır ve ben de parmak eklemlerimi onun yumruğuna vururum. Sonra sahaya odaklanırım ve oyunlar arasında zaman geçirmek için doğru popoyu bularak Cruz'u bulmaya çalışırım.

On Birinci Bölüm

Cruz

"Dördüncü çeyrekte Jagger için harika bir blok yaptın," diyorum Cam'e, terli formamı başımdan çıkarırken.

"Teşekkürler. Onun orada olup bundan yararlanmasına sevindim."

Cameron ve Jagger, son birkaç haftadır başlangıç pozisyonuna yavaş yavaş yaklaşıyorlardı ve başlangıç fullback'imiz ayak bileğini burktuğunda, Cam parlama şansı yakaladı. Jagger için bir boşluk açtı ve Jagger hızlı bir şovel pasıyla oyuna girdi.

"*Bir keresinde*, benim için açtığı boşluğu görmedim ve o da bunu bana hiç unutturmadı." Jagger, Cam'in saçlarını karıştırır ve karşılığında yüzüne bir çorap yutar. "Oh, öyle mi? Arkanı kolla, Cam. Bu gece yatağına koyacak kokulu şeylerim bolca var. Üzerinde adın yazılı, iki haftalık kokmuş bir spor şortu var."

"Bundan emin misin?" Cam kurnazca kaşlarını kaldırır.

"Oh, eminim. İki haftada bir çamaşır yıkıyoruz ve bugün sadece on üçüncü gün." Alaycı bir hareketle kaşlarını oynatır.

"Evet, ama sıra kimde?"

Jagger'ın yaramaz sırtışı yavaş çekimde kayboluyor gibi görünüyor. "Seni sinsi piç. Zaten yaptın, değil mi? Nasıl... Ne zaman... Siktir!"

"Sanırım intikam almak için başka bir yol bulman gerekecek." Jagger duşlara doğru fırlayarak giderken, Cam'in kıkırdaması soyunma odasında hafifçe yankılanır. Jagger gözden kaybolunca, Cam bana doğru eğilir ve sahne fısıltısıyla şöyle der: "Ona çamaşırhane hizmetinden bahsetmeliyim, ama onun

"Çamaşır servisi mi var?" Ağzım açık kalır.

"Çamaşır yıkama hizmeti mi var?" Ağzım açık kalır.

"Yurdumuzda var. Ama belki de dahi yurdundaki insanların çamaşırlarını yıkarken sadece ders çalışacaklarını düşünüyorlardır. Şimdi bizimle, sporcularla kalmak ister miydin?"

"Aslında bulunduğum yerden memnunum. Oldukça sakın bir yer." "Belli oluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Cam, kirli kıyafetlerini çöp kutusuna atarken omzunu kaldırır — takım bizim için üniformalarımızı yıkıyor — ve bir havlu alır. "Hiç dışarı çıkmıyorsun."

"Sezonundayız."

"Hala eğlenebiliriz. Bu gece bizimle Bennet'in öğrenci yurduna gel."

"Liam'la takılmam gerekiyor." Kendi havlumu alıp Cam'le birlikte duşlara doğru yürümeye başladım.

"Onu zaten her gün görmüyor musun?"

"Evet, ama onunla takılmak güzel. Ayrıca, onun parti seven bir tip olduğundan emin değilim." Liam'ın ilk gece ve birkaç kez daha o Aiden denen adamla takılmak için kardeşlik evine gittiğini biliyorum, ama buna bir son vermek istediğinden bahsetmişti. Kaçınmaya çalıştığı bir adamın olacağı bir yere onu sürüklememin hoşuna gideceğinden emin değilim.

"Onu davet etmezsen asla bilemezsin. Ve eğer onun tarzı değilse erken çıkabilirsin." Cam havlusunu kabinler arasındaki bölmeye asar ve suyu açar.

"Evet, tamam," diye mırıldanarak ben de aynısını yapıyorum.

Yirmi dakika sonra, soyunma odasından çıkıp Liam'ın binanın dışında beni beklediğini gördüm, dudakları maviye dönmüş, dişleri takır takır titriyordu. "Ciddi misin?" Ceketinin fermuarının çenesine kadar çekilmediğini fark ettim ve soğuk fermuarın ucunu tutup onun için yukarı çektim, ama nedense fermuarı daha fazla çekemediğim halde elim orada kaldı.

Daha önce hiç birinin kıyafetini bu şekilde düzelttiğimi hatırlamıyorum ve parmaklarım Liam'ın dudaklarından sadece birkaç santim uzakta olduğunda, bunun bir tür sevgi gösterisi olduğunu fark ediyorum. Neredeyse koruyucu bir hareket, ki bu da benim kahraman kompleksim olduğu iddiasıyla örtüşüyor. Kahramanlık konusunu her zaman korumaktan ziyade kurtarmaya yönelik bir çaba olarak yorumladım, ama belki de ikisi de doğrudur. Liam'ı korumak için kesinlikle bir dürtü hissediyorum.

Gözlerim parmaklarımla dudakları arasındaki boşluğa sabitlenmiş olsa da, onun bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve onunla göz göze geldiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor

Her zaman ela rengi olduğunu düşündüğüm gözleri, aslında kahverengi, yeşil ve altın renginin karışımı ve Liam'ın karmaşık ruh hallerine uygun bir şekilde kaotik bir karışım halinde dönüyor.

Bu çarpıcı kombinasyon, düşüncelerimin akışını bozuyor, ta ki parmaklarımdaki sıcak nefesi bana hala fermuarını tuttuğumu hatırlatana kadar.

"Neredeyse kırk derece." Boğazımı temizlerken elimi indiriyorum. "Bu, Colorado'da adeta bir sıcak dalgası. Bahar sporlarını nasıl atlatacaksın?"

"Alışmak için aylarca vaktim var. Ama Cam ve Jagger'a söyleme."

"Bize neyi söylemeyelim?" Jagger arkamızdan gizlice yaklaşır ve Liam'a bir bakış attıktan sonra kahkahayı patlatır. "Lakros oyuncuları daha dayanıklıdır, ha? Umarım takımının geri kalanı soğuğa bu kadar duyarlı değildir, yoksa sana bighorn yerine popsicle demeye başlarlar."

"Peki, siz ikiniz geliyor musunuz?" diye sorar Cam.

"Uh." Liam'a dönüyorum. "Takım arkadaşımızın kardeşlik evinde bir parti var. Hani şu bildiğin. Gelmek ister misin?"

"Aiden bahsetti. Uğramamız konusunda oldukça ısrarcı görünüyordu."

"Düşündüm ki..." Aiden ile bir geçmişi olduğunu açığa vurmadan daha fazla konuşamayacağımı fark ederek sözümü kesiyorum.

ve takım arkadaşlarım Liam'ın eşcinsel olduğunu biliyor olsalar da – bunu ağzımdan kaçırdığım için – bunun bir sınırı aştığını hatırlıyorum. Aynı hatayı tekrarlamak istemiyorum. Onun geçmişteki ilişkisi aramızda kalacak.

"Ne düşündün?" Jagger, sanki geri kalanımız da onunla aynı adımda yürüyecekmişiz gibi partiye doğru yürümeye başlarken bana sordu. Tahmin edilebileceği gibi, Cam onun yanında, Liam ve ben ise birkaç adım geride yürüyorduk.

"Oh. Düşündüm ki..." Beynim Liam'ın mahremiyetini ihlal etmeyecek bir cevap ararken yutkunuyorum.

"Aiden'ın kardeşliğini artık istemediğim için ondan uzak durmak isteyeceğimi *düşündü*." Liam, kesinlikle zayıf bir yalan uydurmamı engelliyor. Ona yan gözle bakıyorum ve biraz gergin görünse de pişmanlık duymuyor gibi. *Aferin ona.*

"Neden? O yakışıklı bir adam," Cam hiç duraksamadan diyor ve Liam'a attığım bir başka hızlı bakış, onun bu cevaptan rahatladığını, hatta belki de mutlu olduğunu gösteriyor.

"Onu tanıyor musun?" diye sorar Liam.

"Partilerde tanıştım. İyi birine benziyor," diyor Cam. "Ama sen öyle düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum, ama sanırım bundan daha fazlasını hissetmiyorum. Ve birini oyalamak isteyen türden bir adam olmak istemiyorum."

"Bu yüzden ben tek seferlik bir adamım," diyor Jagger. "Seksi severim, ama bu konuda pislik olmak istemiyorum."

"Bazıları tek seferlik ilişkilerin pislikçe olduğunu söyler," diyor Liam, sonra da fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. "Sadece söylüyorum."

"Evet, anlıyorum." Jagger omzunun üzerinden bize düşünceli bir bakış atıyor. "Ama ben bunu önceden açıkça söylüyorum. Onlara iyi vakit geçirmek istediğimi söylüyorum, ama okul ve futbolla çok meşgul olduğum için daha fazlasına giremeyeceğimi de ekliyorum."

"Kızlar bunu sorun etmiyor mu?" diye soruyorum.

"Öyle diyorlar." Omuzlarını kaldırıp indirerek "*kim bilir*" der gibi bir hareket yapıyor. "Yani, sen ve Aiden aranız iyi mi? Artık birlikte olmasanız bile?"

"Sanırım bunu zamanla göreceğiz, ama maçta konuştuğumda bir sorunu yoktu," diyor Liam.

"Maçı beğendin mi? Yani, donmaktan başka?" Jagger başını Liam'a göz kırpmak için çevirir ve yine gürültülü bir kahkaha atar.

"Tabii."

"Tabii ki mi?" diye sordu Cam. "Bu muhtemelen sezonun en iyi maçımızdı."

"Dördüncü çeyreğe kadar başa baş gidiyordunuz." Liam, Cam'e hayal görüyormuş gibi bakar, ama arkasında yürüdüğü için bunun bir etkisi olmaz.

"Maçı heyecanlı yapan da budur." Cam, bunu söylemek zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi başını ileri geri sallıyor. "Özellikle de iyi adamlar son çeyrekte üstünlük sağlayıp galip geldiklerinde."

"Ben tüm maç boyunca üstün olmayı tercih ederim," diyor Jagger.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye soruyorum. "İyi bir rekabet enerjini yüksek tutar."

"Jagger'ın enerjisi her zaman yüksek." Cam, arkadaşının omzuna o kadar sert bir şekilde vurur ki Jagger neredeyse yoldan düşer ve Cam'in sırtına atlayıp koltuk altını gıcıklayarak misilleme yapar.

"Çekil üstümden, Kitcat." Cam, arkadaşını üzerinden atmak için boşuna çaballıyor. "Amca de."

"Asla," diye homurdanarak Cam dizlerinin üzerine çöküp Jagger'ı omzunun üzerinden atmaya çalışır, ancak Jagger ona bir örümcek maymunu gibi yapıştığı için bunu başaramaz

Cam, sırt üstü dönmeyi başarana ve ölü ağırlığını kullanarak Jagger'ı altında tutana kadar Jagger onu bırakmaz.

Bu olay beni biraz boşlukta bırakır — Xavier ve ben çok yakındık ama hiç kardeşler gibi güreşmedik — ve bir an için, belki de sandığım kadar yakın değildik diye düşünerek dikkatim dağıtılır. Sadece sonlara doğru değil, başından beri. Liam içimdeki değişimi hissetmiş olmalı, diğerlerinin tozlarını silkelemelerini beklerken bana merakla bakar ama kaşlarını kaldırıncaya zorla gülümserim ve yürümeye başlarım.

Biz vardığımızda parti çoktan başlamıştı, insanlar ön verandaya taşmış, müzik o kadar yüksek sesliydi ki göğsünüzde yankılanıyordu. Saatlerce soğuk havada kalmış ve şimdi birbirine yapışmış bedenlerden gelen hafif bir soğuk ter kokusu havada asılı kalmıştı. Maç sonrası soyunma odası kadar güçlü değildi, ama yine de burnunuzu buruşturuyordu.

İlk ziyaretimde olduğu gibi, Jagger'ı takip ederek partide dans edenlerin arasından bira fıçısına doğru ilerledim ve bir bardak bira alırken tanıdık bir yüz gözüme çarptı.

"Selam." Dani neşeyle gülümser. "Bugün harika bir maçtı." "Teşekkürler."

"İlk haftadan beri seni burada görmedim. Neredeydin?"

"Sezon boyunca çok sosyalleşmemeye çalışıyorum." "Sezon" bahanesi - ya da futbolun öncelikli olduğu gibi bir varyasyonu - lisede ihtiyacım olduğunda her zaman işe yarardı, bu yüzden burada da aynı şeyin geçerli olacağını düşündüm.

"Mantıklı. O zamanlar yıldız oyuncu olduğunu söylememiştin. Öyle kolayca gitmene izin vermezdim."

Ağzım açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. *Onun farklı olduğunu sanıyordum.* Onu yanlış tanıdığım düşüncesi ağzımda acı bir tat bırakıyor ve nedense Liam'ı arıyorum — sanırım kaçmak için — ama o, birkaç metre ötedeki fıçının yanında duran bir adama başını eğmiş konuşuyor. *Aiden mi?*

"Şaka yapıyorum." Dani, dehşete kapılmış ifademi görünce gülüyor. "Gerçi, seni tanıdığımı haftalarca övünme fırsatını kaçırdım. Bu, sosyal statümü gerçekten yükseltirdi, biliyorsun."

Bir kez daha ona sadece ağzım açık bakabiliyorum ve bir kez daha o gülüyor. "Rahatla. Seninle dalga geçiyorum. Gerçekten alçakgönüllü bir yıldız sporcuya sık sık rastlanmaz, bu yüzden biraz eğlenmeden duramadım. Beşinci aşama yapışkan gibi davranmayı bırakacağım."

Gergin bir şekilde tuttuğum nefesim bir anda dışarı çıkarken kaslarım gevşedi ve kuru ağzımı ıslatmak için sulu bir yudum bira içtim. "Oh, iyi. Bir an için kötü bir ikizin falan olduğunu sandım."

Dani başını geriye atıp boğazından gelen bir kahkaha attı, diğer kızların flört ederken attığı türden bir kahkaha, ama onun durumunda bu kahkaha samimi gibi geldi. Gerçek. "Tanrım, ikizim olması çok eğlenceli olurdu! Peki, derslerin nasıl gidiyor?"

"İyi." Gözlerim yine Liam'a kayıyor — hâlâ o adamın çok yakınında duruyor — sonra Dani'ye dönüyor. "Seninkiler?"

"Fena değil, ama mühendislik dersine giriş dersini, öğretmek yerine sadece kitaptaki bilgileri tekrar eden bir asistan veriyor. Daha önce hiç mühendislik dersi almamış olsaydım muhtemelen kafam karışır, ama neyse ki yaptığımız şeylerin çoğu tekrar."

"Wilson mu?" diye soruyorum.

"Evet." Gözleri büyüdü. "O en kötüsü, değil mi?"

"Sabah antrenmanından hemen sonra onun dersine giriyorum, bu yüzden zaten yorgunum ve onun sesi insanı uykuya davet eden türden bir ses."

"Benim dersim öğleden sonra, öğle yemeği ile akşam yemeği arasındaki, gerçekten öğleden sonra enerjiye ihtiyaç duyduğunuz saatlerde, ve o dersinde yiyecek veya içecek içmenize izin vermiyor."

"Buna karşı bir tür kısıtlama olmalı. En azından içecekler için."

Dani gülüyor ve nedense sohbetimizden keyif almama rağmen, gözlerim yine Liam'a kayıyor, sanki onu aramak zorunda gibi. Her an nerede olduğunu bilmek için.

Başı hala Aiden'a doğru eğik ve bakışları aşağıya doğru olsa da, sanki yanındaki adamı görmekten çok dinlemeye odaklanmış gibi, göğsümde garip bir rahatsızlık hissediyorum. *Burası gürültülü, anlıyorum, ama konuşmak için bu kadar yaklaşımları gerçekten gerekli mi?*

"Bir sorun mu var?" Dani sesini alçaltmak için öne eğildi. "Neden?"

"Şuradaki adama bakıp duruyorsun. Alçılı olan." "Oda arkadaşım."

diye açıklıyorum.

"Zor olmalı."

Kaşlarımı çatarak başımı ondan uzaklaştırıyorum. "Neden öyle diyorsun?"

"O benim matematik dersimde, sınıfın arkasında oturuyor ve herkese sanki onları öldürmek istemiş gibi somurtuyor."

"Eminim somurtmuyordur."

"Şu anda yapıyor," diyor Dani, ve gerçekten de Liam bize bakıyor, gözlerinde neredeyse bıçak gibi bir bakış var, ama ona gülümsediğimde biraz yumuşuyor. *Garip. Yanlış bir şey mi yaptım?*

"Sanırım büyük grupları sevmiyor. Sadece ikimiz olduğumuzda sorun yok." Liam bunu açıkça söylememiş olsa da, bunun doğru olduğuna eminim. Öyle olmalı. Yoksa neden *bana* kaşlarını çatıyor ki?

"Bu yüzden mi ona bakıp duruyorsun? İyi olduğundan emin olmak için mi?" diye sordu Dani.

Bu mantıklı bir varsayım, ben de hemen kabul ediyorum. "Evet. Buraya gelmek benim fikrimdi. Belki de gidip ona bir bakmalıyım?"

Liam'ın yönüne doğru bir adım attığımda, Dani'nin elini kolumda hissediyorum. "Çalışma grubu kurmak için numaralarımızı paylaşmalıyız."

"Evet. İyi fikir." Telefonumu çıkarıp bilgileri paylaşıyoruz, sonra onu arka cebime koyup Dani'ye veda etmek için yanından sarılıyorum. Sonra odanın diğer ucunda tek başına duran Liam'a yaklaşıyorum. O, benim yatağına daldığım sabahki kadar yaklaşılmaz görünüyor.

"Her şey yolunda mı? Az önce arkadaşıma öfkelenenecekmiş gibi görünüyordun."

Gözleri bir saniye öncesine göre çok daha yumuşak bir bakışla benimkilere kayd ve daha önce hissettiğim gerginlik kayboldu. "Üzgünüm. Düşüncelere dalmıştım ve bazen öyle olduğumda kaşlarımı çatarım."

"Sorun değil. Ama bu hafta matematik dersinde onu gördüğünde, ölümcül bakışlarıyla onu öldürmemeye çalış."

"Öldürmek mi?" Kaşlarını kaldırarak

bana baktı. "Onun sözü."

"Peki, kim o?" Sesi düzgündü ama çenesini hala biraz gergin tutarken birasını ağzına götürdü.

"Dani. İlk hafta tanıştım ve aynı bölümü okuduğumuzu öğrendim. Bir sorun mu var?"

"Sana futbolda ne kadar iyi olduğunu söylemediğin için sana sataştığını duydum. Biraz sık bir davranış gibi."

"Duydun mu?"

"O bunu bağırır gibi söyledi." Omzunu kaldırıp bir yudum daha aldıktan sonra, ucuz biranın tatsızlığına burun kıvırdı.

Benim hatırladığım hiç de öyle değil, ama onu duymak için eğilmeme gerek olmadığına göre, belki de öyle yapmıştır. Ve öyle yapmamış olsa bile, Liam kulak misafiri olmuşsa, benim için endişelenmesi hoş bir şey. Uzun zamandır kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı, bu çok hoş. "Sadece benimle dalga geçiyordu. O iyi bir kız."

"Hmm," diye kararsızca mırıldanıyor.

"O Aiden miydi?" Konuyu değiştiriyorum. "Evet."

"Seninle çıkman için baskı mı yapıyordu?" Ses tonum istemediğim kadar sert çıkıyor, ama Liam *neredeyse* gülümsüyor ve bu da midemi gerçekten rahatlatıcı bir şekilde ısıtıyor, bu yüzden üzerinde durmuyorum.

"Hayır. Oyunda kolum yüzünden bir şey yapamayacağımı ima ettim ve o da bunu sorun etmedi."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Bana kardeşlik hakkında bilgi verdi ve beni üye olmaya ikna etmeye çalıştı." Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Bunun için çok geç değil mi?"

"Ben de öyle düşündüm, ama Aiden bunun sorun olmayacağını düşünüyor." "Katılacak mısınız?"

Liam başını sertçe sallar. "Hayır."

"Çünkü onunla sürekli birlikte olmak istemediğin için mi?"

Başını yana eğerek, bir an bunun üzerinde düşünür gibi görünüyor. "Aslında hayır. O iyi bir adam ve bence arkadaş olabiliriz, sadece Yunan kulüplerinin ortamı bana göre değil."

"Birlikte olduğun biriyle arkadaş olamaz mısınız?" İnanamayan bir homurtuyu boğazımda tutuyorum.

Liam bir nefes için dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır, bu hareket beni soyunma odamızın dışındaki o ana geri götürür, sonra ikimizin arasına hayali bir çizgi çizer. "*Biz* arkadaşız."

"Evet, ama bu... Yani," diye kekeliyorum, bizim *anlaşmamızın* Aiden'la yaşadıklarına benzediğini nasıl düşünebileceğini anlamaya çalışıyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sadece, biriyle seks yapmadan önce, yaparken ve yaptıktan sonra da arkadaş olmanın mümkün olduğunu söylüyorum. Aksini söyleyenler ya yalan söylüyor ya da seks yapmak için çok olgunlaşmamış."

Liam'ın yüzünde dehşet dolu bir ifade gördüğümde, benim de olgunlaşmamış *olduğumu* sorguladığım anlaşılmış olmalı. "Kahretsin. Öyle demek istemedim. Belli ki sen yeterince olgusun. Belki de

diğerlerinden daha olgusun, çünkü seks ile arzuyu birbirinden ayırabiliyorsun ve... Ve şu anda bunu gayet iyi yapıyorsun, çünkü biz arkadaşız, yani açıkça..." Titrek bir eliyle saçlarını karıştırırken, gözleri yüzümde dolaşıyor, nasıl tepki vereceğime dair ipuçları arıyor.

Evet, ilk başta sözleri beni şok etti, ama onun kötü bir niyeti olmadığını biliyorum. Ben cinsel bir insan olmasam da birlikte cinsel şeyler yapmış olmamızdan dolayı muhtemelen benim kadar kafası karışık. Daha önce ikisini hiç birleştirmeyen birine, seksin arkadaşlıkları mahvetmediğini nasıl açıklayacağını bilemediği için onu suçlayamam.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sorun değil." İkna olmuş gibi görünmüyor, bu yüzden yeni bir konu deniyorum. "Peki, neden acele etmiyorsun?"

"Erkek kulüpleri pek bana göre değil. Testosteron çok fazla."

Gülmeme engel oluyorum. "Bir sporcudan gelen bu görüş biraz tuhaf."

Gözlerini devirdi. "İnan bana, biliyorum. Soyunma odasındaki erkekler de, erkek öğrenci yurdundaki erkekler kadar saçmalıklarla dolu ve bu yüzden sporu neredeyse bırakıyordum. Ama takım arkadaşlarıyla birlikteyken, bu enerji ve saldırganlık ortak bir hedefe odaklanabilir. Takım arkadaşı olmak, büyük bir erkek grubunun yaydığı maço saçmalıklarını otomatik olarak ortadan kaldırmaz, ama ideal olarak, bunu sahada kullanırlar. Erkek öğrenci yurtlarında ise tüm bunlar kontrolsüz kalır."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben..."

"Bira pongu, kaltaklar." Jagger kolunu omzuma atıyor ve beni masaya doğru çekmeye başlıyor, Cam da aynısını Liam'a yapıyor. Gözlerimi devirmeme rağmen, Jagger'ın heyecanı bulaşıcı olduğu için gülümsemeden edemiyorum.

Ne yazık ki, bu oyunda ilk seferkinden daha iyi değilim, ki bunu Liam ve ben yurtlara geri dönerken yaptığım garip tökezleme de kanıtlıyor. Neyse ki, bu sefer ben onun yatağına düşmeden önce beni kendi yatağıma yatırıyor.

Onikinci Bölüm

Liam

Telefonum cebimde *yine* titriyor ve önümde oturanların dikkatini çekmeden sessize almak için dikkatlice cebime uzanıyorum. Neyse ki matematik profesörüm sesli birisi ve çoğu kişi not almaya o kadar meşgul ki, telefonun otuz dakika içinde altıncı kez çaldığını fark etmiyorlar.

Kimin aradığını görmek için ekrana bakmadım ama tahminim oldukça iyi. Ve bu konuda rahatlamış mı yoksa sinirlenmiş miyim, karar veremiyorum.

On beş dakika ve üç arama sonra, şüphelerimi doğrulamak için koridora koşarken, kapıdan çıkmaya çalışırken biri bana çarpıyor. Kesinlikle görünmez olmadığımı bildiğim için, suçluya dönüp bakıyorum, ama karşımda birkaç gün önce Cruz'un kardeşlik partisinde konuştuğu kıvılcı saçlı kadın var.

Onun bana kadına ölümcül bakışlar attığını söylediğini hatırlıyorum - susma hakkımı kullanıyorum - ama aynı zamanda onların arkadaş olduklarını da söyledi. Bu yüzden dilimi ısırıp tarafsız bir ifade takınmaya çalışıyorum ve elimi "önce siz" hareketiyle uzatıyorum.

O önce gider, ama benim istediğim gibi koridordan koşarak uzaklaşmak yerine, dönüp bana bakar ve bana yaklaşmam gerektiğini açıkça belli eder. Bugün küçük konuşmalar pek bana göre değil, ama Cruz'a onun arkadaşına kötü davrandığımı söylemesine gerek yok, bu yüzden öne çıkıp onun bir şey söylemesini beklerim.

"Sen Cruz'un oda arkadaşısın," diyor.

"Evet." *Sıcak ve samimi bir cevap değil, ama cevap sayılır.*

"Ben Dani." Elini uzatıyor. "Liam."

Kısa bir süre el sıkışıyoruz, sonra o elimi bırakıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Seni kızdıracak bir şey yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü cumartesi gecesi bana dik dik bakıyordun."

"Kasten değil." En azından ilk başta değil. Onların telefon numaralarını değiştiklerini gördüğümde, biraz kıskançlık duymuş olabilirim, ama bunu asla itiraf etmem, çünkü sadece arkadaş olduğum birine karşı böyle hissetmemem gerekir.

"Yani herkese fiziksel zarar vermek istermiş gibi mi bakıyorsun?"

"Bu, bırakmaya çalıştığım bir alışkanlık."

"O zaman çok çalışman lazım."

"Evet, biliyorum. Ben..." Telefonun uyluğuma çarpan rahatsız edici titreşimi, dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye bükmeme neden oluyor ve cebimden çıkarıp ekranına bakıyorum. *Kahretsin*. "Ben... Cevap verene kadar bu devam edecek, o yüzden ben..." Sinirli bir nefes veriyorum. "Kızgın falan değilim, sadece... üzgünüm."

Açıkça kafası karışmış olan Dani'den uzaklaşıp, kabul tuşuna basmadan önce koridorda birkaç adım yürüdüm. "Ne?"

"Saatlerdir arıyorum." Annemin uyuşuk sesi, bir dokunaç gibi kulağıma giriyor ve vücudum korkudan ağırlaşp hareket etmek zorlaşana kadar tüm uzuvlarıma kasvetini yayıyor. "Neden cevap vermedin?"

"Bir saattir arıyorsun, ben de dersim olduğu için açmadım."

"Bugün neden dersin var ki?"

"Her gün dersim var. Okul böyle işliyor." Dışarı çıkıp en yakın bankın üzerine çöküyorum, öfke ve çaresizliğin karışımı bedenimin ağırlığını taşıyacak gücümü elimden almadan önce.

"Beni alıp mezarlığa götürmen gerekiyor." Arama nedenini açıklıyor ve bu ben değilim. Cevap vermeden önce bunu biliyordum, ama yine de bu doğrulama bir anlığına nefesimi kesiyor.

"Kendin süremez misin?"

Aşırı bir duraklama olur ve sonra neredeyse mırıldanır gibi, "Kendimi iyi hissetmiyorum," der.

"Şarap ve haplarla beslendiğinde böyle olur, ama en azından kendin araba kullanmayacak kadar akli başında davranmışsın. Uber çağır."

Kızgın bir nefes alır. "Yabancı birinin beni kız kardeşinin cenazesine götürmesine izin veremem. Yoksa bugün ne olduğunu unuttun mu?"

Sanki unutabilmişim gibi. "Tabii ki unutmadım."

"O zaman kendin ziyaret etmeyi planlıyorsun sanırım. Beni de yanında götür."

Gözlerimi kapatıp beş saydıktan sonra cevap verdim. "On saat uzaklıktayım. Okuldayım."

"Ne diyorsun sen? Okul evimizden on beş dakikadan az uzaklıkta. Gelip beni al."

"Lise on beş dakika uzaklıkta. Üniversite on saat uzaklıkta."

"Neden üniversiteden bahsediyorsun? Sen daha lise öğrencisisin." "Liz öldüğünde ben lise öğrencisiydim. Bu iki yıl önceydi."

"Kız kardeşinin ne zaman öldüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırır, hıçkırıkları telefonda yankılanır ve devam eder. "Bu, zihnime kalıcı olarak kazınmış. Sabah uyandığımda gördüğüm ilk şey ve yatmadan önce gördüğüm son şey. Tek gördüğüm şey bu."

Liz öldüğünden beri annem bu kadar çok kelimeyi bir araya getirmedi sanırım ve bir an için bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Sesinin tadını çıkarmak, onunla birlikte yas tutmak ve yalnız olmadığımı bilmek istiyorum. Sonra bir darbe daha indiriyor. "Bunu unuttuğumu nasıl iddia edersin?"

Nasıl cüret ederim?

Liz'in ölümü anne babamı derinden sarsmış olabilir, ben de naif bir şekilde zaman geçtikçe bunun geçeceğini düşünmüştüm, ama bunun sadece geçici bir dönem olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmaktan yoruldum. İyileşecekleri bir şey. Babam işiyle, annem ilaçlarıyla, başa çıkma mekanizmalarına o kadar kapılmışlar ki, hayaletler gibi yaşıyorlar. Onları hissettirebilecek her şeyden kaçınıyorlar, buna görünüşe göre tek kalan çocukları da dahil.

Onlar da ölmüş sayılırlar. En azından benim için.

Kendimi bırakmak için çok cazip geliyor. Onun yaptığı her boktan şeyi haykırmak ve anneme son birkaç yıldır hissettiğim şeylerin çok küçük bir kısmını bile hissettirmek için. Ama biliyorum ki benim acım, büyük resimde bir çizik bile bırakmayacak. Ve çoğu gün onu bunun için nefret etmek istesem de, bir parçam onun kontrolünde olmadığını biliyor. O benim gerçek annem değil. Artık değil. Ve son darbeyi vurmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Araba lazımsa babamı ara," dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, dişim kırılmasa şaşırıyorum. Sonra telefonu kapatıp numarasını engelliyorum.

Odamızın kapısını çarparak kapatıyorum, ses odada silah sesi gibi yankılanıyor. Cruz masa sandalyesinde sıçrayarak bana dönüyor.

"Vay canına, Sunshine." Yüzüme bakınca şaşkınlığı yerini ihtiyatlılığa bırakır. "Daha önce bu kadar 'bana bulaşma' tavrını görmemiştim. Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Yatağıma çöküp iki yaşındaymışım gibi top gibi kıvrılıyorum, sanki bu tüm dünyayı engelleyecekmiş gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Artık 'kimseye ihtiyacım yok, kendime bakabilirim' tavrını bırakacağın konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Hastaneye gidersem bunu yapmayacağımı kararlaştırmıştık." Sesim yastığa boğulmuş olsa da Cruz beni duyuyor.

"Senin yanında olmam için acil bir durum olması gerekmez."

"Ayrıca kahramanlık kompleksini düzelterek de anlaşmıştık."

"Oda arkadaşım buraya duvarı yumruklamak istercesine girip geldiğinde endişelenme hakkımı saklı tutuyorum."

Bir gözümü aralayıp Cruz'a gizlice baktım ve onu, bir hükümdar gibi kollarını kavuşturmuş, koltuğunun sırt desteği kırılmadan ne kadar geriye yatabileceğini test ederken buldum. Ağzı sıkı bir çizgi halindeydi, gözleri o kadar odaklanmıştı ki sanki beynimin içine bakıyormuş gibi hissettim ve bu, oturmasına rağmen bana tepeden bakıyormuş gibi bir etki yaratıyordu. İçinde tarçınlı çörek kadar yumuşak olan bir adam için oldukça ciddi bir duruş ve bu paradoksa histerik bir şekilde gülmeli miyim, yoksa Cruz'u korkutmak oldukça seksi olduğu için pişmanlık dolu bir şekilde "evet efendim" demeli miyim, bilemiyorum.

"Peki, kendimi açıklamadan sinirlenmeye hakkım var." Öfkem hissedebileceğim diğer tüm duyguları bastırdığı için, yaramazlık yapmaya devam ediyorum.

"Haklısın." Cruz birkaç dakika daha beni izledi — sanırım fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için — sonra masasına ve onu rahatsız etmeden önce yaptığı ödevine geri döndü ve beni huzur içinde kendi halime bıraktı.

Sınırlarımı zorlamadığı için hem minnettarım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Bugün olanları anlatmak istemediğimden değil, nasıl anlatacağımı bilmediğimden. Yıllardır konuşacak kimsem yok, hatta daha da uzun süredir, çünkü ailem haklı olarak Liz'e odaklanırken onlara yük olmamak için kasten çaba gösterdim, bu yüzden içimdeki öfkeyi içime atmak benim için normal hale geldi. Ve bu

bu noktada, o kadar çok şey biriktirdim ki, düşüncelerim başlangıcı ve sonu olmayan, tutarsız, dağınık bir anı ve duygu yığını haline geldi, bu yüzden onları yüksek sesle söylemeye nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama bir parçam bunu istiyor.

Bir parçam, hayatımın bir bok çukuruna dönüşmesinden dolayı sessizce acı çekmekten o kadar yoruldu ki, aslında bunun hakkında şikayet etmek *istiyorum*. Son birkaç yılda beni şüpheli, acımasız bir insana dönüştüren bu durumun beni tamamen ele geçirmeden önce, içimdeki duyguları serbest bırakmak istiyorum. Ama benim gibi bir hikayeyi anlatmanın kaçınılmaz sonucu olan acıma duygusunu istemiyorum. İnsanların bana acıdıktan sonra benden çekinmelerini tercih ederim ve Cruz'a zaten acıdıacak bir şey verdiğim için, bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Ailem tarafından terk edildiğimi itiraf ettikten sonra kendimi daha iyi hisseder miyim? Bu daha ağır bir konu. Ama Cruz beni açılmam için zorlamaya devam ederse, bu bilgiyi gönüllü olarak paylaşabilirim. Neyse ki, o konuyu kapatıyor ve beni yatağımda kıvrılmış halde bırakıyor, annemle olan konuşmamızı tekrar tekrar düşünmeme izin veriyor. Son birkaç yıldır hissettiğim her küçük incinmeyi yeniden yaşıyorum ve söylemek istediğim ama asla söyleyemeyeceğim şeyleri tekrar tekrar düşünüyorum, çünkü fırsatım olmayacak ya da fırsatım olduğunda da onu değerlendirmeyeceğim.

Mesela, hala onlara ihtiyacım varken ebeveynlik görevlerini bırakmalarının ne kadar berbat olduğu gibi şeyler. Ya da Liz'i de özlediğim gibi. Hepsini özlediğim gibi. Ve kendimi bu kadar yalnız hissetmemin suçlusu onlar gibi.

"Tamam, bu kadar yeter." Cruz kalemını masaya atar ve sandalyesini döndürerek yatağıma doğru bakar. "O kadar çok kafa yoruyorsun ki *beni* de gergin yapıyorsun. Buraya gel."

Onu görmek için dirseğıme dayanıyorum. "Nereye?"

Cruz kucağını okşadı. "Buraya. Kafandan çıkmanı sağlayacağım."

Sanki saçmalıyormuş gibi burnumu çekerim, ama o küçük hareketle sikim dikleşmiştir. "Elinle yapınca her şey sihirli bir şekilde düzelecek mi sanıyorsun?"

"Öfkenin dışında başka şeyler de hissetmeni sağlayacağını düşünüyorum."

"Öfkemi biraz daha uzun süre yaşamak istiyorum." Aileme bağırarak için hayalimdeki monologun sadece yarısını bitirdim, eski arkadaşlarım ve öğretmenlerim de var hâlâ.

"Senin keyfine bakman beni çok gergin yapıyor ve artık dayanamıyorum. Bunun için seni mastürbasyon yapmam gerekiyorsa, öyle olsun."

"Tüm sorunlar orgazmıla çözülemez, Kaptan El İşi." Sikim buna itiraz etmek istiyor gibi hissediyorum, ama sinirli olduğumda orgazm arzulamak için vücudumu eğitmek, Cruz'dan orgazm arzulamak için eğitmekten daha kötü olan tek şey.

sinirli olduğumda orgazm arzulaması için vücudumu eğitmekten daha kötü olan tek şey, onu Cruz'dan orgazm arzulaması için eğitmektir.

Bana gözlerini devirdi ama başka bir şey yapmadı. "Sorunu çözmekten kim bahsetti ki? Sana bir mola vermekten bahsediyorum. Daha önce işe yaradı, o yüzden buraya gel."

Cruz'u hiç bu kadar sinirli, hatta otoriter görmemiştim ve içimdeki küçük bir parça onu bu duruma soktuğum için suçluluk duysa da, sikim onun verdiği sert emirlere tamamen katılıyor, yani kendi kendime bu durumdan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekse de, bunu onun yapmasına izin vereceğim.

Yastığımı bir kenara atıp yataktan kalkıyorum, odayı geçip Cruz'un tam karşısına, pantolonumda belirgin bir çadırla duruyorum. Çadır, onun sandalyedeki göz hizasında. Ama o buna ikinci bir bakış bile atmıyor, beni sırtım ona dönük olacak şekilde döndürüyor ve kalçalarımı çekerek kucağına düşmemi sağlıyor.

Vay canına. Sert davranılması bir şekilde seksi.

Daha oturmamıştım ki, bir eli eşofmanımın içine girerken, diğer eli bel bandını sertleşmiş penisin altından iterek onu bir kısıtlamadan kurtardı, ama başka bir kısıtlamaya yakalandı. Başka kısıtlama derken, sadece kapalı bir yumruğu kastetmiyorum, halter kaldırmak için kullanacağınız türden demir gibi bir tutuşu kastediyorum. Dikkatli bir keşif yok, tereddüt yok, "hangisi daha güçlü, senin sikin mi yoksa benim elim mi" türünde, o kadar sıkı ki müstehcenliğe varan bir çekişme.

Onun dokunuşu, kendime acıma çukuruna düşmek üzere olduğumdan dikkatimi dağıtırken, kısmen heyecanlı, kısmen rahatlamış bir inilti odada yankılanır. Yalnız olmadığımı hissetmek için oda arkadaşımın eline başvurmadan utanç duyduğum kısa bir an yaşarım, ama sonra parmaklarının penisim üzerindeki baskısı tek odak noktam olur.

Ve sonra pompalamaya başlar.

Uzun, çılgın hareketler, kalçalarımı kucağından kaldırıyor, onun elini takip etmek için değil, beni o kadar sert çalıştırdığı için, sikimden beni neredeyse kaldırıyor. Sanki saniyeler içinde sıfırdan ışık hızına çıkmak gibi ve Cruz'un eline bu kadar fahişe gibi davrandığım için hissedebileceğim herhangi bir utanç, onun ne kadar hızlı hareket ettiğine ve bunu izlemenin ne kadar güzel bir şekilde müstehcen olduğuna hayran kalarak buharlaşıyor.

"Siktir lan," diye nefes nefese, kendimi dengelemek için kolçaklara tutunuyorum. "Hız rekoru falan mı kırmaya çalışıyorsun?"

"Ya da öyle bir şey." Yumruğu tüm uzunluğum boyunca hareket ediyor, ama her geçişinde başparmağının yarıklaımının üzerinde yaptığı küçük hareket, hiç çıkarmadığım ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırıyor.

asla çıkarmadığım ayakkabılarımın içinde kıvrılmaya başlar. Sanki bir elek gibi sızıyorum ve o bunu *her yere* yayıyor, bu da beni kökünden uca kadar saran sürtünmeyi daha da artırıyor.

Cruz'un hareketleri agresif olsa da, hoş olmayan hareketler değiller. Benim ruh halim gibi biraz öfkeli ve ben de gerçekten zevk alıyorum, bir elimi boynuna dolayarak destek alıyorum ve ayaklarımla yere basarak onun yumruğuna gerçekten sürtünebiliyorum.

Tanrım, bu çok yoğun.

"Lanet olsun, sikin dışarı çıktığında çok hevesli oluyorsun." Cruz yarı gülüyor, yarı homurdanıyor.

"Ben küçük değilim."

"Senin sikinden bahsetmiyordum."

"Ben de öyle." Nefes nefese, onun kucağı ve eli arasında sıkışmış olmama rağmen, elimden geldiğince ona doğru itiyorum.

"Tamam, bana göre küçüksün."

"Mmm," diye homurdanıyorum, bu konuşmaya devam etmek için çok fazla temel dürtülerime kapılmış durumdayım. Daha önce de sert ve hızlı sevişmiştim, ama bu aciliyet duygusundan dolayıydı, duygularımı dışa vurmak için değil. Aralarında önemli bir fark olup olmadığından emin değilim, ama kesinlikle bu versiyonu tercih ediyorum, vücudumun yakalanma korkusu yerine hayvani içgüdüleriyle hareket ettiği versiyonu. Bu, Cruz'un yumruğunun pelvisime çarpma sesini ve boğazımdan çıkan çılgınca inlemeleri inlemelerimi, sadece tahrik edici değil, şehvetli kılıyor.

Kesinlikle hayranıyım.

"Sen de böyle mastürbasyon mu yapıyorsun?" Cruz'un boynuna daha sıkı sarıldım ve eline daha hızlı sürtünmeye çalıştım.

"Çok mu fazla?"

"Hayır, tabii ki değil. Sen böyle mi yapıyorsun?"

"Bazen." Dudaklarını birbirine bastırıyor, ya konsantre olduğu için ya da paylaşmak istediği tek şey bu olduğu için.

Peki.

Cruz'un ön kolu, benim aletimi çalıştırmanın eforuyla dalgalanıyor, ama yorgun olsa da bunu belli etmiyor, ben onun üzerinde kıvrılırken acımasızca pompalıyor. Kendi vücudum da gerginliği hissetmeye başlar, göğsüm o kadar hızlı inip kalkar ki, yumruğunun ucundan ritmik bir şekilde dışarı çıkan şişmiş mor uçlu penisimin manzarasını neredeyse engeller. Cruz'un yüzüne attığım hızlı bir bakış, onun da aynı manzarayı izlediğini gösterir ve bundan zevk alıp almadığını anlayamasam da, onun bakması, kasıklarımın derinliklerinde yaklaşan boşalmanın heyecanını uyandırır.

Başım Cruz'un omzuna düşerken, "Tanrım, gelmek üzereyim" diye inliyorum.

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, sıcak bir avuç içi testislerimi kavrar ve masaj yapmaya başlar. Çoğunlukla nazik bir dokunuş, ara sıra sertçe çekmelerle karışık, orgazmımı yüzeye yaklaştırır. Ve ben onu kovalarım, sanki sikimi onu tutan ele daha da derine sokabilirmişim gibi kalçalarımı ileri doğru iterim.

Parmaklarımı Cruz'un boynuna geçirirken, başım omzunda ileri geri sallanıyor, sanki yaklaşan boşalmamın enerjisi o kadar büyük ki, uzuvlarımı ele geçiriyor, onları bir düdüklü tencere gibi kasılmaya ve titremeye zorluyor, patlamaya hazır hale getiriyor. Ve sonra, penisimin dibinde ani, keskin bir sızlama hissediyorum... ve patlıyorum.

Taşaklarımda olan el, boğazımdan patlayan rahatlama çılgılığını bastırmak için boşuna bir çabayla ağızımı kapatır. Ama bu, orgazmla serbest bıraktığı bastırılmış duyguları tutmaya yetmez ve vücudum tamamen çözülürken kendimi sakinleştiremeden, artçı sarsıntılarla inerken avucuna yüksek sesle inlerim.

Vay anasını. Siktir.

Ağır nefes almama rağmen, adrenalin dağılmaya başladıkça göz kapaklarım düşüyor, kaslarım sanki maraton koşmuşum gibi gevşiyor. Cruz'un kucağında uykuya dalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark edecek kadar bilinçliyim ve ondan kalkmak için iyi niyetli ama acınası bir girişimde bulunuyorum.

Zar zor dik oturmayı başardığımda, tüm vücudum kaskatı kesildi ve sanki kafein iğnesi vurulmuş gibi birden dikkatim yerine geldi.

Yavaşça, ona cevap vermek için bolca zaman tanımak için, başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sen... *sert* misin?"

On Üçüncü Bölüm

Cruz

Aynı anda milyonlarca şey oluyor gibi görünüyor.

Elimin ıslak olduğunu fark ediyorum. Hâlâ Liam'ın penisini tuttuğumu fark ediyorum. Dudakları hareket ediyor, ama gerçekten bir şey söylüyorsa, ne dediğini bilmiyorum. Ve kucagımda, Liam'ın ağırlığının dayandığı yerde, huzursuz ama ilgi çekici bir gerginlik oluşuyor...

Kahretsin.

Hafifçe hareket ediyorum, bir teoriyi test ediyorum ve evet. Kıcı benim *son derece* sert sikime takılıyor.

Liam'ın gözleri şişer, çenesi açılır ve bu sefer hareket eden o olur... bir kez. İki kez. Muhtemelen benim denediğim şeyi deniyor.

"Öylesin." Gözlerini o kadar hızlı kırıyor ki, ela gözleri bulanıklaşıyor.

"Neymişim?" Zihnim ve bedenim uyumsuz hissediyor, tam olarak kötü bir şekilde değil, sadece... alışılmadık.

Liam kucagımdan kayıp bacaklarımın arasına yere düşer, ellerim ise yanıma gevşekçe düşer. O benim kucagiıma ve bariz bir şekilde belli olan uyarılma belirtme bakarken, ben ellerimi gergin bir şekilde yumruk yaparım.

"Sertleşmişsin, Cruz." Sesinde hem sevgi hem de hayranlık var ve nedense bu beni sakinleştiriyor, ilk içgüdümün söylediği gibi sandalyeden atlayıp tuvalete koşmak yerine oturmaya devam ediyorum.

"Ben, şey... Evet." Liam'ın dikkatli bakışları altında, utançtan çok belirsizlikten dolayı garip bir şekilde kıpırdanıyorum. *Bu ne zaman oldu? Neden*

? Ne yapmalıyım?

"Bu ilk kez mi?" Liam'ın sesi sorgulayıcıdan çok güven vericiydi ve muhtemelen cevabı zaten bildiği için, bunu onaylamanın bir zararı olmayacağını düşündüm.

"Evet. Yani, zorlamadan ilk kez oldu."

"İster misin..." Serbest elinin parmakları bana doğru uzanıyor, sanki dokunmak istiyormuş gibi, ama temas etmeden önce geri çekiyor ve benim penisim sanki dokunmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi *seğiriyor, seğiriyor*.

Liam yutkunurken gırtlığı hareket eder ve tekrar dener. "Yardım etmemi ister misin?"

"Ben, şey..." Bir yandan, bedenim buna muktedir olmadığı için hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım türden bir fiziksel zevki -başka biriyle- deneyimlemek istiyorum. Öte yandan, bu "*yardım eli*" işine özellikle, bunun benim üzerimde hiçbir etkisi olmayacağını düşündüğüm için başladım ve eğer bu artık doğru değilse... Bu, değer vermeye başladığım dostluğumuzu mahveder mi?

Kalçalarım huzursuzca ileri geri sallanıyor ve eşofmanımın kumaşı şişmiş penisime sürtünüyor, bu da vücudumda bir dizi kıvılcımlar saçıyor. Liam bu hareketi dikkatle izliyor, ela gözleri daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık kazanıyor.

"Bunu senin için gerçekten yapmak isterdim, ama şu anda bunun çok zor olduğunu anlıyorum. Eminim bu muhtemelen garip geliyordur."

Onun yaptığı kadar iyi açıklayabileceğimi sanmıyorum ve onun anladığı gerçeği, merakıma yenik düşmeme neden oluyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Liam, eşofmanımın bel kısmına ve külotuma uzanırken bana sıcak bir gülümseme atıyor ve onları aşağı çekerken ağırlığımı kaydırmamı hatırlatmak için bana hafifçe dürtüyor. Eşofmanımı dizlerimin etrafına kadar indirdiğinde duruyor ve onun bakışları altında titremeye başlayan penisime açıkça bakıyor.

"Şey... Ne..." Sözüm yarım kalır.

"Güzel." Alçılı elinin işaret parmağıyla penisimin altındaki damarı izliyor.

"Cidden mi?" Gülmeme engel oluyorum.

Liam'ın ifadesi değişmez. "Büyük olacağını biliyordum, tabii ki, ama çok kalın ve pürüzsüz ve... mükemmel."

"Sikimin mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum, ama garip bir şekilde utanmıyorum. Daha çok şaşkınım, çünkü onun sikinin güzel olduğunu hatırlıyorum ve benimkinden özel bir şey olduğunu düşünmüyorum. Uyanıkken iyi bir boyutta olması dışında.

Liam parmaklarını neredeyse saygıyla penisimin üzerinde gezdiriyor ve dokunduğu her yerde sadece küçük havai fişekler olarak tanımlanabilecek bir dizi his uyandırıyor. "Hiçbir kusuru olmadığı anlamında, evet."

"Penislerde kusurlar olabilir mi?"

"O da deri." Uzunluğumu nazikçe okşamaya devam ediyor, neredeyse okşuyor, bu da onu parmaklarına daha da yaklaştırıyor ve omurgamdan sıcak bir titreme geçiyor. "Deri renksiz olabilir veya yumrular olabilir. Sende bunların hiçbirisi yok. Bildiğim kadarıyla vücudunun hiçbir yerinde."

"Vücuduma mı bakıyordun?" Parmağı yarıklarımın üzerinde dolaşırken nefesim boğazımda takılır.

Liam, gözlerini hiç benden ayırmadığını yemin etsem de, gözlerini devirmiş gibi görünüyor. "Her zaman gömleksiz banyodan çıkıyorsun, bu yüzden fark etmemek zor. Ve senin penisin..." Parmağı kökünden ucuna doğru bir yol çizerek dudaklarını yalıyor. "Eh, vücudunun geri kalanına uyuyor." Liam'ın övgüsüyle penisim bir kez daha hafifçe titrer ve bu da onun dudaklarına bir gülümseme getirir. "Bunu duymak hoşuna gitti mi?" Parmak uçlarıyla beni okşamaya devam eder.

"Belki." Ani bir hareketin her an beni söndürebileceğini düşünerek, düzenli nefes almaya çalışıyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama denememek daha güvenli görünüyor.

"Sana yaptıklarım hoşuna gidiyor mu?" Gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor ve bu konuda uzman olmasam da, kalın kirpiklerinin altından beni izleyen bir tür şehvet hissediyorum. Bu, midemi biraz altüst ediyor.

"Evet." Yavaşça nefes veriyorum. "Çok fazla değil mi?"

"Hayır. Ama farklı olacağını düşünmüştüm."

"Nasıl farklı?" Liam'ın eli testislerime kayar ve sağ testisini nazikçe çeker, gözlerimi kafamın arkasına gönderir. Yumuşak bir şekilde güler ve bunu tekrar yapar.

"Sana az önce yaptığım gibi olacağını düşünmüştüm."

"Ben kızgındım ve sert olmasını istedim. Sen meraklısın, o yüzden yavaş gidiyorum."

"Meraklı olan senmişsin gibi görünüyor," parmağı yarıklarımın üzerinde kayarken, ön sıvıyı tüm ucuma yayarken iniltiyi geri tutuyorum.

"Sadece neyi sevdiğini anlamaya çalışıyorum. Ayrıca, penisleri izlemeyi seviyorum. Seni rahatsız ediyorsa durabilirim."

"Rahatsız değilim, sadece..." Kalçalarımı ileri geri sallıyorum, aniden huzursuz hissediyorum.

Liam'ın yaptığını gerçekten seviyorum. Kendime dokunduğumdan daha yumuşak, daha yavaş ve genelde kendimi tatmin etmek için kullandığım daha sert yöntemden tamamen farklı bir his yaratıyor.

Duygusal. Tam da bu kelime. Hem heyecanlı hem de aynı zamanda memnunum. Bir bakıma huzur verici. Hafif, neredeyse sevgi dolu dokunuşlar beni bu erotik ruh haline sokuyor. Liam, sanki onun için uyandığına minnettarmış gibi sikimi okşarken, burada sonsuza kadar kalabilirmişim gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda, biraz gergin hissediyorum. Sinirli. Sanki içimde kaçması gereken bir enerji var ve Liam'ın yaptığı şeyi yapmaya devam etmesini istesem de, istiyorum... İhtiyacım var...

"Daha fazlasına mı ihtiyacın var?" Liam aklımı okumuş gibi görünüyor. "Evet." Göğsüm rahat bir nefesle alçalıyor.

Liam dudaklarını yalar ve öne eğilir, ben de az önce verdiğim nefesi hemen geri çekerim. "Ne yapıyorsun?"

"İyiliğini karşılığında." Kafası karışmış bir ifadeyle bana bakar.

"Ama... ben elimi kullandım," diye kekelerim.

Liam alçılı kolunu kaldırır ve utangaç bir gülümsemeyle parmaklarını kıpırdatır. "Bir tane daha var." Sağ elini işaret ederim.

"Ağzımı istemiyor musun?"

"Ben..." Liam dilini ucumda dolandırırken sözlerim uzun bir iniltiye dönüşür ve zevk tüm vücudumda patlar. *Vay canına. Bu hayatımda hissettiğim en inanılmaz şeydi.*

"Ee?" O sırtıyor.

"Ben... Bu... Evet." Beynim birkaç kelimedenden fazlasını hatırlayamadığı için başımı yukarı aşağı sallıyorum.

"Hoşuna gitmezse durmamı söyle," diyor Liam, ucuma küçük bir öpücük kondurup, sonra tüm başını ağzına alıp gözlerimi kafatasımın arkasına doğru bir yolculuğa çıkarıyor.

Aman Tanrım. İnsanların oral seksi cennetin anahtarıymış gibi konuşmalarına şaşmamalı. Bu inanılmaz.

Liam ucumu emdikçe vücudum sandalyeden sanki havaya yükseliyor ve daha derine batıyor, ara sıra beni boğazının arkasına götürüp

pop sesiyle bırakıp dilini başımın etrafında döndürüyor ve sonra tekrar dalıyor, ve yemin ederim bu kadar iyi hissettirdiği için ağlayabilirim.

Bu mu benim özlediğim şey? Neden vücudum daha önce bunu hiç istemedi?

"İyi misin?" Liam durup bana endişeyle baktı, bir an için bir sorun mu var diye düşündüm.

"Evet, iyiyim. Neden sordun?"

"Heykel gibi hareketsizsin."

"Öyle mi? Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır." Liam dilinin düz kısmıyla kökünden ucuna kadar bir yol izler ve ben keskin bir nefes alırım. "Sadece bundan zevk aldığından emin olmak istiyorum."

"Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum, ama bunun fazla paylaşım olup olmadığını sorgulamadan önce, Liam'ın gururla gülümsediğini görüyorum. Sonra tüm uzunluğumu yutuyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve emiyor. *Sertçe.*

"Lanet olsun, sikimden beynimi emmeye mi çalışıyorsun?" "Çok mu fazla?" Uzun kirpiklerinin altından bana bakışı, onu hem masum hem de şakacı görünmesini sağlıyor ve bu bakışı filmlerde görmüş olsam da, bana yöneltildiğini hiç görmemişim. Sanırım bu, beni iyi hissettirmekten hoşlandığını gösteriyor ve nedense bu, kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oluyor.

"Hayır," diye nefes nefese söylüyorum. "Hayır, sadece... Aman Tanrım." O bunu tekrar yaparken başım geriye düşüyor, o kadar sert emiyor ki, sanki kalçalarımı sandalyeden çekip alıyor gibi.

Tavana bakarak, Liam'ın dilini hissettiğim her yerde alevlenen zevk çığlıkları arasında nefes nefese inleyerek, onun bir sonraki hamlesinin ne olacağını asla bilemiyorum. Boyumu yalamak, testislerimi emmek, dilini yarıklarımın üzerinde gezdirmek. Bu tamamen yabancı bir his — sadece ıslak ağzının verdiği his değil — ama kendi zevkimin kontrolünün bende olmaması da öyle. Ne zaman ve nasıl boşalacağım konusunda hiçbir söz hakkım yok ve bu oldukça heyecan verici bir gelişme. Bu, bana tepki verme özgürlüğü veriyor ve bu garip bir şekilde tatmin edici.

İtiraf ediyorum, ilk başta çok şaşkındım ve hareketsiz oturmaktan başka bir şey yapamadım, ama kendimi ne kadar rahat bırakırsam, o kadar hareketsiz oturmak istemediğimi fark ettim. Hareket etmek istiyorum. Hareket etmem *gerekıyor*. İtmem gerekiyor, ama karnımı sıkıp başımı öne doğru eğdiğimde, Liam'ın dudakları arasında kaybolan penisimin görüntüsü beni felç ediyor.

Beni derinlemesine alırken gözlerinin titremesi, bunun benim için olduğu kadar onun için de iyi olduğunu hissettiriyor, bu bir keşif.

Ona ilk kez yardım etmeye çalıştığım da, bunu bir görev gibi ele aldım. Yardım edebileceğim bir görev, daha fazlası değil. İkinci kez biraz daha düşünceli davrandım, neyi sevdiğine dikkat ettim, ama bu onu gerçekten iyi hissettirmek için değil, daha çok kendi bilgim için oldu. Onu iyi hissettirmek istemediğimden değil, sadece bunu başarmanın en etkili yolunu anlamak istedim.

Ve evet, bir yanı m onun ne hissettiğini merak ediyordu — *benim* ne hissettiğimi — ama bu, benim bundan zevk almama kadar varmadı. Sanırım bu durum ilgimi çekmişti, ama bundan hoşlandığımı söyleyebilecek kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Bugün bile, Liam'ın rahatlamasını sağlamaya odaklandım, karşılıklı tatmin bulmaya değil, ve bu sonuca hiç beklemediğim için, şu anki durumuma nasıl geldiğimi hala bilmiyorum. Ama Liam'ın ifadesinde sadece arzu olarak tanımlanabilecek şeyi izlerken, uyarılmanın uyarılmaya yol açtığı aklıma geliyor. Onun zevki benimkini artırıyor. Ve sanırım bunu seviyorum.

Huh.

Sanki düşüncelerimin yönünü hissedebiliyormuş gibi, Liam ona dokunduğum da yaptığı gibi inlemeye başlıyor, ama benim penisim hala ağzında, bu yüzden o iniltiyi sadece duymuyorum, penisimin her santimetresinde titreşimini hissediyorum. Her bir santimetresinde. Ve bu o kadar beklenmedik, o kadar farklı ki, penisim uyarı olmadan içime çarpan orgazmın gücüyle titremeye başladığında kalçalarım yukarı doğru kalkıyor.

Hareket etmek, Liam'ın hazırlıklı olmadığı bir şekilde boşalmamdan boğulmadan önce çekilmek istiyorum, ama bir kez daha vücudum, içinden geçen alışılmadık hisler tarafından bir şekilde felç oluyor. Daha önce hiç orgazm olmadığım dan değil, sadece hiç bu kadar yoğun bir orgazm yaşamamıştım ve bu, her şeyi kısa devre yaptırıyor, öyle ki, altımdaki sandalyeye eriyip gitmekten başka bir şey yapamıyorum.

Aman Tanrım... Bu gerçekten oldu mu?

Görüşüm netleşene kadar yarım düzine kez gözlerimi kırpmam gerekiyor ve netleştiğinde, ilk fark ettiğim şey Liam'ın bacaklarımın arasında diz çökmüş halde attığı temkinli bakış.

"Ben... Uyarmadığım için özür dilerim," diyorum, pantolonumu çekip giymek için uzanırken.

Liam elini sallayarak reddeder. "Nasıl hissediyorsun?"

Kafamdaki kaosu anlamama yardımcı olacakmış gibi saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "İyi, sanırım. Ama kafam karışık."

"Hangi kısmı kafanı karıştırıyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Bu sorunun alaycı olmadığını biliyorum, ama ne sorduğunu bir türlü anlayamıyorum.

"Bir erkekle birlikte olmak mı, benimle birlikte olmak mı, yoksa birlikte olmak mı mantıksız geliyor?"

O böyle söyleyince...

"Bence bu erkeklerin özelliği değil." Diğer iki sorusunu düşünürken başımı sallıyorum. "Ve seninle oldukça rahat hissettiğim için senin özelliğin de olduğunu sanmıyorum, ama belki de bu konuda daha fazla endişelenmeliyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şey, biz arkadaşız ve daha önce de söylediğin gibi, bu arkadaşların yapacağı bir şey değil. Bunun beni etkilemeyeceğini düşündüğümde, endişelenecek bir şey gibi gelmemiştir, ama şimdi..." Derin bir nefes alıp gözlerine bakacak cesareti buluyorum. "Sanırım asıl mesele, bunun neden olduğu."

"Bir tahminim var."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşımı kaldırdım.

Liam'ın yanakları kızardı. "Kendimi kaptırdım. Kendi rahatlamamı sağlamak için sana oldukça sert bir şekilde sürtünyordu."

Geriye dönüp düşündüğümde - Tanrım, sadece birkaç dakika önceydi - onun oldukça kıpır kıpır olduğunu hatırlıyorum ve bu da bir etken olabilir. Ama bu tam olarak doğru gelmiyor.

"Ben de daha önce birine süründüm, ama pek bir etkisi olmadı. Bu kadar değil en azından."

"Bu bir erkekle miydi, kızla mı?"

"Kızla. Neden?"

Liam omzunu hafifçe silkti. "Belki de eşcinseldir ACE?" "Yani, eğer birinden hoşlanacak olsam, o bir erkek mi olur?"

"Evet."

"Öyle bir şey mi var?" Kendimi tanımlamaktan aktif olarak kaçınısam da, bu terimi hiç duymadım. Belki de yeterince araştırmadım.

"Eğer sana uygun olduğunu düşünüyorsan, senin için bir şey olabilir."

Bu fikri kafamda çevirdim ve doğru olduğunu söyleyemem ama yanlış olduğunu da söyleyemem. Kesin bir şey söylemek için çok az deneyimim var ve oldukça iyi bir ruh halindeyken cinselliğimin derinliklerine inmeye hazır olduğumdan emin değilim. Liam mırıldandığında beynim

bu kadar zor bir şeyi düşünecek kadar toparlanamadı. "Kız kardeşim bugün öldü."

"Ne?" Bu sözler kalbime yıldırım gibi çarptı ve göğsümde nefes almamı zorlaştıracak kadar şiddetli bir acı hissettim.

"Bugün değil, iki yıl önce bugün. Bu yüzden geldiğimde çok sinirliydim." Hâlâ bacaklarımın arasında diz çökmüş durumda, ama şimdi omuzları çökmüş ve bana değil, yere bakıyor, ki bu bir nevi kurtuluş.

"Ben..." Çenem yukarı aşağı hareket ediyor, ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. Aklıma hiçbir şey gelmiyor değil, ama daha önce duyduğum için ne kadar anlamsız olacaklarını biliyorum.

Kaybın için çok üzgünüm.

Onu özleyeceğiz.

O şimdi daha iyi bir yerde.

Hepsi saçmalık ve bu sözleri söylememek daha iyi. Ama bu sözleri ya da benimle paylaştığı gerçeğini görmezden gelemem. Bu yüzden, açıklayamadığım nedenlerden dolayı, başını elimle kavrayıp uyluğuma doğru yönlendiriyorum ve onu orada tutarken bana yaslanmasına izin veriyorum.

Bir süre sonra, gün ışığı azalacak ve yere gölgeler düşecek kadar uzun bir süre sonra, başının arkasını nazikçe sıkıyorum. "Hadi bir şeyler içmeye gidelim."

On Dördüncü Bölüm

Liam

Genel olarak, duygularımı içkiyle unutmayı sevmem. Ya da onları görmezden gelmek için maddeler kullanmayı. Bu annemin yapma tarzı ve ben bir zombiye dönüşmek istemiyorum. Ama oda arkadaşına oral seks yapıp ona Liz'den bahsetmenin akıl karıştırıcı etkisinden sonra, biraz alkol iyi gelebilir.

Bara kadar olan yol boyunca çoğunlukla sessiz kaldık, sanırım ikimizin de kafasında oldukça ağır konular vardı ve içkinin bu konuları konuşmamıza mı yoksa unutmamıza mı yardımcı olacağını merak ediyordum.

Cruz'un kendini tanımlamaya çalışmasının onu biraz endişelendirdiğini biliyorum, bu yüzden bu küçük gezinti önerisi, sık emme olayının ne anlama geldiğini konuşmak için biraz sıvı cesarete ihtiyacı olduğu anlamına gelebilir. Ya da kız kardeşim hakkında konuşmak için benim de buna ihtiyacım olduğunu düşünüyor olabilir. Belki de ikisi de doğrudur.

Bara vardığımızda, ikimizin de aklı başında olmadığı aklıma geliyor, çünkü girmek için yirmi bir yaşında olman gereken bir yerde içki içmeye çalışıyoruz. Ama kapı görevlisi hiç düşünmeden bizi içeri alıyor ve ben sessizce kaşlarımı kaldırıp soru sorduğumda Cruz sadece "Futbol" diyor.

Bu, onun daha önce buraya geldiği anlamına gelir diye düşünebilirsiniz, ama ben onun gün içinde nereye gittiğini en ince ayrıntısına kadar bildiğimi iddia etmeyeceğim, ancak buraya hiç adımını atmadığından oldukça eminim. En azından ben kampüse geldiğimden beri. Ya yaz boyunca burada yaşadığı için biliyor, ya da sahadaki performansı şimdiden özel muameleye dönüşüyor.

Birkaç ay önce buna alay ederdim, ama şimdi bunun için minnettarım.

Bar karanlık ve kasvetli, üniversite öğrencilerinin atmosferinden çok ucuz bira içmek için gittikleri türden bir yer, yıllarca dökülen içecekleri emen zemin sürekli yapış yapış. Saat daha altı olduğu için bar neredeyse boş, ama müzik o kadar yüksek ki, Cruz'un köşedeki masadan içeceklerimizi sipariş ettiğini duyamıyorum, bu da ikimizin de istediği mahremiyeti sağlayacak.

Bana soğuk bir bira uzattı, o benim karşımdaki koltuğa otururken ben hızlıca bir yudum aldım ve acı tadı dilimde kaldı. On dakikanın büyük bir kısmında sessizce oturdum, içkilerimizi yudumlarken dalgın dalgın birkaç kişinin gelip gitmesini izledik. Ve genelde konuşkan olan o olmasına rağmen, sessizliği bozan ben oldum.

"Altı

yaşındaydı."

"Kız kardeşin

mi?" Başımı

sallarım.

Cruz, kendi öfkesini yutmuş gibi görünüyor ve "Tanrım, çok küçükmüş" diyor.

Yine başımı salladım ve o benden başka bir şey söylememi istemese de, kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. "Kanserdi. Aslında beyin tümörüydü. O..." Hastane yatağındaki zayıf küçük bedeninin görüntüsü zihnime gelince birkaç kez derin nefes almak zorunda kaldım ve kendimi kaybetmeden bu görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım. "Aylarca yoğun bakımda kaldı. Bu yüzden ailem hastanelere karşı bir takıntısı var."

"Bu yüzden kolunu kırdığında yanında değiller miydi? Kötü bir anı yüzünden." Cruz cinayet işler gibi bakıyor ve ailemin bana karşı ilgisizliğini görmezden geldiğimde benim adıma gücenmesine bir şekilde alışkın olsam da, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bu, konuşmaya devam etmem için bana güç veriyor.

"Bu sadece kötü bir anıdan daha fazlası. Onları mahvetti. Kimliklerini temelden değiştirdi. Şu anda sahip olduğum ebeveynlerim – eğer onlara ebeveyn diyebilirsiniz – beni yetiştiren kişilerle aynı kişiler değiller. Babam kendini işe gömdü ve diğer her şeyden habersiz, annem ise Liz'in iki yıl önce değil, bir yıl önce öldüğü bir zaman döngüsünde sıkışıp kaldı. Bugün beni mezarlığa gitmek için aradığında, hala geçen yıl olduğunu sanıyordu. Acısını silmeye çalışmakla o kadar meşgul ki, benim artık orada yaşamadığımı fark etmiyor bile."

Konuşmamı bitirdiğimde o kadar sinirlenmişim ki, Cruz masanın diğer ucundan kalp atışlarımı duyabilirdi, ama birkaç dakika önce gösterdiği ölümcül görüntünün yerine, yüzünde hayalet görmüş gibi bir ifade vardı.

"Şu anda ne oluyor?" diye soruyorum.

"Ha?" Bana göz kırpmıyor.

"İki dakika önce sinirliydin, şimdiyse bembeyaz oldun. Neden?" "Ben... ben..." Cruz dudaklarını yaladı, birasını yudumladı, sonra derin bir nefes aldı. "

arkadaşım Xavier'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Yakın olduğun ama çekici bulmadığın arkadaşın mı?"

Cruz gözleri kapalı olarak başını sallar. "O ne oldu?"

Titrek bir nefes alır, masaya kollarıyla dayanmak için öne eğilir ve duymak için zorlanmam gereken bir sesle konuşur. "O benim en iyi arkadaşımdı, konuşmayı öğrenmeye başladığımız çocukluk yıllarından beri. Her şeyi birlikte yapardık, kelimenin tam anlamıyla her şeyi, ve futbol oynamaya başladığımızdan beri burada oynamak için seçilmeyi hayal ederdik. Ve başardık."

Sonunda bana bakar, ama gözleri o kadar donuk ki, bu hikayenin iyi biteceğini düşünemem. Boğazıma takılan yumruyu yutar ve onun devam etmesini beklerim.

"Mezuniyetten birkaç ay önce, fikrini değiştirdiğini söyledi. Kız arkadaşının gitmek istediği okula onunla birlikte gidecekti. Kavgı ettik..." Burnunu çekip bileğinin tersiyle sildi. "Xavier, benim yanımda olmak istemediği açıkça belli olduğu için ona gidip kız arkadaşını görmesini söyledim ve o da öfkeyle uzaklaştı. Hızlı gidiyor olmalıydı, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, arabasını bir ağaca çarptığına dair bir telefon almamızdı. Çarpışmada öldü."

Derin bir nefes alıp nefesimi tutuyorum, ne diyeceğini bekliyorum, çünkü ona sunabileceğim tek şey anlayışlı bir kulak olduğunu çok iyi biliyorum.

Yine burnunu çekip gözlerini siler. "Ona son söylediğim şey aptalca, kindar bir yorumdu. Muhtemelen bu onu öfkeliendirip dikkatsiz davranmasına neden oldu. Kazaya benim neden olmuş olabileceğim düşüncesi... Beni mahvetti. Kendimi kapattım. Hayattan çekildim ve aslında orada olmadan sadece *var oldum*. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, bu yüzden başa çıkmadım. Neredeyse okula gelmeyecektim. Onsuz burada olmayı hak etmediğimi düşündüm, anlarsın ya."

Bana suçlu bir bakış attıktan sonra devam etti. "Yani, ailen için mazeret uydurmuyorum, ama bir bakıma anlıyorum. Ben de aynı şeyi yaptım. Babam, Xavier'ı yanımda tutmanın en iyi yolunun çocukluk hayallerimizin peşinden gitmek olduğunu söyleyene kadar hayata dönemedim. Xavier buraya gelme konusunda fikrini değiştirmişti, bu yüzden buna tam olarak inanmadım, ama

babamın buna inandığını görebiliyordum. O zaman bile, ilk birkaç ay boyunca beni yataktan kaldıracak olan tek şey futboldu. Bununla başa çıkmanın bir yolu olarak ona sarıldım."

Bu, onu teselli etmem gereken bir an gibi geliyor, ama masanın karşısından bunu yapmanın tek yolu elini tutmak olurdu ve bunun bir barın ortasında doğru bir hareket olup olmadığından emin değilim. Kelimelerimi kullanmam gerekecek, ki bu benim pek de güçlü olduğum bir alan değil.

"İster inan ister inanma, seni anlıyorum. Liz öldüğünde ben de aynı şeyi yaşadım. Son söylediğim şey kötü olduğu için değil, her şeyin bittiğine sevindiğim için. En azından onun için. Yatağa mahkum olmak yaşamak değil, onu öyle görmekten nefret ediyordum. Ama bu konuda rahatlamış olmak ve tamamen dağılmamış olmak kafamı karıştırdı. Ancak ben pes etmedim. Tam tersini yaptım. O zamana kadar ailem zaten bir nevi dağılmış ve uzaklaşmıştı, bu yüzden beni fark eden herkese tutundum. Aptalca şeyler yaptım, dikkatsiz davrandım ve bunu kabul etmeyeceklerini bildiğim insanların önünde kendimi ifşa ettim."

Cruz dinlediğini göstermek için başını salladı ve devam etmemi bekledi.

"Demek istediğim, herkesin kendi yöntemiyle sorunlarla başa çıktığını anlıyorum. Liz, odaya girdiğinde sizi gülümsetebilen, inanılmaz mutlu ve tatlı bir çocuktur. O öldükten sonra hepimizde büyük bir boşluk oluştu ve bununla başa çıkmakta zorlanan ailemi suçlamıyorum. Ancak, kederle o kadar meşgul olup, bununla başa çıkmaya çalışmak için hiçbir adım atmamış, hala bir çocukları olduğunu unuttukları için onları suçluyorum. En azından sen kendinden geçtiğinde, başka kimseye karşı sorumlu değildin. Sana ihtiyacı olan kimseyi terk etmedin."

"Sanırım bu doğru." Cruz, başka nereye bakacağını bilemiyormuş gibi gözlerini bardağına indirir ve bir an için ikimiz de sanki dünyadaki en ilginç şeymiş gibi bardağa bakarak söylenenleri sindiririz. Cruz'un bu kadar stoik olduğunu ilk kez görüyorum ve merakım galip gelir. "Bana bir şey söyle."

Meraklı ses tonum onun ilgisini çeker ve o da sorgulayan bir bakışla bana bakar. "İkimiz de zorlu zamanlar geçirdik ve ben bu yüzden biraz huysuz oldum, ama sen olmadın. Neden?"

Cevap vermeden önce masadaki bardağı bir dakika döndürdü. "Bu benim yaptığım bir seçim. Her şeyin bir anda değişebileceğini biliyorum, bu yüzden pozitif olmayı seçiyorum çünkü son anılarımın ya da diğer insanların benimle ilgili son anılarının, onların yeniden yaşamak isteyecekleri bir şey olmasını istemiyorum."

"Bu hoşuma gitti. Ben başarabilir miyim bilmiyorum, ama hoşuma gitti."

Cruz bana o kadar anlayışlı bir gülümseme sunar ki, ona karşılık vermemek zor olur. Ve bu kadar yoğun bir konuşmanın, özellikle de henüz konuşmadığımız oral seks olayından sonra, bizim için ne anlama geleceği belli değil. Ve daha hafif bir konuya geçmemiz gerektiği apaçık ortada.

"Bir tur daha alalım," diyorum, ağzımın kızarmış yiyeceklerin kokusundan sulandığını, ağzımdaki penisinin anılarını hatırladığımdan değil, kendimi ikna etmeye çalışarak.

"Bütçem buna yetmez." Utanmış bir şekilde omzunu kaldırırken gülümsemesi kaybolur.

"O zaman benimkinde olması iyi oldu." Her birimize birer içki daha alıp, oda arkadaşşıma tereddütlü bir bakış atarak yerime geri dönüyorum.

"Ne?" diye sordu.

"Babamın parasını harcamamın bir sakıncası yok, o da hiç sormadığına göre sakıncası yok, ama futbolcular NIL parası almıyor mu?"

"Ben birinci sınıf öğrencisiyim." Cruz, bu açıklamanın çok açık olması gerektiği gibi kaşlarını çatıyor ve normalde kendinden emin yüzünde o kadar şaşkın bir ifade var ki, gülmemek elde değil.

"*Birinci* sınıf öğrencisi. Ve birden fazla kişiden senin oldukça iyi olduğunu duydum. Ayrıca, senin formayı diğerlerinden daha çok görüyorum." Saçımı gözlerimden çekmek için başımı sallarım.

Yanakları tatlı bir kızarıklıkla kaplanır ve bu o kadar sevimli ki, benimkilerin de kızarmaması için dua ederim. "Bence bu sadece tanınırlık meselesi. Antrenman kıyafetlerimin her yerinde numaram var, bu yüzden diğerlerinden önce o numarayı görüyorsun."

"Birinci sınıf öğrencisi olsan da olmasan da, okulun sana para ödemesi gereken bir yeteneğin var."

"NIL anlaşmaları yüzbinlerce dolar değerinde olabilir. Ben o kadar iyi değilim."

"Kendi içkilerini alabilecek kadar iyisin." "Senden faydalandığımı mı söylüyorsun?" Cruz biraz

biraz moralini bozmuş gibi görünüyor.

"Hayır, tabii ki hayır. Okulun *senden* faydalandığını söylüyorum."

Benim onu savunmaya çalıştığımı fark edince dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir. "Bana ödeme yapamazlar. Okuldayken amatör olarak kabul edildiğim için okul bana oynamam için para veremez. Sadece şirketler verebilir."

"O zaman formlarını kim yapıyor? Sana para ödüyorlar mı?"

"Formalarımızda sadece numaralarımız var, isimlerimiz yok. Üzerinde adım yazmayan şeyler için para almam."

"Bu saçmalık. Senin numaranın yazılı olduğu ürünleri giyen düzinelerce insan gördüm. Neden yirmi dört numara seçtin? Sen mi seçtin, yoksa sana mı verdiler?"

"Talepte bulunabiliyoruz ama garanti yok." Birasını yudumladı, bardağı masaya koydu ve düşünceli bir şekilde döndürdü.

"Peki, sen mi seçtin?"

"Aslında otuz üçü seçtim."

"Neden?"

Utangaç bir şekilde omzunu kaldırır. "Cruz Chambers, iki C, C alfabenin üçüncü harfi..." Sesi kesilir, bir yudum daha alırken cümleyi benim tamamlamama izin verir. "Onu almadığım için mutluyum."

"Gerçekten mi? Otuz üçün kişisel bir anlamı var ama."

"Yirmi dört de öyle." Kaşlarını çatarken, derin bir nefes alır ve açıklamaya başlar. "X, alfabenin yirmi dördüncü harfidir."

"Yani, Xavier sanki seninle birlikte sahada gibi." Cruz başını sallarken gözlerini kısa bir süre kapatır. "Bu çok havalı," derim ona.

"Sence bu biraz..." Alnı hayal kırıklığıyla kırışır.

"Hayır." Bu cümleyi nasıl bitireceğini tam olarak bilmiyorum, ama tahminim var. "Ben *'her şeyin bir sebebi vardır' diyen biri* değilim, ama açıklanamayan birçok şeyin olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman bunlar kötü şeyler, en azından benim deneyimlerime göre, ama bazen de iyi şeyler. Bu da iyi şeylerden biri."

Bu, yüzüne küçük bir gülümseme getirir ve ancak şimdi, alışılmadık bir şekilde stoik olan Cruz'un karşısında oturduktan sonra, bu gülümsemeye ne kadar alıştığımı fark ederim. Ne kadar sevdiğimi.

"Xavier'e." Kadehimi kaldırıyorum, umarım bu sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştürür. Ama Cruz kadehini benimkine kaldırdığında, yüzündeki ifade mutlu ya da hüzünlü bile değil. Minnettar. Anlaşıldığını hissediyor gibi.

Kahretsin.

Eğer o da benim ona karşı hissetmeye başladığımın yarısı kadar bile olsa bana bağlı hissediyorsa, az önce yaşadığımız oral seks olayının üstüne bir de bu eklenirse...

Başım büyük belada.

On Beşinci Bölüm

Cruz

Uçakta rahatlamak benim için hiç kolay değildir, ama dün geceki konuşma kafamda sürekli dönüp durduğu için bu neredeyse imkansız.

Liam ve benim yakınlarımızı kaybettiğimize hala inanamıyorum. Bizim yaşımızdaki insanların başa çıkması gereken bir durum değil ve bu durumdan nefret etsem de, bunu anlayan başka biri olduğunu bilmek de bir rahatlama.

Gerçekten yüksek sesle söylediğimiz tek şey "*Anlıyorum*" olsa bile.

Bu üç küçük kelimede o kadar çok gerçek var ki, daha derine inmeye gerek yok, ama konuşmak istersek, endişelenmeden konuşabiliriz. Diğer insanlar bizim etrafımızda çok dikkatli davranmak zorunda hissediyorlar, ama biz birbirimizin etrafında öyle davranmak zorunda değiliz.

Bu bana eski hayatımla bir bağım varmış gibi bir güven duygusu veriyor. Xavier eskiden bu güven kaynağı olduğu için biraz çelişkili hissediyorum, ama Liam ile bu bağı hissetmemin sebebi o olduğu için beni affedeceğini umuyorum.

Ne yazık ki, bu bağlantı için ne kadar minnettar olsam da, beynimi kapatma yeteneğimi de mahvediyor. Bunun nedeninin, geçmişimizdeki benzerlikleri keşfetmeden *önce* olanlar olduğunu düşünüyorum, ama bunu hala çözemedim ve Liam'la bile konuşamadım. Dün gece eve gelir gelmez bayıldık ve bu sabah bir deplasman maçı için yola çıktım. Zaman yoktu.

Sertleştin.

*Liam oral seks
yaptı.*

Bu anı yüzümü kızartıyor, bu yüzden kimseyle göz teması kurmazsam fark edilmeyeceğini umarak bakışlarımı kucağıma sabitliyorum.

Tanrım... Ne kadar kafam karışık. Yani, bir dakika önce ona daha önce birkaç kez yaptığım gibi yardım ediyordum, bir dakika sonra ise tahrik oldum.

Bu nasıl oldu? Neden? Ve en önemlisi, neden Liam'la oldu? Neden geçmişte birlikte olmaya çalıştığım diğer kişilerle olmadı? Daha önce öpüşmekten veya kalçalarımızı birbirine sürtmekten öteye geçemedim. Liam'ı öpmemiştim bile, o bana sürtünüyor olabilir, ama ben ona sürtünmeye çalışmıyordum. Onun rahatlamasını sağlamak dışında hiçbir şey yapmaya çalışmıyordum. Bu yüzden mi farklıydı? Belki de daha önce çok fazla çaba sarf ediyordum.

Ne olduğunu anlamaya çalıştıkça, açıklaması daha da zorlaşıyor. Ve sanırım bir açıklamaya ihtiyacım yok, kendim hakkında hiçbir cevap bulamadan bu noktaya geldim, ama tek bir sorum vardı: Benim neyim var?

Şimdi, o tek soru düzinelerce soruya dönüştü. Ben geç gelişen biri miyim? Eşcinsel miyim? Liam ile tekrar birlikte olmak istiyor muyum?

Liam benim oda arkadaşım. Arkadaşım. Evet, tüm arkadaşlıklarımı ciddiye alırım, ama ortak noktalarımızın boyutunu öğrendikten sonra, aramızda kaybetmek istemediğim başka bir güven ve anlayış düzeyi oluştu. Buna seks de eklenirse, çok fazla şey ters gidebilir ve burada gerçekten bağlandığım tek kişiyi riske atmış olurum.

Ama Liam'la seks...

Aniden boğazıma takılan yumruyu yutuyorum.

İkinci sefer de aynı olur mu kim bilir, ama insanların seks hakkında konuşma şekline bakılırsa, öyle olacağını düşünmeye meyilliyim. Ve eğer öyleyse... Tabii ki, tekrar yapmak istiyorum.

Bildiğim kadarıyla olanlar tek seferlik bir şey olabilir. Bir şans eseri. Bunu unutmamam gerekir, böylece kendimi fazla kaptırmam.

Kahretsin.

Ben burada olanların önemini sorgularken, Liam ne düşünüyor acaba? Benim asexual olduğumu, ya da belki eşcinsel asexual olduğumu biliyor ve dün gece başka biriyle ilk kez ereksiyon olduğumu biliyor.

Bunun sebebi kendisi olduğunu mu düşünecek? Bunu tekrar yapmak zorunda olduğunu mu hissedecek, yoksa aynı sonucu elde etmek için baskı altında mı kalacak?

İyi bir arkadaşlık olabilecek bir şeyi şimdiden mahvettim mi?

Tanrım, neden vücudum bu kadar berbat durumda olmak zorunda?

Zihnim döngüye giriyor ve Liam ile olan arkadaşlığımı kaybetme konusunda paniğe kapıldığımı fark edene kadar – Xavier'ın bıraktığı boşluğu doldurmak için kendimi suçlamadan – duraksamıyorum. *Liam ne zaman benim önceliğim haline geldi?*

Xavier'in yerini dolduracak kadar kimseye yakınlaşmadan uyum sağlamaya ve yerimi bulmaya çok uğraştım, ama bir ereksiyon yaşadığımda ilk içgüdüm aniden Liam'ı düşünmek oluyor. Yeni bir arkadaş, seni tahrik ettiği için ömür boyu arkadaşının önüne koymak normal mi? Xavier'in birkaç hafta sonra beni bırakıp Piper'ı seçtiğini düşündüğümde, sanırım normal olabilir. Ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Xavier burada olmadığı için bunun önemi yok diyebilirim, ama bu kolay bir bahane gibi geliyor ve onun ölümüyle ilgili hiçbir şey kolay değil. Ayrıca, Liam kendi hatası olmadan kimseye ikinci sırada gelmeyi hak etmiyor. Bu, Piper için reddedildiğim gibi Xavier'ı onun için reddetmemi haklı kılar mı?

Vicdanım hayır diyor, ama içimdeki başka bir ses bunun o kadar basit olmadığını söylüyor.

Siktir! Tamamen asexual olduğumu düşündüğümde hayatın daha kolay olduğunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama denkleme çekicilik eklemek her şeyi bulanıklaştırıyor.

Bu, bir yolculuğa başlamak için iyi bir yol değil. Oyuna konsantre olmalı, rakibimizi incelemeli veya sonucu gözümde canlandırmalıyım. Midemdeki bu gerginliği iyiye yönlendirmeliyim, adrenalinimi artırmak gibi, endişeli bir yolcu gibi koltuğuma kıvrılmamalıyım.

Gözlerimi kapatıp kendimi yavaş nefes almaya zorluyorum. Burnumdan nefes alıp dörde kadar sayıyorum, ağzımdan nefes veriyorum.

"Orada iyi misin?" Bennet, koridorun karşısındaki koltuğundan soruyor.

Kahretsin. Uçakta kafamın içinde kaybolmak için kötü bir yer olacağını biliyordum.

"Uzun bir geceydi. Sanırım garip bir şey yedim." Hemen bir bahane uyduruyorum.

"Kusmayacaksın, değil mi? En ufak bir koku bile alsam kahvaltımı kaybederim. Şu torbalardan birini al ve hazır ol."

"Kusmayacağım."

"Öyle olsa iyi olur. Bu maçta yüzde yüz formda olmam gerekiyor." Çenesinin sıkılığı, bunu sadece laf olsun diye söylemediğini gösteriyor.

"Bu her ma için geçerli değil mi?"

"Evet, ama bu ma için özellikle daha da geçerli."

Bölüm rakibimizle oynamadığımız için anlamadım. "Benim bilmediğim bir rekabet mi var?"

"Hayır. Sadece onlara tekrar kaybetmek istemiyorum." "Biz favori değil miyiz?"

Bennet, sanki bunu bilmem gerekmiş gibi bana sert bir bakış attı. "İyi oynamazsak bunun hiçbir önemi olmaz. Geçen yıl da favoriydik ama başarısız olduk. Damien'in yine sevinçten havalara uçmasını istemiyorum."

"Damien kim?"

"Liseden beri başımın belası olan pislik. Sürekli bana sıska ve yavaş olduğumu söylüyor."

Bennet'e bir kez daha bakıyorum, neden biri onun hakkında böyle bir şey söylesin diye anlamaya çalışıyorum. Benim kadar iri değil, ama küçük de değil ve kırk metrede Jagger'dan daha hızlı.

"Açıkçası, sen ikisi de değilsin." Onu baştan aşağı işaret ederek, bariz olanı belirtir gibi davranıyorum. "Onun kafana girmesine izin verme."

"Onun peşinde olduğu kişi sen olmadığın için bunu söylemesi kolay." "Savunma mı yapıyor?"

"Köşe." Bennet bana doğru eğilirken sesi uğursuz bir fısıltıya dönüşür, "O herif iri olmasına rağmen hızlıdır ve beni durdurabileceğini bilir. Eğer bu konuda havalı olsaydı umurumda olmazdı, ama o bir pislik. Çocukluğumuzdan beri beni alt etmeyi hep övünerek anlatır. Ona tekrar yenilmeyi kaldıramam."

"Kaybetmeyeceğiz."

Bennet ve ben maçın geri kalanını Damien'i nasıl durduracağımızı konuşarak geçiririz ve sonunda kafam da yerine oturur. Otele vardığımızda ve yatma vakti geldiğinde, zihnim biraz uyuyacak kadar sakinleşmiştir.

Dördüncü eyrek ve en az iki katı farkla nde olmamız gerekirken sadece yedi sayı öndeyiz.

Bennet, Damien hakkında haklıydı. Bu adam tam bir tehdit. Her zaman pozisyonunda, her zaman oyunu önceden tahmin ediyor ve Bennet'ten birkaç santim daha uzun olduğu için

, Bennet'ten önce topa ulaşmayı her zaman başarıyor.

Onlar savunmada o kadar iyi olmasalar da, biz koşu oyunumuz sayesinde öndeyiz, ama onlar da fena değiller. Bu çok sinir bozucu çünkü pas oyunumuz genellikle savunması çok zor, ama Damien o kadar verimli ki her oyunda bizden bir adım önde. Sanki oyun kitabını bizim kadar iyi biliyor gibi.

Diğer alıcılara da pas attık ve ben de ortadan birkaç kısa pas aldım, ama büyük kazançlar elde etmek yerine santim santim ilerliyoruz ve yorgun düşüyoruz. Bu yüzden, sideline'dan uzun bir bombayla işi bitirmeye çalışıyoruz, ama o *yine* oyunu bozuyor ve bizi üçüncü ve on beşinci pozisyona sokuyor. Eğer bunu dönüştüremezsek, bu bizim maçtaki son oyunumuz olabilir. Saatte onların son bir hücum yapmaları için yeterli zaman kaldığı için, kendimizi biraz moral bozuk hissediyoruz.

"Lanet olsun o pislige," diye homurdanıyor quarterback'ımız Scott. "O nereden çıktı? Onların maçlarını izledim, hiç böyle oynamamıştı."

"O her zaman böyle oynar," diyor Bennet, uzun bir koşunun ardından nefes nefese kalarak.

"O her zaman önemli bir faktördür, ama diğer alıcıları seni durdurduğu gibi durdurmaz," diyor Scott, bunun Bennet'i nasıl rahatsız ettiğini hiç fark etmeden. Ama bu bana bir fikir veriyor.

"Hayatın boyunca onunla oynadın, değil mi?" diye Bennet'e soruyorum. "Ne?"

"Çocukluğunuzdan beri ona karşı oynadığınızı söylediniz. Muhtemelen yıllardır sizi inceliyor, bu yüzden ne yapacağınızı tam olarak biliyor."

"Tamam, o zaman başka bir yere atacağım," diyor Scott.

"Bennet bütün gün durdurulduğu için bunu bekleyeceklerdir," diyorum.

"Evet, ama Bennet'e atmamızı beklemeseler bile, o adam hazır olacaktır," hazır olacak," diye karşılık verdi Scott.

"Hazır olacak. Ama uzun bir pas için hazır olacak. Ve biz de öyle yapıyormuş gibi görüneceğiz. Ama Bennet yirmi yard koşup, uyarı vermeden geri dönerse, ilk down işaretinde topu yakalayabileceği hafif bir avantaja sahip olabilir."

"Bu beklenmedik bir durum olur," Bennet ihtiyatla kabul eder. "İnsanlar benim savunmacıyı geçmeye çalıştığını görmeye alışkın, scrimmage çizgisine doğru koşmaya değil."

"Siktir et," Scott omuz silkiyor. "Koç sahada pas istedi, biz de ona pas vereceğiz, ama istediği pas değil."

Hepimiz alkışlayıp toplanmayı bitirip sıraya girip merkez oyuncunun topu atmasını beklerken, avuçlarımdaki taze çim kokusunu hala alabiliyorum. O topu atar atmaz Bennet çizgiden fırlar ve onu hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde sideline boyunca koşar. Scott'ın pasını atması için zaman kazanmaya çalışırken onu kaybettim, ama üzerimdeki savunmacı uzaklaştığında topun havada olduğunu anladım, bu yüzden işe yarayıp yaramadığını görmek için sahayı izledim.

Bennet topu yakalamak için geri dönüyor, Damien onun peşinde ama önüne geçip topa elini uzatacak kadar yakın değil.

Top göğsüne çarptığında Bennet kollarını topun etrafına dolayarak köşeyi dönüp son bölgeye doğru ilerlemeye çalışır. Bir adım, iki adım atar, sonra arkadan tacklenir ve hem o hem de Damien yere yığılır. Bir iki saniye hareketsiz kalırlar, sonra Damien kalkar, Bennet'in üzerine eğilir —kuşkusuz birkaç sert söz söyler— ve koşarak uzaklaşır. Sonra Bennet zaferle topu başının üzerinde tutar.

Evet, lanet olsun!

Hepimiz Bennet'e koşarak tebrik ederiz, ilk down'ı aldığımız için zamanı bitirip maçı kazanabileceğimizi biliyoruz.

Sonunda ona sırtını sıvazlayacak kadar yaklaşıncı, onun yerine tek kolumla ona sarılırım. "Güzel yakaladın."

"Güzel oyun planı."

"Sonra sana ne dedi?"

"Sonunda bana bir meydan okuma verdiğin için teşekkürler," diyor Bennet, sesi ciddi, sanırım Damien'inkini taklit etmeye çalışıyor.

"Ne pislik adam. Senin için galibiyet aldığımıza sevindim."

"Ben de." Bennet göz kırpar ve topu alıp koşarak uzaklaşır. Onu hatıra olarak saklamak isterse hiç şaşırmam.

Daha sonra, otelde, içki içecek yaşta olan bazı arkadaşlar sayesinde odada birkaç bira dolaştırılır. Dışarı çıkmadan önce Jagger, Cameron ve bana bir kasa bira almışlar. Ama hepimiz galibiyeti yad ederken aklımda Liam'ın iki kelimelik mesajı var.

İyi maçı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hiçbir zaman bir deplasman sırasında bizimle iletişime geçmemişti, oyunumuz hakkında yorum yapmayı bırakın. Ve bu basit mesaj, kazandığımızdan hemen sonra olduğu kadar midemi heyecanlandırdı.

On Altıncı Bölüm

Liam

Cildime değen havanın hissi gibi sıradan bir şeyden bu kadar keyif almam aptalca, ama bu sürekli yapışkan, terli sıcaklıkta yaşadıktan sonra, kolumu hiçbir şeyin örtmesini istemiyorum. Dışarısı sadece yirmi derece olsa bile. Ayrıca, kampüsü geçmek o kadar da kötü değil ve bir aydan fazla bir süredir ilk kez alçısız olmanın keyfini çıkarmayı hak ediyorum.

On beş dakika sonra, odama döndüğümde ceketimin fermuarını açmakta zorlandığımda, parlak kırmızı cildim ve uyuşmuş parmaklarım bana aptal olduğumu söylemeye çalışıyor olabilir. Ama ben inatçıyım, pes edip yardım istemeyeceğim.

Birkaç dakika sonra ceketimi asamadığımda Cruz masasından "Orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"O zaman eşyalarını kaldır ve içeri gir. Kapının yanında durup beni tedirgin ediyorsun."

"Bu seni neden geriyor?"

"Çünkü ne yaptığını göremiyorum ve bunun önemsiz bir şey olmadığını biliyorum."

Sonunda parmaklarımı yeterince hareket ettirip paltomu çıkardım, ama hala donmuş olan elimle çantamı almaya çalıştığımda hemen düşürdüm. Sağ elimle çantayı alıp odaya tam olarak girdiğimde, Cruz'un bana yardım etmek için atlamaktan zorlukla kendini alıkoyduğunu gördüm.

Her zamanki gibi kahraman.

"Her şey yolunda." Elimi salladım, ama sonra bunun iyi olan biri için yanlış bir hareket olduğunu hatırladım.

"Tanrım, Liam. Ne oldu?" Sandalyesinden fırlayıp kolumu tuttu, cildimin soğukluğuna yüzünü buruşturduktan sonra nazikçe kaldırıp inceledi. "Alçı yok mu?"

"Az önce çıkardım."

"Ne yani? Donmanın ne kadar sürede gerçekleşeceğini test etmeye mi karar verdin?"

"Koluma gelen havanın hissini sevdim," diyorum huysuzca.

Cruz gülümsemeyi zor tutar. "Buraya gel." Beni masasının sandalyesine çeker ve oturur, donmuş elimi sıcak avuçları arasında sıkıştırıp kuvvetlice ovuşturur.

Sürtünme yavaş yavaş parmaklarıma hissi geri getirmeye başlar, karıncalanmaya başlarlar ve kan ellerime hücum ederken ellerim ağırlaşır. Ama oturmuş Cruz'un üzerinde durmak, o kadar kararlı bir şekilde ellerimi hayata döndürmeye çalışırken, benim diğer kısımlarımı da uyandırır.

Onun için diz çöktüğüm günden beri, platonik ya da başka türlü, birbirimize dokunmadık. Sonrasında, bizi daha yakınlaştıracığını düşündüğüm, içimizi döktüğümüz bir konuşma yaptık, sonra ertesi sabah ilk iş olarak maçı için ayrıldı ve geri döndüğünde, ikimiz de derslerle o kadar meşguldük ki, o gün olanları konuşmak, hatta devam ettirmek için vaktimiz olmadı.

Bunu devam ettirmek isteyip istemediğini, hatta isteyip isteyemeyeceğini bilmiyorum, çünkü bunun neden olduğunu hiç belirlemedik. Onun kucağına oturmamın bunda bir rol oynadığından eminim ve bu düşünce aklımdan geçer geçmez ayaklarım beni ona yaklaştırıyor, ta ki bacaklarının üzerine oturup üstüne çökene kadar.

Merakla kaşlarını kaldırıyor ama yaptığı şeyi bırakmıyor. "Alçının çıkarılacağını söylememiştin. Seninle gelirdim."

"Çıkarmak kolaydır. Refakatçiye ihtiyacım yoktu. Ayrıca, giymekten daha acil bir durum da değildir."

Çıkarmak. Cruz'un kucağında otururken kelime seçimime daha dikkat etmeliydim.

"Her zaman bu kadar inatçısın," diye mırıldanıyor.

"Her zaman kahramanlık taşıyorsun," diye karşılık veriyorum, ama her zamanki alaycı tavrım yok.

Kahramanlık işini takdir etmeye başlıyor olabilirim.

"Tekrar lakros oynayabileceğin için heyecanlı mısın?" Cruz bir eliyle elimi tutarken, diğer eliyle ön kolumu okşayarak cildime ısı geri kazandırıyor.

"Şu anda, sadece kaşındığında kolumu kaşıyabileceğim için heyecanlıyım. Muhtemelen sopayı tutabilmek için çalışmam gerekecek."

Sopayı tutmak. Tanrım, çok formumdayım.

"Ne bu kadar komik?"

Kahretsin, yüksek sesle güldüm mü?

"Ne?"

"Şimdi de kızarıyorsun." Cruz kolumu ovmayı bırakıp ellerini kucağına indirdi, ama benimkini hala tutuyordu. "Aklından ne geçiyor?"

Kafam dedi.

"Çubukları düşünüyordum ve... çubuğu tutmayı ve... Boş ver. Muhtemelen benim kafamın dışında bir anlam ifade etmez."

Cruz başını yana eğip beni bir saniye inceler, sonra anlar ve bana sıcak bir gülümseme atar. "Ortalama seks dürtüsüymüş, hadi oradan. Ben..." Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi ağzı açık kalır, sonra aniden kapatır ve banyo kapısına bakar. "Sanırım artık kendi çubuğunu tutabilirsin."

Bu bir hayal mi, yoksa hayal kırıklığına uğramış gibi mi konuşuyor? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Yapabilirim." Bir saniye durakladım. "Ama sen benim için yaptığında hoşuma gitmişti."

Cruz'un gözleri benimkilere kilitlendi, o kadar mavi ve o kadar yoğun ki, bakışlarımı ondan ayıramadım. Sanki kıyısı olmayan bir okyanus gibiydi. Tek yapabileceğim, o beni bırakana kadar suda kalmaktı.

"Sanırım ben de onu sevdim." Sesi o kadar zayıf ki, doğru duyduğumu merak ediyorum, emin olmak için ağırlığımı kucağında kaydırıp pelvisimi ona yaklaştırıyorum.

Keskin bir nefes alma sesi duydum. Titreyen bir nefes verme. Sonra Cruz'un gözleri titredi ve bakışlarımızı o kadar uzun süre kesintiye uğrattı ki, pembe dilinin dudaklarını ıslattığını gördüm. Benimki de aynısını yaptı.

"Ben...?"

Gözleri, kucağıma baktığımda benimkini takip ediyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Ani hareketlerin onu korkutabileceğini düşünerek, yavaşça bel bandımı karnımdan çekip, sabırsız sikimin altına itiyorum. Cruz parmağını benim yarıkla birleşene kadar uzatıyor ve ucumun etrafında küçük daireler çiziyor, bana zar zor dokunuyor, ama yine de beni ateşe veriyor.

Boğazımdan çıkan inilti tamamen ahlaksızdı ve yemin ederim ki bu, onun belindeki kemerin arkasında sikini titretmişti. Ama kendini kurtarmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece keşfine bir parmak daha ekledi, sikimin kökünden ucuna kadar damarlarını izledi, o kadar hassas ve yavaş bir şekilde ki, hareket etme dürtüsüyle titremeye başladım.

Ama hareket etmiyorum.

Hareketsiz kalıyorum, neredeyse bir hafta önce benim yaptığı gibi, sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi sikimi okşamasına izin veriyorum.

Bana yaptığımı taklit etmeye çalışıyor mu, yoksa gerçekten bu kadar ilgisini çekiyor mu, hiç bilmiyorum. Ama her santimini izlemek istiyorsa, en azından hareketsiz oturup ona izin verebilirim.

İnleyen, sızlanan bir heykel haline geliyorum, onun hafif dokunuşu o kadar güçlü ki beni mutluluk dolu bir transa sokuyor.

İleri geri, yukarı aşağı, Cruz'un parmak uçları beni haritalandırıyormuş gibi hassas tenimin üzerinde dolaşiyor. Her çıkıntıyı, her kıvrımı katalogluyor. Vücudumun hiçbir yerini dokunmadan bırakmıyor. Ve penisim, uyandırdığı zevkle adeta titriyor.

"Tanrım, bu *çok* iyi geliyor." Parmaklarım onun uyluklarını kavıyor, sessizce devam etmesi için yalvarıyor.

"Hoşuma gitti. Sen bana yaptığında. Beni... çekici hissettirdi, sanırım."

"Çekici olmadığını mı düşünüyordun?"

Parmaklarının yaptıklarından gözlerini ayırmadan omuzlarını kayıtsızca kaldırıyor ve ben, bir şekilde başkalarına karşı çekici gelmemesinin, kendisine de çekici gelmediğini düşündürdüğü izlenimini ediniyorum. Onun düşünce sürecini anlayabiliyorum, ama bunun devam etmesine izin veremem.

Elimi onun elinin üzerine koyarak hareketlerini durdurdum, böylece bana bakmak zorunda kaldı.

"Cinselliğini sorgulamak sorun değil, ama çekiciliğini asla sorgulama. Eminim bu kampüste, şu anda benim yerime geçmek istemeyecek tek bir kişi bile yoktur."

Cruz bana göz kırptı, ağzı sevimli bir "o" şeklinde açıldı, utangaç bir gülümsemeye dönüşmek istiyor gibiydi. Ama gülümsemeden önce bakışları aşağıya kaydı ve beni tekrar okşamaya başladı.

Tabanından tepesine kadar, parmakları boyum boyunca kayıyor, ucumu bir kez, iki kez daire çiziyor, sonra sürtünme kayboluyor ve o şaşkın bir nefes alıyor.

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum.

Parmağını üzerimde gezdirir ve eğlenerek "Huh" der ve parmağını çeker.
"Ne?" Göğsüm, ihtiyaç ve endişenin karışımıyla inip kalkıyor.

"*Hareket ediyor.* Dokunmayı bıraktığımda her seferinde hareket ediyor."
Cruz tekrar bana uzanır ve ikimiz de elini çektiğinde penisimin seğirmesini izleriz.

"Öyle olur." Yanlış anlamasın diye gülmemek için dudağımı ısırırım.

"Benimki hareket etmiyor." O, benim sikimle oynarken bakışlarını ona odaklamaya devam ediyor.

O kadar tatlı ki.

"Eğer hemen mastürbasyon yapmaya başlamasaydın hareket ederdi. Birazcık alay etmelisin."

"Seninki hiç yapmadı." Pislik, penisimin uzunluğu boyunca bir çizgi çizer ve parmağını *tekrar* çeker.

Nabzımı sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. "Daha önce hiç böyle oynamamıştın."

"Doğru. Genelde oldukça çaresizsin."

"Mmm," diye homurdanıyorum, ne onaylayıp ne de reddediyorum. "Böyle yavaş olmasını mı seviyorsun?"

Bana merakla bakıyor.

"Sikimin okşanmasından hoşlandığımdan eminim, nokta."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Cruz yumruğunu etrafıma dolayarak uzun ve sert bir çekiş yapar.

"Aman Tanrım." Kalçalarım, sikimi onun elinde tutmak için çaresizce yukarı doğru fırladı.

"Huh," sanki lanet bir bilim deneyi yapıyormuş gibi mırıldanır ve yumruğunu açar, sadece parmağının ucunu yerinde bırakır ve onu abartılı bir yavaşlıkla tabana doğru aşağı ve yukarı sürükler.

Sonraki - kim bilir ne kadar sürecek - Cruz, yumuşak, nazik okşamalarla sert vuruşlar arasında gidip gelir, beni doruğa getirir ve tekrar tekrar reddedilir.

Ben, ihtiyaçtan inleyen bir karmaşa halindeyim, o beni yumruğuyla sıkıca kavradığında kıvranıyor, gevşettiğinde ise itme dürtüsüyle savaşmak için dişlerimi sıkıyorum. Bu *çok sinir bozucu*. Ve şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Cruz'un beni doruğa yaklaştırdığının farkında olduğunu sanmıyorum. O sadece keşfediyor, ama ter sırtımdan akmaya başladığında ve kollarım kendimi dik tutmaya çalışmanın baskısı altında çökmek üzereymiş gibi hissettiğimde,

öne eğilip başımı omzuna yaslıyorum. Bu hareket beni kucağında öne doğru kaydırıyor, uzun, sert penisinin üzerine.

Kahretsin!

Coşkulu sersemliğimde, bunun ona ne yaptığını fark etmemiştim, ama şimdi biliyorum...

"Penisini çıkar," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Cruz gerginleşir ve ben başımı geri çekiyorum, tam da onun ağır göz kapakları bir, iki kez kırpışırken. Sonra altımda kıpırdanır ve aşağıya baktığımda, sikinin benimkinden sadece birkaç santim uzakta, dik ve gururlu bir şekilde durduğunu görüyorum.

"Beni sana değdiğini hissetmek ister misin?" Cruz dudaklarını yalar ve çekinerek başını sallar.

Yorgun bacaklarım protesto ederek çığlık atarken, sikim onun sikine değene kadar öne doğru kayarım. Bu hafif temasla kaslarımdaki tüm gerginlik anında buharlaşır ve yerini Cruz'un sert sikini benimkinin yanında hissetmenin mutlak mutluluğu alır. Ve yan yana duruşumuzun görüntüsü... Tarif edilemez.

Uzunlukları birbirine benziyor, tam olarak aynı değil ama yakın. Onunki biraz daha kalın, ama benimki hafifçe dışa doğru genişliyor, onunkisi ise mükemmel bir daire şeklinde. İkimizin de yatak odamızın sert floresan ışığında, yarıklarımızdan sızan hafif bir ön sıvı parıldıyor.

"İnanılmaz, değil mi?" Aramızda hafif bir sürtünme yaratacak kadar kalçalarımı sallıyorum.

Cevap vermiyor, sadece ağır ağır nefes almaya devam ediyor, gözleri birbirine kayan penislerimize kilitlenmiş durumda.

"Tanrım, bu çok seksi," diye inliyorum. "Beklediğimden daha seksi."

Cruz bakışlarını kaldırır, geniş, mavi gözleri kırpmadan. "Sen hiç..."

"Hayır." Kalçalarımı, ucumun onun başının kenarına değeceği kadar ileri geri salladım. "Daha önce birlikte olduğum herkes aceleci davranmıştı. Ama ben hep bunu yapmak istemişim, başka bir erkeğin penisinin benimkine sürtünmesini hissetmek." Gözlerimi kapatıp bacaklarımın arasında oluşan zevke kendimi kaptırdım.

"Bunu gerçekten seviyorsun." Bu tam olarak bir soru değil, daha çok meraklı bir ifade ve dudaklarım gülümsemeye bükülüyor.

"Sen de öyle mi?"

Cruz yutkunduğunda boynundaki tendonlar dalgalandı.

"Evet." "Böyle boşalabilir misin? Yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?" "Daha fazlasına, sanırım."

Cruz'un elini tutup ikimizin penisini kavradım, benimki onunki üzerinde kalacak şekilde, böylece birlikte çalışabilecektik, ben pek yardımcı olamasam da. "Sen sık, ben hızı ayarlayayım. Tamam mı?"

Gözleri penislerimize düşerken dudaklarını yalar. "Evet."

İlk başta yavaşça başlıyoruz, eli kökünden ucuna doğru sabit bir şekilde hareket ederken, ikimizi de yüksek sesle inlemeye neden olan baskıya göre tutuşunu ayarlıyor. Sonra gerçekten harekete geçiyoruz.

Cruz'un ön kolundaki kaslar, benim belirlediğim çılgın tempoya göre bizi pompalarken sıkı tutuşunu korumak için çaba göstererek şişer. Her geçişte başparmağımı penislerimizin başlarına kaydırarak, penislerimizin gövdelerine uygulanan yoğun çekişe küçük bir sürtünme eklerim. Şiddetli bir dil çatışması arasında serpiştirilmiş kelebek öpücüğü gibi.

Sert ve yumuşak arasındaki hafif kontrast mı, yoksa etrafımıza yayılan uyarılmamızın kayganlığı mı, bilemiyorum, ama aşırı zevk, testislerimi neredeyse anında sıkılaştırıyor ve göğsümden sürekli bir cinsel homurtu akıyor.

Cruz'un penisi ve yumruğu arasında sıkışmak cennet gibi. Sıcak, sert ve güzel olduğu kadar müstehcen. Başlarımızın pembe, kırmızı ve mora dönüşmesini görmek, ön sıvımızın yarıklarımızdan damlarken birbirine karışmasını izlemek... Nefes almaya korkuyorum, çünkü göğsümün inip kalkması manzarayı engellemesin diye.

"Lanet olsun, Cruz. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun..."

O sadece homurdanarak cevap verdiğinde gözlerimi yüzüne çeviriyorum ve kalbim göğsümün içinde çarpıyor.

Cruz'un ağzı hafifçe aralanmış, pembe dudakları dilinin üzerinde kaymasıyla hafifçe parlıyor. Şakaklarında ter birikmiş, yanakları efordan kızarmış. Ama beni mahveden, arzu ve hayranlığın karışımıyla kaplanmış kristal mavi gözleri.

"Geliyorum. Siktir, geliyorum." Yaklaşan orgazmın habercisi olan kıvılcım içimde alevlenmeye başlayınca kalçalarım çılgınca sallanmaya başlar, saniyeler içinde küçük bir titremeyi tam bir cehenneme dönüştürür.

Spermim ucumdan fişkirirken penisim spazmlar geçirir, ikimizi de kaplar ve aşağıya doğru akar, böylece Cruz'un yumruğu penislerimiz üzerinde daha da hızlı kayar. Artan hız, vücudumdan bir başka boşalma dalgası çıkarır, ayak parmaklarım kıvrılır ve hala giydiğim ayakkabılarımın içinde kramp girer. Ve tam da bitkin penisin artık daha fazla dayanamayacak kadar hassas olduğunu düşündüğüm anda, Cruz'un boşalması benimkine katılır, beni ıslatır ve ucumdan son bir zayıf fişkırma çıkarır.

Kafam omzuna düşerken, siklerimizin aynı anda titremesinin verdiği hissin tadını çıkarıyor, çıplak teninin benimkine değmesinin küçük mucizesinin keyfini çıkarıyorum. Ve onun hala ikimizi avucunda tutuyor olması, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

Bu orgazm sonrası süren dokunuşlar çok hoş. Her şey bittiğinde, sanki bir yarışmış gibi aceleyle kendimi saklamaya alışkınım. Ve coşkulu mutluluğu, henüz sona ermeden boğan soğuk boşluğu da iyi bilirim. Ama şimdi, Cruz'la birlikte, bunu sonuna kadar tadını çıkarabiliyorum. Uyku beni ele geçirene ya da kramp girmiş uzuvlarım hareket etmeyi talep edene kadar, hangisi önce gelirse, bu tatlı cennette var olabiliyorum.

Tabii Cruz sessizliği bozmazsa. Ki bozuyor.

"Bu sefer bana sürtünmedin."

"Anlamadım?" Başımı omzundan kaldırıp ona baktım ve yüzünde neredeyse düşünceli bir ifade gördüm.

"Bana sürtünmedin. Başka bir şey beni sertleştirdi."

"Başka bir şey..." Onun bakışını takip ederek, şimdi yumuşak ama hala birbirine değen penislerimize bakıyorum.

"Sanırım sana dokunmak beni tahrik etti." Konuşmaya devam ederken alnında hafif bir çizgi belirir. "Bundan hoşlandığını anlayabiliyorum ve sanırım senin bundan hoşlanman hoşuma gidiyor."

"Benim tahrik olduğumu görmek seni tahrik mi ediyor?" Gülümsememek için dudakımı ısırıyorum.

O düşünüirken, flört etmiyor. Kendini fazla kaptırma.

Artık yumuşak ve savunmasız mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Bu mantıklı mı?"

"Evet, mantıklı. Bu yüzden insanlar porno izliyor ya da erotik kitaplar okuyor.

Bu, kendi uyarılmalarını tetikliyor."

Gözleri yine kasıklarımıza düşüyor. "Sence neden daha önce hiç böyle bir şey olmadı? Yani, başkalarının öpüştüğünü gördüm ama hiçbir şey hissetmedim. Kızlarla birkaç kez denedim ama hiçbir şey olmadı. Sence bu benim de eşcinsel olduğum anlamına mı geliyor?"

Bencilce, cevabın bu olmasını istiyorum. Sadece bu adam çok yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda nazik, samimi ve sadık olduğu için. Erkek arkadaşım olarak isteyeceğim türden bir insan. Ama eşcinsel olduğu ortaya çıksa bile, bu benim için de aynı şeyi hissedeceği anlamına gelmez. Bu karşılaşmaların onun kim olduğunu keşfetmesi için bir yol olduğunu, daha büyük bir şeyin başlangıcı olmadığını varsaymalıyım.

"Olabilir. Ya da sadece diğer insanlarla olmadığın kadar benimle rahat olduğunu gösterebilir. Sonuçta aynı odayı paylaşıyoruz."

"Evet. Belki."

Cruz'un kendini tanımlamaya çalışırken çok fazla düşündüğünde endişelenebileceğini bildiğimden, konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşündüm.

"Kutlamak için biftek yemeğine çıkmak ister misin?"

"Neyi kutlayalım?" Düşüncelerimi takip edemediğinde dudağında sevimli bir kırılganlık oluşuyor, bu yüzden ona yardımcı olmak için parmaklarımı kıpırdatıyorum.

"Artık sonunda biftek kesebiliyorum. Hadi, ben ısmarlıyorum." Kucağından kalkıp tuvalete gidip temizleniyorum, işim bittiğinde ıslak havluyu ona atıyorum. Sonra yemeğe gidiyoruz, yemek boyunca bunun sadece oda arkadaşları arasında dostça bir biftek yemeği olduğunu, bir randevu olmadığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

On Yedinci Bölüm

Cruz

Sayfadaki rakamlar bulanıklaşmaya başlıyor ve ne kadar göz kırpsam da netleştiremiyorum.

"İyi misin?" Dani, kollarını önüne uzatırken kalemını masaya düşürdü. "Biraz sersemlemiş görünüyorsun."

"Gözlerim biraz yorgun," diye yalan söylüyorum, ancak iki saati aşkın bir süredir kütüphanenin çalışma odasında kilitli kalıp, cesaretsizler için uygun olmayan denklemler çözdüğümüz için, bu pek de gerçekçi olmayan bir bahane değil. Sadece dikkatimin dağılmasının gerçek nedenini ona söyleyemediğim için uydurmak zorunda olduğum bir bahane.

"Cruz."

Adımı duyunca başımı kaldırıyorum. Dani'nin endişeli ifadesine bakılırsa, bunu birden fazla kez söylemiş.

"Çalışırken hep bu kadar dalgın mısın, yoksa kendini aptal bir sporcu gibi göstermeye mi çalışıyorsun?" Sırtışından alay ettiğini anlıyorum, ama aşırı yorgun beynim şakayı anlamıyor.

"Neden kendimi öyle göstermeye çalışayım ki?"

Cevabım saçma gibi gülüyor. "Sana gerçekten yeni bir oda arkadaşı bulmalıyız. Onun huysuzluğu senin neşelenme yeteneğini etkiliyor."

Liam'ı savunmak, dikkatimi dağıtanın o olması nedeniyle muhtemelen en iyi fikir değil, ama yine de yapıyorum. "Liam huysuz biri değil. O..." Onun güvenini sarsmadan onu açıklamak için iyi bir yol yok. "Onu tanıdığında, harika bir adam olduğunu göreceksin."

"Sürekli bunu söylüyorsun, ama ben onu tanımaya çalıştım ve o beni reddetti."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Geçen Çarşamba. Dersten sonra."

Geçen Çarşamba günü biz... Sonra içmeye gittik. Kız kardeşinin ölüm yıldönümüydü.

"Oh, o gün..." Derin bir nefes alıp sandalyemin izin verdiği kadar geriye yaslandım. "Onun için gerçekten çok kötü bir gündü."

"Birçok insan kötü günler geçirir," diyor Dani alaycı bir şekilde.

"Onunki özellikle kötüydü. Nedenini söyleyemem, bana güven." Ona özür dilercesine gülümserim.

"Diğer zamanlarda bahanesi ne?" Manikürlü kaşlarını kaldırıyor, bu hareket Disney filmlerindeki kötü karakterlere benziyor, ama onun içinde kötü bir yan olduğunu düşünmüyorum. Sadece şüpheli biri gibi görünüyor.

"Neden oda arkadaşımınla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Ben..." Cevap vermeden birkaç kez gözlerini kırptırdı. "İlgi duymuyorum, sadece endişeleniyorum."

"Tamam, neden *endişelisin*?" Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerine koydum.

"Sen..." Gözleri benimkilerden, masada birbirine sıkıştırdığı ellerine kayar. "Yani o..."

"Söyle gitsin."

"Partide ondan çok garip bir his aldım. Seninle konuştuğum için üzgün görünüyordu. Neredeyse kıskançtı. Oysa biz sadece konuşuyorduk. Sanırım o... senden hoşlanıyor."

Kahkaham daha çok bir homurtu gibi çıkıyor. "Bana takılıp kaldığına göre öyle olmasını umarım."

"Hayır, seni seviyor demek istiyorum, seni seviyor." Anlatmak istediğini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı ve ben başka bir şey söylemeyince devam etti. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor."

Bu doğru olsa bile, bunun neden endişe kaynağı olacağını anlamıyorum, tabii o bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorsa. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Eğer bu, bana ölümcül bakışlar atacağı anlamına geliyorsa, evet."

"Onunla bu konuyu konuştum. Düşüncelere dalmış olduğunu ve o kadar kızgın görünmek istemediğini söyledi."

"Eminim ki, benim onun bölgesine girdiğimi düşündü ve bundan hoşlanmadı. Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyleyebilirsin. Anlaşmayı biliyorum."

"Ne anlaşması?" Onun yorumunu anlamaya çalışırken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Sen kızlardan hoşlanmıyorsun."

Önce Liam benden hoşlanıyor, şimdi de kızlardan hoşlanmıyorum. Bunları nereden çıkarıyor?

"Kızlardan hoşlanmadığımı kim söyledi?"

"Sen söyledin. İlk gece." Ben başka bir şey söylemeyince, bana alaycı bir bakış attı ve masaya eğilerek kollarını masaya dayadı ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Hiçbir erkek, ne kadar içki içmiş olursa olsun, oral seksi reddetmez."

Tamam, bu konudaki mantığı biraz mantıklı olabilir, her ne kadar tam olarak isabetli olmasa da. Ama bunu kabul edemem.

"Fazla basitleştiriyorsun. Oral seks yapmayı reddetmek, otomatik olarak kızlardan hoşlanmamak anlamına gelmez."

"Bu oldukça iyi bir gösterge. Merak etme. Hiçbir şey söylemedim ve söylemeyeceğim de. Senin işin seni ilgilendirir. Ama oda arkadaşın seninle konuşan herkese uzak durmaları gerektiğini ima ediyorsa, insanlar bunu fark edecektir."

"İnsanlar onun eşcinsel olduğunu mu anlayacak? O bunu gizlemeye çalışmıyor ki." "Hayır, Cruz. İnsanlar *senin* eşcinsel olduğunu anlayacak. Ve bana

bana içki içtiğin bahanesini uydurduğuna göre, insanların bunu bilmesine hazır olmadığını varsayıyorum." Bana anlayışlı bir gülümseme atıyor.

Oh.

Oh!

"Ben eşcinsel değilim."

"Cidden, Cruz. Kimseye söylemem. Rol yapmana gerek yok." Dani elimi kendi eliyle kapattı ve hafifçe sıktı.

"Rol yapmıyorum."

"Bunu neden sır olarak saklamak istediğini anlıyorum." Sanki ben inkar etmemişim gibi devam ediyor. "İnsanlar, senin yeteneğinle draft edilme şansın olduğunu söylüyorlar ve bu kabul görse de, bunu riske atmak istemezsin. Sadece bir tight end olmak yerine eşcinsel bir tight end olmak da cabası... İnsanlar *bununla* çok eğlenirler, eminim."

"Dani," elimi çekerek sözünü kestim. "Ben eşcinsel değilim."

"Sen... Aman Tanrım. Biriyle birlikte misin ve ben denedim..."

"Kimseyle birlikte değilim." Yüzündeki ifade utançtan şaşkınlığa, sonra da utanca dönüşüyor ve sadece gerçeği öğrenirse yanlış bir şey yapmadığını ve o gece olanların onunla ilgisi olmadığını anlayabileceği izlenimini ediniyorum. O kadar iyi bir kız ki, onu özellikle reddettiğimi düşünemez. "Ben ACE'im."

"ACE mi?" Dani burnunu kırıştırır. "Yani, kızlardan ya da erkeklerden hoşlanmıyorsun?" İlk içgüdüm evet demek olsa da, Liam'la olanlardan sonra bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

"Oldukça uzun bir duraklama oldu," diye soruyor, ben hemen cevap vermediğim için. "Çünkü bu siyah ve beyaz bir cevap değil. Hala anlamaya çalışıyorum

anlamaya çalışıyorum." Geriye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Liam seni sorgulamaya mı itiyor?" "Neden böyle düşünüyorsun?"

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Sana bakışları. Partide onun için bu kadar endişelenmen."

Bu beni güldürdü. "O buna benim kahraman kompleksim diyor."

Dani bilmiş bir gülümsemeyle, "Onun hakkında konuşurken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirmediğini farkında mısın?" dedi.

Yüzümdeki kasları hızlıca gözden geçirdikten sonra onun haklı olduğunu anlıyorum. Gülümsüyorum.

"Belki de o kadar da ACE değilsindir?" diyor yumuşak bir sesle.

"Sana siyah ve beyaz olmadığını söylemiştim." Utangaç bir şekilde başımı eğiyorum. "Bu ilk aşkın mı?"

"Bunun öyle olduğundan bile emin değilim." Sinirli bir şekilde saçlarımı karıştırıyorum. "Liam ve ben... Onun mahremiyetini ihlal etmeden neden ona yakın hissettiğimi sana anlatamam, ama onunla bir bağ hissediyorum. Ne tür bir bağ olduğunu bilmiyorum ama. Sadece arkadaşlık mı, yoksa daha fazlası mı?"

"Belki ikisi de. Belki arkadaş olduğunuz için bunun daha fazlasına dönüşebileceğini görebiliyorsunuz. Sanki önce arkadaş olmak zorundasınız gibi."

O da benzer bir şey söyledi, onunla rahat olduğumu söyledi ve onunla rahat olduğum doğru olsa da, bunu birçok kişi için söyleyebilirim.

"Öyleyse neden diğer arkadaşlarımdan hiçbirine aşık olmadım?"

Dani dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp omuz silkti. "Hiç onlardan birine ilgi duydun mu?"

"Onlar çekici insanlar."

"Benim sorduğum bu değildi. Onlara ilgi duyuyor muydun?"

"Hayır."

"Liam'dan hoşlanıyor musun?"

"Bunu nereden bileyim? Daha önce hiç kimseye ilgi duymadım."

Dani bana "*zorluk çıkarma*" diyen bir bakış attı, ben de derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve Liam'ın görüntüsünü zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Aklıma ilk gelen şey, kaşlarının arasında kırışıklık olduğunda kahverengiye, olmadığında yeşile dönen ela gözleri, tıpkı bacaklarımın arasında, uzun kirpiklerinin altından bana bakarkenki gibi. Güneşte parıldayan sarı saçları, konuşurken gözlerinden saçlarını çekip bana bakabilmek için başını salladığında yumuşak görünüyor. Dolgun, pembe dudakları giderek daha sık çekingen bir gülümsemeye dönüşüyor. Uzun, ince bir gövdesi var. Sert bir vücudu kaplayan pürüzsüz bir cilt...

Nefesimin artık yavaş ve düzenli olmadığını fark ettiğimde gözlerim birden açılır.

"Bu bir evet demek." Dani yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeliyor.

"Ben, şey..." Yüzüm ders çalışmak için fazla sıcak geliyor. Ne olduğumu analiz etmeye çalıştığımda bazen hissettiğim panik hissi değil, daha çok "*yakalandım*" hissi gibi.

"O biliyor mu?" "Neyi biliyor mu?"

Dani gözlerini devirir. "Ona aşık olduğunu mu?" "Şu ana kadar bilmiyordum."

"Yani, onun yanında endişeli veya heyecanlı olduğunu fark etmedin mi? Terli avuç içleri, midede kelebekler, bu tür şeyler?"

"Belki bir iki kez. Sadece son bir iki gündür."

"Peki, ona söyleyecek misin?" Yeşilimsi gözleri büyük ve yuvarlak, cevabımı bekliyor.

"Neden bu kadar heyecanlı görünüyorsun? Birkaç dakika önce yeni bir oda arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünüyordun, şimdi de ona ondan hoşlandığımı söylememi mi istiyorsun?"

"Kişisel olarak anlamayabilirim, ama sen ondan hoşlanıyorsun ve sen benim arkadaşımın, bu yüzden..." Sanki bu mükemmel bir açıklama gibi omzunu kaldırıyor ve ironik olan, ben aslında anlıyorum.

Yıllardır *"Ben şahsen anlamıyorum"* diyen bendim, ama şimdi başka biri bunu söylüyor ve bu çok mantıklı geliyor. Benden onu ikna etmemi istemiyor, sadece ne yaptığımı bildiğimi kabul ediyor. Yani, bilmiyorum, ama anlamadığı şeyi yargılamayacağı gerçeği, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Bu da bana, Xavier'e göstermediğim bir nezaket olduğunu fark ettiriyor. Tamamen değil. Okulunu neden değiştireceğine dair şüphelerim olsa da, kendi kararlarını vereceğine güvenmeliydim. Ya da en azından, onları desteklesem de desteklemese de yargılamadan karar verme özgürlüğü vermeliydim.

Dani'yi pek tanımıyorum ama o, benim kardeşim gibi gördüğüm adamdan daha iyi bir arkadaş oldu benim için.

"Cruz."

Başımı kaldırıyorum.

"Bu sefer nereye gittin?"

"Üzgünüm, bir şey hatırladım. Dalmak istememiştim."

Dani bana şüpheci bir bakış attıktan sonra sözlerini tekrarladı. "Ona hislerini söyleyecek misin?"

Midem panik içinde kıvrılmaya başlar ve ben de saçmalamaya başlarım. "Bu bizim için çok büyük bir baskı. Aynı odayı paylaşıyoruz ve o benim aoseksüel olduğumu biliyor. Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa ve birbirimize mahkum kalırsak? Ya da daha önce kimseyi sevmediğim için beni sevmek zorunda hissederse?"

"Dur, yavaş ol." Dani gülüyor. "İnsanlara attığı '*geri çekil*' bakışlarının sana ilgi duyduğunu gösterdiğinden eminim."

"O bunu söylemedi." Liam, benim ona dokunmamın, kendisinin dokunmasından daha çok hoşuna gittiğini söyledi, ama bu aynı şey değil.

"Muhtemelen senin sınırlarına saygı göstermeye ve senin liderliğini takip etmeye çalışıyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"İlk adımı senin atman gerektiği anlamına geliyor." "İlk adım ne sayılır?"

Dani bana yine o anlayışlı gülümsemesini gösterdi. "Sanırım bu, dünyanın senin hakkında neyi bilmesini istediğine bağlı."

"Dünya mı?" Burun kıvrarak

homurdandım. "Kampüs o zaman. Ya da takım arkadaşların."

"Neden benim hakkımda bir şey bilmeleri gerekiyor ki?"

Dani pembe dudaklarını ısırır. "Sanırım gerek yok, ama bu soruyu kaçınabileceğin anlamına gelmez."

"Ne sorusu?" Sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, neye hazırlandığımı bilmeden, sadece... hazırlanıyorum.

"Gizli kalmak isteyip istemediğin."

Gizlice tuttuğum nefesimi bıraktım. "Ben eşcinsel değilim." "O zaman neden o partide bana sarhoş olduğun bahanesini uydurdun?"

"Beklediğin tepkiyi vermeyeceğimi bildiğim için duygularını incitmemek için." Yine o kötü adam kaşını kaldırdı. "Ve ACE konusunu konuşmamak için," diye mırıldandım.

"Bak Cruz, seni bu duruma sokmanın adil olmadığını düşünüyorum. Kimsenin kendini açıklamak zorunda kalmasının adil olduğunu düşünmüyorum. Ama gerçek şu ki, kamuoyuna ACE olduğunu, kadınlardan hoşlanmadığını veya Liam'dan hoşlandığını itiraf edene kadar, sen gizli kalacaksın. Ve o gizli kalmadığına göre, Liam ile ilgili bir sonraki adımın, senin neye hazır olduğuna bağlı olacak."

"Kafam karıştı. Ona aşık olduğumu söylememem *gerektiğini* mi söylüyorsun? Beni ikna etmeye çalıştığını sanıyordum?"

"Dürüst olmanı söylüyorum. Eğer açılmaya hazır değilsen, ona çıkma teklif ederek yanlış beklentiler yaratma. Ona ilgilendiğini söyle ve bunu özel olarak keşfetmek isteyip istemediğini sor. Ama açılmaktan rahatsızlık *duymuyorsan*, çıkma teklifinde bulun. Şimdi anladın mı?"

Onun sözlerini tekrar ederken başımı yavaşça yukarı aşağı sallıyorum. "Evet, anladım."

"Ee?" Gözlerinde yaramaz bir ışıltı olduğunu yemin ederim ve Liam'ın ilgimi çeken kişi olmasına sevindiğimi düşünerek kısa bir suçluluk duygusu yaşıyorum, çünkü onun "*git, gitme*" tavsiyesi çok yorucu. "Ne yapacaksın?"

"Bu deplasman maçından dönene kadar hiçbir şey." Şükran Günü tatili boyunca doğu kıyısına seyahat etmemiz gerekiyor, bu da bana Liam'ı tekrar görmeden önce ne yapacağıma karar vermek için neredeyse bir hafta zaman veriyor, çünkü bu gece yola çıkıyoruz. "Ondan sonra, sanırım doğru hissettiğim şeyi yapacağım."

Şimdiye kadar işe yarıyor gibi görünüyor, o yüzden işe yarayan şeyi sürdürsem iyi olur.

Dani eşyalarını toplamaya başlarken bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Nasıl gittiğini bana haber verir misin?"

"Tabii." Kitaplarımı alıp kaldırmaya başlıyorum.

"Bir yolunu bulursun." Elimi tekrar sıkmak için öne uzanıyor. "Konuşmak istersen ben buradayım. Maçta bol şans."

"Teşekkürler."

Şimdi tek umudum, ondan binlerce kilometre uzaktayken, ona karşı hissettiğim duygular yerine maça odaklanabilmek.

On sekizinci bölüm

Liam

"Şehirde ne yapıyorsun?" Aiden, Chubby Subs'tan siparişimi alırken bana sorar.

"Şey, arabam bozuldu." Hızlıca düşünüyorum, kampüs Şükran Günü tatili için kapalıyken burada kalmak için bu kadar iyi bir neden olamaz diye düşünüyorum. "Eve dönemediğim için..." Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve buna inanıp inanmayacağını bekliyorum.

"Çok kötü. Ama yurtlar bu hafta kapalı değil mi? Nerede kalıyorsun?"

"Otelde." Bu kısım doğru. Babamın Amex kartı yine imdadıma yetişti. "Sen neden buradasın?"

Omuzlarını rahatça kaldırır. "Ailem Şükran Günü için kız kardeşim ve kocasını ziyarete gitti, çünkü Noel'i onun ailesiyle geçirecekler ve ben de onun evinde kanepede yatmak istemedim."

"Sen de otel mi tuttun?"

"Yurt hiç kapanmaz. Senin kaçırdığın bir başka avantaj daha." Omzuma hafifçe vurup, adını söylediklerinde siparişini almaya gitti. Benim de yapacak başka bir işim olmadığı için onu bekledim.

"Oda arkadaşının maçını izleme planın var mı?" Bugünkü maç, Cruz ve takımın geri kalanının kupa maçına çıkıp çıkmayacağını belirleyecek. Bu maç çok önemli ve onun için çok değerli. Tabii ki izleyeceğim.

Öğle yemeğimi kaldırıyorum.

"Aynı. Neden eve gelip benimle birlikte izlemiyorsun? Odanda tıklıp kalmaktan daha iyi olur."

"İzleme partisi mi yapıyorsunuz?" Onu takip ederek kapıdan dışarı çıkıp serin Kasım havasına adım attım.

"Hayır, sadece ben."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kardeşlerin seni zorla götürdüğü için maçlara falan gittiğini sanıyordum?"

"Artık alışkanlık oldu." Yanakları biraz kızardı, ama başını eğdiği halinden bakılırsa bunun soğuktan olduğunu sanmıyorum. *Acaba neden?* "Ee, var mısın?"

Tereddüt ediyorum, bu maç izlemek için bir davet mi yoksa başka bir şey mi diye merak ediyorum. Artık flört etmekle ilgilenmediğimi açıkça söylemedim, sadece alçımı bahane olarak kullandım ve eğer beklediği buysa, ona umut vermek istemiyorum.

Yüzüm beni ele vermiş olmalı ki, hemen açıklığa kavuşturmak için araya giriyor. "Sadece maçı izlemeyi planlıyorum."

"Oh. Evet." *Harika. Şimdi yanaklarım da onunki gibi kızardı.* "Bu harika olur."

Onun evine giderken, çoğunlukla derslerin nasıl gittiği hakkında küçük sohbetler yapıyoruz. Oraya vardığımızda, televizyonun önünde yemek yiyebilmemiz için ikimize de birer içki ve tabak alıyor.

"Futbolda en sevdiğim şeyin, o dar pantolonlu adamları görmek olduğunu söylemek yanlış mı?" Aiden, kamera diğer takımın toplantısını gösterirken sorar.

"O zaman ben de yanlış yapıyorum demektir."

"Sonunda aynı şeyi takdir eden biri çıktı. Oyuncuların ne kadar hızlı olduklarına veya ne kadar iyi yakaladıklarına değil de, o pantolonların ne kadar güzel oturduğuna hayran olan bir grup erkekle futbol izlemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Birinin kışının ne kadar dar olduğunu gösterdiğinde bunu takdir etmiyorlar mı?"

"Ah, hayır."

"Senin eşcinsel olmanı sorun etmediklerini söylemiştin?" Rueben sandviçimden damlayan bir damla Thousand Island sosu parmaklarımdan aşağı akıyor ve yere düşmeden önce onu yalamak için acele ediyorum.

"Öyleler. Ama bu, benimle yakışıklı erkekler veya seksi kalçalar hakkında konuşmak istedikleri anlamına gelmez."

"Peki, bu tür şeyleri kiminle konuşuyorsun?"

"Sen mi?" Bana garip bir gülümseme atıyor.

"Ben mi?" Parmakla göğsümü işaret ettim. "Bu başka bir gerçeklikte mi oldu, çünkü şimdiye kadar hiç böyle bir konuşma yapmadığımıza eminim."

"Konuşmadık." Bana utangaç bir bakış attı ve sandviçinden bir ısırık aldı.

"Bana eşcinsel olduğun hakkında konuştuğun tek kişinin ben olduğumu mu söylüyorsun, yani şu anda yaptığımız bu konuşma ilk mi?"

"Eşcinsel olduğumu kardeşlerimle konuşuyorum. Yani, eşcinsel barlarına gittiğimi biliyorlar ve akşamımın nasıl geçtiğini falan soruyorlar. Sadece ayrıntılara girmiyorum. Ve şehirde tanıştığım insanlar genellikle sadece bir gecelik oluyor."

"Başka eşcinsel arkadaşların yok mu?"

"Senin var mı?" Sorumu bana geri yöneltti.

"Hayır, yok. Ama ben buraya yeni geldim. Sen bir süredir buradasın ve bir kardeşlik kulübüne üyesin. Tek eşcinsel üye sensen neden bu kulübe katıldın?"

"Ben mirasçıyım. Bu beklenen bir şeydi. Ve kardeşlerim gerçekten iyi insanlar. Hiçbir zaman bana ait olmadığımı hissettirmediler."

"Bir dakika." Gözlerimi kısıyorum. "Birkaç hafta önce mirasçı kişilerden şikayet etmiyor muydun? Bu seni biraz ikiye bölüyor yapmaz mı?"

"Üstünlük taslayan birinden şikayet ettim. Genel olarak miraslarla bir sorunum yok, tabii ki." Televizyona bir göz atıp sandviçinden bir ısırık daha alıyor, ki bence bu "*Yeterince konuştum*" anlamına geliyor. Ama benim daha soracaklarım var.

"Beklenmiyorsa katılır mıydın?"

"Hayır. Baskı altında olduğum ya da pişmanlık duyduğum için '*eğer durum farklı olsaydı*' oyununu oynamıyorum. Hayat güzel."

"İlgili olabileceğin kimse olmasa bile mi?"

"Eşcinsel olmak benim tüm kimliğim değil. Bu evdeki erkeklerle çok iyi anlaşıyorum. Peki ya sen? Eşcinsel arkadaşların olmadığını itiraf ettin ve sınıfta başını eğip kimseyle tanışmaya çalışmadığını zaten biliyorum. Kimlerle ilişki kuracaksın?"

"Cruz, ama o yüzden değil," diye hemen açıklığa kavuşturuyorum, çünkü onun cinsel yönelimi tartışma konusu değil. "Senin de dediğin gibi, eşcinsel olmak benim tüm kimliğimi tanımlamıyor. Başka ortak yönlerimiz de var. Eşcinsel olduğumdan da konuşuyoruz. O bazı şeyleri biliyor."

"Ne tür şeyler?" Aiden bana alaycı bir gülümsemeyle bakar.

"Bizim birlikte olduğumuzu biliyor. Ben söylemedim." Savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırıyorum. "Ben öpüşüp anlatan biri değilim. Bizi bir kez gördü. Ve biliyor ki

futbol pantolonlarının seksi olduğunu biliyorum."

"Seksi demişken, yüzün çok kızarmış."

"Ne?" Ellerimi yüzüme bastırıyorum, yanaklarımın biraz sıcak olduğunu fark ediyorum.

"Aman Tanrım, oda arkadaşına aşık olmuşsun. Bu yüzden mi gelmeyi bıraktın?"

"Ben... Sandviçim acı." Bir elimle yüzümü serinletirken, diğer elimle içecek almaya uzanıyorum.

"Reuben mi? Yapma." Aiden gözlerini devirdi. "Cruz'a aşıksın, değil mi?"

"Böyle şeyler söyleyemezsin, dedikodular böyle başlar. Ben onunla aynı evde yaşıyorum ve o buralarda neredeyse bir süperstar, bu yüzden bu dedikodu çok çabuk yayılır."

"O sıkı uç oyuncusunun *sıkı ucunu* istemez miydin?" Aiden kaşlarını oynatır.

"Çok orijinal." Sinirlenerek başımı sallarım. "Tabii ki adam çok yakışıklı, ama o... Yani ben... O iyi bir arkadaş, hepsi bu."

"Karşılıksız," diyor Aiden yumuşak bir sesle.

"Neden böyle söylüyorsun?" Yüzümdeki ifadeyi çok dikkatli koruduğum için, onun yüzündeki kısa süreli değişikliği fark ettim. "Kim o?"

"Önemli değil." Aiden solgun bir gülümsemeyle başını sallar, bu ifade bana çok tanıdık gelir, çünkü lise son sınıfta ben de böyleydim. Karşılıksız aşk yüzünden değil, kendimi çok yalnız hissettiğim için.

"Belki de değil. Ama konuşacak kimsem olmamasının ne demek olduğunu biraz bilirim ve birbirimize yardım edebilecekken ikimizin de böyle hissetmesi için bir neden yok."

Aiden'ın dudağı, konuşmak istiyor ama nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi seğiriyor.

Sonunda, "O benim varlığımdan haberdar değil," diyor.

"Hoşlandığın adam mı? Bu, onun bir yabancı olduğu anlamına mı geliyor, yoksa senin ondan hoşlandığını bilmediği anlamına mı?"

Eğlenerek gülümser. "Bu konuda çok iyisin." Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Benden hoşlandığımı bilmiyor. Bilse bile, heteroseksüel olduğu için önemi yok."

"Yine de ona takılıp kalmışsın, değil mi?"

Aiden hiç gülmeden gülümser. "Onun düşündüğüm kadar ulaşılmaz olmadığını ummaya devam ediyorum. Sonra onu bir kız odasına götürürken görüyorum."

"Bunu sürekli izlemek zor olmalı."

"Hayal bile edemezsin." Derin bir nefes alır, düşüncelerine dalar. Sadece bir iki saniye sürer, sonra geniş, panik dolu gözleri benimkilerle buluşur. "Demek istediğim... Tanrım, yemin ederim seni kullanmaya çalışmıyordum, biz... Yani, sen eğlencelisin, seksisin, kesinlikle ilgimi çekiyordun, ben..."

"Sorun değil." Ben de rahat bir nefes alırım. "Aynı durumda olduğumuzu söylemek doğru olur sanırım. Farklı koşullar altında kim bilir. Şu anda, ikimizin de sistemimizde, muhtemelen yapmamız gerekse de kurtulamadığımızı biri var."

Bunu böyle ifade etmekten biraz suçluluk duyuyorum, çünkü Cruz için kesinlikle görünmez *değilim*, bu da bazen bizim farklı ya da Aiden'in arzusu olan... *her kim olursa olsun*, ondan daha fazlası olabileceğimizi düşündürüyor. Ama şu anda onun duyması gereken bu değil.

"Sanırım sonuçta *'eğer işler farklı olsaydı'* oyununu oynuyoruz." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Siktir." Başını kanepenin arkasına yaslar. "O oyunu gerçekten nefret ediyorum. Peki, Cruz? Senin ondan hoşlandığını biliyor mu?"

Bu soruyu bir dakika boyunca kafamda çeviriyorum, yalan söylemeden ya da fazla konuşmadan nasıl cevap verebileceğimi düşünüyorum.

"Onun seksi olduğunu düşündüğümü biliyor. Ve tabii ki eşcinsel olduğumu da. Ondan hoşlandığımı bilmiyor." *En azından erkek arkadaş olarak değil.*

"Bu durumun benimkinden daha mı iyi, daha mı kötü, bilmiyorum. Ben evimi paylaşıyorum..." Aiden cümlesini bitirmeden önce dudaklarını dişlerinin arasına alır. "Ama yatak odası değil. Zor olmalı."

"Bazen," diye onaylıyorum, ama içimden bunun nedeni Cruz'un kucasına daha sık atlamak istemem. *Odayı paylaşmak* aslında hoş.

"Eğer ara vermek istersen, buraya her zaman gelebilirsin. Erkeklerle aşık olmaktan bahsetmekten çekinmeyen biriyle takılmak güzel. Ya da sahadaki en iyi kızı seçmekten." Bana şakacı bir şekilde göz kırptı.

"Oh, ama bu konuda Cruz'a katılmak zorundayım. Tartışmaya bile gerek yok." "Eh, göreceğiz." Aiden televizyonu izlerken hüzünlü bir ifade takınır ve

onun durumu benimkinden daha vahim görüldüğü için biraz üzülsem de, bugün onunla karşılaştığıma sevindim. Eşcinsel bir arkadaşımın olması güzel olacak.

İlk eşcinsel arkadaşım.

On Dokuzuncu Bölüm

Cruz

Maç son saniyelere girer ve maalesef bizim lehimize sonuçlanmaz.

Hepimiz hayal kırıklığına uğradık, ama aynı zamanda biraz da cesaretlendik. Rakiplerimize kıyasla, takımımız oldukça genç ve bu sezon iyi bir performans gösterdik. Tüm bu yetenekler geri döneceği için, gelecek yıl hakimiyet kurmak için çok iyi bir konumdayız, yani yenildik ama yıkılmadık.

Yine de, yenilgi yenilgidir, bu yüzden eve dönüş uçağı sessiz. Sessiz. Çoğu kişi uykuya dalmış durumda, ama ben uyuyamıyorum, çünkü gözlerimi her kapattığımda, onları örtmeye çalışan sarı saçların altından bakan güzel ela gözleri hayal ediyorum.

Sanırım bunun için Dani'ye teşekkür etmeliyim. Liam'ı çekici bulup bulmadığımı belirlemem için bana meydan okumasının, onun ne kadar seksi olduğu, birlikte geçirdiğimiz zamanların ne kadar ateşli olduğu ve gelecekte bunun nereye varmasını istediğim hakkında durmadan düşünmeme yol açacağını kim bilebilirdi?

Ne yazık ki, bu farkındalıkla ne yapacağımı hala bilmiyorum.

Koltukta yerimi değiştirip, uyuşmaya başlayan sağ kalçam yerine sol kalçama ağırlığımı vererek, seçeneklerimi defalarca gözden geçiriyorum.

Hiçbir şey yapmayabilirim, bu da onun canı istediğinde fiziksel olarak birbirimize dokunmaya devam edeceğimiz anlamına gelir, ama hepsi bu kadar olur.

Doğrusu, bu korkunç bir senaryo gibi gelmiyor.

Onunla rahatlayabildiğim için mutluyum ve kanıtlar, Liam'ı o halde gördüğümde kendimi tahrik edebildiğimi gösteriyor, eğer o başlatırsa, ben de karşılık verebilirim. Takım arkadaşlarımın ve arkadaşlarımın, hatta hemen hemen herkesin kolaylıkla yaptığı gibi, biz de gündelik seks ilişkisi yaşayabiliriz. Ve hiçbir şeyi tanımlamak zorunda kalmayız, ki bu konuda zaten hiç iyi değilim.

Ama Dani onun benden hoşlandığı konusunda haklıysa, onun beni seks için kullanmasına izin vermek adil mi? Ya da benim onu bu şekilde kullanmam?

Yeni bir şey denemek için meraklı ve heyecanlı olan tarafım, daha önce hiç yaşamadığım bir şey, hayır diyor. Onu kaybetmek istemeyen tarafım ise evet diyor.

Kahretsin.

Zamanın bana biraz perspektif kazandıracağını umuyordum, ama tek bildiğim şey, neredeyse bir hafta uzak kaldıktan sonra Liam'ı özlediğim.

Onunla konuşmayı özlüyorum, sadece dersler ve spor gibi sıradan şeyler hakkında değil, geçmişimiz ve kim olduğumuz hakkında ruhun derinliklerine inen sohbetleri özlüyorum. Ve onun huysuz kabuğunda bir çatlak açtığımda ortaya çıkan utangaç gülümsemelerini özlüyorum. Beni kahraman olarak adlandırmasını bile özlüyorum.

Hepsini toplarsak, Dani'nin haklı olduğundan eminim. Onu bir arkadaştan daha fazla, fiziksel keşiften daha fazla seviyorum. Ve eğer durum böyleyse, asıl soru şu: Ben gizli miyim, yoksa açık mı?

Kendimi anlayabilecek miyim, yoksa bunu benim için anlaması için her zaman birine mi ihtiyacım olacak?

Sağ kalçama geri dönerek, bildiklerimi gözden geçiriyorum ve her bir maddeyi zihnimde sayarken parmağımı kaldırıyorum. Sağ el pozitifler için, sol el negatifler için.

Bir. Bir erkekle birlikte olmakta hiç sorunum yok. *Sağ parmak.*

İki. Arkadaşlarımın veya ailemin eşcinsel olabileceğini bilmesinden korkmuyorum.

Sağ parmak.

Üç. Ligin resmi açıklaması, LGBTQ topluluğunu destekledikleri yönünde ve bir avuç oyuncu ve sahip de bunu kamuoyuna açıkladı. *Sağ parmak.*

Dört. Açıkça eşcinsel olduğunu açıklayan futbolcu çok fazla yok. Bazıları emekli olduktan sonra açıklamış, ama aktif kadroda olanlar... Sanırım bir ya da iki tane var, ama isimlerini bilmiyorum. *Sol parmak.*

Teknik olarak, olumlu tarafta üç, olumsuz tarafta ise sadece bir var... Ama bu *büyük* bir olumsuzluk. Bunu anlamayı bozacak bir durum olarak görmeye hazır değilim.

ama cinsel yönelimim bir menajer bulma ve draft edilme şansımı etkileyebilecekse, bunun önemsiz olduğunu söyleyemem.

Bunu düşündüğüm için kendimi sığ hissediyorum. Hatta kirli. Kendimi baskı altında ezilen biri olarak görmezdim, ama bu baskı NFL kariyeri ile mühendislik mesleği arasındaki farksa... Arabalar harika, ama futbol benim hayatımın hayali.

Bir de Liam'ı düşünmek lazım. O harika bir adam. Onu bir insan olarak ve belki de bir erkek arkadaş olarak gerçekten seviyorum. Ama homofobik sınıf arkadaşlarıyla olan geçmişini düşünürsek, onun en son ihtiyacı olan şey, onu kirli bir sır gibi saklayan biriyle birlikte olmak. Eğer ona karşı açık ve gururlu olamıyorsam, ona hislerimi söylemeye hakkım yok.

Bu kadar, değil mi? NFL'deki geleceğimi riske atmaya yüzde yüz hazır olduğumu söyleyemiyorsam, o zaman seçenek A'yı seçip hiçbir şey yapmam.

Tama

m.

Güzel

Bir planım var ve bu plan Liam'ın liderliğini takip etmek. Ne zaman ve nasıl iletişim kuracağımızı ona bırakmak ve hiçbir koşulda, açılmaya hazır olmadıkça daha fazlasını merak ettiğimi itiraf etmemek.

Doğal olarak, bu, o moladan sonra odaya geri döndüğünde, alnındaki yumuşak saçlarını rahatça geriye atıp o büyüleyici ela gözleriyle bana baktığında, ağızından çıkan ilk şeyin, *fuuuuck* gibi bir ses çıkaran, muhtaç bir inilti olması anlamına geliyor.

Kapının hemen içinde durur ve bakışlarını yatakta uzandığım yere kaydırır, yüzümden bacaklarıma doğru yavaşça, kasıtlı bir şekilde iner ve tekrar yukarı çıkar, tıpkı benim ona yaptığım gibi. "O ne?" diye sorar sonunda.

"Ben..." Dilim dudaklarımı yalarken, sikimin biraz kalınlaşmaya başladığını fark ettim ve oturur pozisyona geçtim, bacaklarımı sallayarak yatağın kenarından sarkmalarını sağladım ve umarım kanıtı kucağımı örten gömleğin altında saklayabilmişimdir.

Liam odaya tamamen girer ve gözlerini benden ayırmadan kapıyı ayağıyla kapatır. *Tanrım, bu çok seksi.* "Tanrım, Cruz. Şu anda senden ciddi şekilde seksi bir enerji alıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Ağzımı açıyorum, ama çıkan tek ses en iyi şekilde inilti olarak tanımlanabilir.

"Cidden dostum." Sinirli bir şekilde saçlarını okşadı. "Bu benim sikimi sertleştiriyor ve eğer bu olursa, onu tekrar seninkine sürtmek isteyeceğim. Bunu ister misin?"

Kafamı boşaltmak için gözlerimi kırpyorum, ama görüşüm Liam'ın pantolonundaki şişkinliği pek de gizli olmayan bir şekilde düzeltmeye çalışırken, odanın diğer tarafında durmak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi çenesini sıkarken takılıyor.

"Bunu istiyor musun?" diye tekrarlar.

Kelimeler yerine başımı yukarı aşağı salladım.

"Tanrıya şükür." Odayı koşarak geçerken pantolonunu çıkarır, böylece bacaklarımın arasına geldiğinde pantolonu kalçalarında sallanır, sertleşmiş penisi karnıma değecek kadar öne doğru çıkıntı yapar.

"Kaldır," diye homurdanarak kalçama dokundu ve ben de dengemi sağlamak için kollarımı kullanarak, pantolonumu altımdan çıkarabileceği kadar yükseldi. Pantolonumu ayak bileklerime kadar indirip, tam boyuna kadar ayağa kalktı. Yataklarımız normal ikiz yataklardan biraz daha yüksek olduğu için, penislerimiz mükemmel bir şekilde hizalandı.

Ellerini uyluklarımın üzerine koyan Liam, vücudunu öne doğru sallıyor ve penislerimiz birbirine kayıyor. "Vay canına." Gözleri titreyerek, zevk almayı ve izlemeyi arasında kalmış gibi, nefes nefese bir küfür ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu manzaradan daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum. Bize bak," diyor, elini boynumun arkasına dolayarak başımı aşağı doğru itiyor.

Kalçaları geri çekilir, penisinin ucunu benim penisin uzunluğu boyunca aşağı doğru sürükler, sonra ileri doğru vurur ve yukarı doğru hareketinde, kolay kayma bir gösterge ise, temas edenin onun ağlayan yarığı olduğuna yemin ederim.

"Ne istediğini söyle, Cruz. Uzun ve yavaş mı? Sadece böyle bir alay mı?" Abartılı bir sabırla ileri geri sallanıyor. "Yoksa daha fazlası mı?"

Yutkunarak fısıldıyorum, "Bunu."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir. "Gömleğini çıkar." Kendi gömleğini başından çıkarır, sonra benimkini kaldırmama yardım eder ve nazıkçe iterek beni geriye doğru iter. "Uzan."

Tamamen uzandığımda Liam ellerini göğsümde yavaşça gezdirmeye başlar, göğüs kaslarımın, karın kaslarımın, hatta pazılarımın tepe ve çukurlarını izlerken, aynı zamanda penisini benimkine sürter. Bu, benim penisim dışında bir yere ilk kez dokunduğu, *gerçekten* dokunduğu andır ve bu tam bir cennet.

Dokunuşu o kadar hafif, o kadar nazik ki, kendimi değerli hissediyorum. Tapınıyormuşum gibi.

Her yerim karıncalanıyor, yaklaşan bir orgazmın yoğun kıvılcımı gibi değil, daha çok hafif bir uğultu gibi. Derimin altında, parmak uçlarından suya düşen bir taşın dalgaları gibi yayılan bir uğultu, ama tek bir dalga yerine, o benim vücudumu keşfederken elini takip eden sürekli bir çizgi.

Kalçama yaklaştığında, karın kaslarım kasılır ve o yumuşak bir şekilde güler. "Gıdıklanıyor musun?" Hassas bir noktayı nazikçe parmağıyla okşar ve ben yine sarsılırım.

"Tanrım, karın kasların böyle kasıldığında çok seksi oluyor." Altı paket karın kaslarımın hatlarını izliyor. "Özellikle de bu güzel penisin arka planını oluşturduklarında." Pelvisini döndürerek kaslarını gerdiğinde, penisimde yeni bir sürtünme deseni yaratıyor ve dudaklarımdan çıkan inilti tamamen utanmazca.

"Hoşuna gitti mi?" Tekrar yapıyor, bu sefer dudaklarımdan baş döndürücü bir inilti koparıyor. "Bir de sen benim gürültücü olduğumu söylüyorsun." Nazik sürtünmeye devam ederken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum, sikim sanki coşkuyla sarılmış gibi hissediyorum. Nirvana'nın anahtarı. Ve tek yaptığı kendi sikiyle onu ovma.

"Şimdi sessizsin." Sesimi buluyorum.

"Çünkü seni duymak istiyorum."

"Ne duymak istiyorsun?" Onun penisi benimkine sürtünürken fısıldıyorum.

"Her şeyi." Liam kalçalarını dairesel hareketlerle sallarken keskin bir nefes alır. "Ne sevdiğini. Ne istediğini. Nasıl hissettiğini."

"Aynı şeyi hissetmiyor muyuz?"

"Bilmiyorum." Parmakları göğüs kaslarımın arasından penisimin tabanındaki 'V'nin altına doğru kayıyor. "Bu pürüzsüz derinin altında ne kadar sert olduğunu hissediyorum." Sonra penisimin ucunu buluyor ve nazik dairesel hareketlerle ön sıvımı yayıyor. "Ve ne kadar kayganlaştığını." Bizi sıkı bir kavrayışla çevreliyor, boğazımdan şaşkın bir inilti koparıyor, bu inilti düşük bir homurtuya dönüşüyor ve o da bunu tekrarlıyor. "Ve penisim... Lanet olsun, neredeyse titriyor."

"Benimki de." Nefes almaya çalışırken sözlerim kesik kesik çıkıyor.

"Daha hızlı hareket etmek istiyorum. Bu hissi kovalamak için." Liam bizi sıkıca sıkıştırır ve bırakır, ucu benim uzunluğum boyunca kayabilmesi için yavaşça ileri geri iter. "Ama bu da iyi. Beni boşaltmaya yetmez diye düşünüyorum ve umurumda bile değil. Sadece senin sikişinin benimkinde kaymasını seviyorum."

Onun sözlerini duygularımla uzlaştırmaya çalışırken göğsüm dramatik bir şekilde inip kalkıyor. Sanırım aynı fikirdeyiz, daha fazlasını istemekle bunun sürmesini istemek arasında kalmış durumdayız, çünkü şu anda olanlar cennet gibi. Ve

daha iyiye gidebilir, ama bu aynı zamanda sona ereceği anlamına da gelir. En azından bunu tekrar yapana kadar, ki eminim ki buna ihtiyacım olacak.

Bu belirsizlik içindeyken boğazımdan gergin bir inilti çıkar. Hiç bu kadar ağır ve hafif hissetmemiştim. Sanki batıyor ve yükseliyormuşum gibi, memnun ama huzursuzum. Her şey var ama yetmiyor ve başım yatakta bir yandan diğer yana sallanırken, vücudum ne istediğim konusunda savaşıyor. Ne isteyeceğim?

Liam'ın gözleri kapanırken, göğsü memnuniyetle iç çekerek düşüyor. "Tanrım, sakin benimkine karşı çok sert." Yavaşça ileri itiyor, aynı sabırla geri çekiliyor. "Sözümü geri alıyorum. Aslında bu şekilde boşalabilirim. Kahretsin."

Gerçekten de günün geri kalanında ve gece boyunca siklerimizi yavaşça ve nazıkçe birbirine sürtmek isterdim, ama bu şekilde boşalabileceğimi sanmıyorum ve birlikte boşalmak istiyorum. Oturarak, kıcını kavrayıp kaldırıyorum, onu yerden çekip yatak üzerine düşerken yanımda götürüyorum.

"Vay canına, bu çok ateşliydi." Liam kollarını kullanarak üstümde kendini desteklerken, bu yeni pozisyondan yararlanarak sikini benimkine sürüyor. "Bu kink listesine girecek."

"Kink listesi mi?"

"Beni tahrik eden şeyler."

"Seni kaldırmak seni tahrik mi etti?" O bana sürtünürken başım geriye doğru eğilir ve boğazım ortaya çıkar, bu da onun dikkatini çekiyor gibi görünüyor.

İtme hareketiyle ağzında sinsi bir gülümseme yayılır. "Çoğu insan için çok iriyim, bu yüzden daha önce kimse bunu yapmamıştı. Meğer hoşuma gidiyormuş."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Onun hoşuna giden bir şey bulduğumu bilmek beni gururlandırıyor. *Değerli* hissediyorum.

Liam üstümdeyken, ellerim hala onun kıcını kavrarken, penisime çok daha fazla baskı uyguluyor ve her kalçasını ileri geri hareket ettirdiğinde, yeni uyanmış sinirlerime bir elektrik akımı daha gönderiyor.

Bu, bizim keşfettiğimiz üçüncü sefer olsa da - bu her neyse - birçok yönden hala ilk sefer gibi hissediyorum. Liam'ın bana dokunma şekline vücudumun nasıl tepki vereceğini hala tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, her seferinde daha iyiye gittiği ve şu anda, onun ağırlığı üzerimdeyken, kalçalarımızı giderek artan bir aciliyetle sallarken...

Hiç kimseyle bu noktaya gelmemiştim. Uzanmış, sanki gerçekten birleşmişiz gibi birbirimize yapışmış, arzuyla ve ihtiyaçla ağızlarımızı açmış,

Nefes almaya çalışıyoruz. Bu baş döndürücü ve güzel, ustaca bir güçle beni uçurumun kenarına itiyor.

"Tanrım. Siktir," diye inleyerek, onu kendime doğru çekerek yukarı doğru sıçıyorum. "Bırak kendini, Cruz," diyor Liam.

"Benimle gel."

Kalçalarım bir kez ileri doğru itiyor. İki kez. Sonra penisim kontrolü ele geçiriyor, diğer tüm kaslarım kasılırken ve hareketsiz kalırken şiddetle atıyor. Orgazmım içimi kaplarken, Liam'ın vücudunu kendime doğru çekerek, pelvisimi öne doğru eğmekten başka bir şey yapamıyorum.

Hareketsiz yatarken, içimden akan mutlak mutluluğun tadını çıkarırken, Liam'ın kendi boşalmasıyla inlediğinin farkındayım. O uzun, alçak ecstasy sesleri göğsüme bastırılmış göğsünden geliyor, başı boynumun kıvrımına gömülü.

Beklemediğim bir şekilde... iyi hissettiriyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu soruyu cevaplamadan önce, gizli kalma ya da açılma ikilemimi daha iyi anlamak istedim, ama kesin olarak söyleyebileceğim şey, *bunu sevdiğim*. Liam göğsümde, doymuş, ikimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışıyoruz. Elimi saçlarından geçirip sırtına, aşağıya...

Hâlâ kıcını sıkıca tutuyorum.

Parmaklarımı ondan tek tek çekiyorum, elimdeki sertlik beni biraz şaşırtıyor, o kadar sıkı tutmuşum ki morluklar bırakmış olabilirim. *Oops.*

Son bir nefes ve memnun bir iç çekişle, Liam benden kalkacak gücü topluyor ve yanımda, sırtüstü yatıyor. "Beklediğim bir dönüş değildi, ama şikayet etmiyorum." Göğsünü tembelce okşarken, göğsü baştan çıkarıcı bir şekilde yükseliyor. "Buna ne sebep oldu?"

"Ben şey..."

Liam yanına dönerek dirseğini büküp başını eline dayayarak bana bakıyor. "Sen yokken bir şey mi oldu? Kaybın dışında demek istiyorum?"

"Ne gibi?" Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkardım, gözleri bu hareketi dikkatle takip etti.

"Bilmiyorum. Kendini sorgulamana neden olacak bir şey."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü genellikle, pislikler ortaya çıkmadan önce senin kahramanlık yapma ihtiyacını tetikleyen bir şey yapmam gerekir, ama bugün öyle bir şey olmadı."

Zeki herif.

Bu da benim beklediğim bir dönüş değildi, ama şimdi... Vücudum hiçbir şey yapmamaya karar verdiğine göre, buna hazır olduğumdan emin olmasam da Liam'a dürüst olmak borcum var.

Derin bir nefes alıp tutuyorum, yavaşça nefesimi verip bir nefes daha alıyorum. Sonunda cesaretimi toplayıp başımı yana eğiyorum, böylece onu görebiliyorum. *Tanrım, umarım doğru şeyi yapıyorumdur.* "Dani, sana aşık olduğumu düşünüyor."

Neredeyse kahverengiye yakın olan gözleri, aniden yeşile dönerek büyüdü, sonra anlamaya başladıkça normal haline döndü. "Haklı mı?"

"Belki. Evet."

"Hangisi doğru?" Liam'ın yüzü alışılmadık bir şekilde boş, sanırım kasıtlı olarak, sanki söylediklerimi etkilememeye dikkat ediyor gibi.

Gerginliğimi bastırarak fısıldadım, "İlk ben sana dokunmadım." "Ne?"

Kaşları çatıldı.

"Genelde sana dokunmam gerekir. Geçmişte, bunu yapmadan önce senin tahrik olduğunu görmem gerekirdi. Bu sefer sana baktım ve... hissettim. Kendi kendime."

Liam'ın gözleri hiç görmediğim kadar yeşil parlıyor ve bu o kadar saf, neredeyse *sevinçli* bir tepki ki, yemin ederim kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissediyorum. *Böyle gerçekten çok güzel.*

"Yani, bana aşık mısın?" Gülümsemeyi engellemeye çalışır gibi alt dudağını ısıyor.

"Sanırım öyle." Ben de gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Dani sana ilgi duyup duymadığımı sordu ve seni zihnimde canlandırmamı istedi, ben de öyle yaptığımda yüzünü yelpazeyle serinletmeye başladı."

Neredeyse gülümseme, daha önce onda hiç görmediğim, tam anlamıyla *parlak* bir gülümsemeye dönüşüyor ve bunu *benim* neden olduğum gerçeği... Bu, kelimenin tam anlamıyla nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Ne?" Liam, nefes almadığımı fark edince keskin bir nefes aldı.

"Sen. Sen..." Yanına dönerek ona bakıyorum. "*Mutlu* musun? Bana aşık olmam hoşuna mı gidiyor?" Eğer öyleyse, bu hem işleri basitleştirir hem de karmaşıktırır.

Neredeyse utangaç bir şekilde başını sallarken, yanakları yumuşak bir pembe renkle doldu. Bu çok sevimli ve onun her zamanki huysuz kişiliğinden çok farklı. "Evet. Ben... bir süredir sana aşığım."

"Hiçbir şey söylemedin."

Liam dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır ve koluna uzanır, parmağını pazıma doğru kaydırır. "Aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin olmadığın için sana söylemenin adil olmayacağını düşündüm. Kafanı daha da karıştırmak istemedim."

"Sanırım mantıklı."

"Peki." Liam'ın parmakları benimkilere uzanır ve orada durur. Tam olarak el ele tutuşmuyoruz ama yine de birbirimize bağlıyız. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Liam'a zayıf bir gülümseme atıyorum. "Dani, gizli kalmak mı yoksa açık olmak mı istediğime karar vermem gerektiğini söyledi, ama bilmiyorum..."

"Hey." Liam elimi sıkıyor. "Ben öyle demek istemedim. Bu oldukça büyük bir adım ve bugün duygularımızı itiraf ederek zaten bir adım attık. İkimizin de bu kadar çabuk bir adım daha atmasını beklemiyorum. Daha çok, bu odada, sadece ikimiz varken ne olmasını istediğini merak ediyordum."

Soruyu düşünürken kaşlarım çatıldı. "Anlamadım. Yani... seks mi demek istiyorsun?"

"Bence bu konuda gayet iyiyiz, en azından şimdilik." Gözleri vücudumu hızlıca tararken, gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirir. "Ben daha çok başka şeyleri kastetmiştim, el ele tutuşmak gibi. Öpüşmek gibi." Bakışları dudaklarımda kalır.

"Beni öpmek ister misin?"

"Senin için sorun yoksa."

Dolgun, pembe ve hafifçe aralanmış dudaklarına bakıp başımı sallıyorum.

Liam elimi bırakır ve elini yüzüme getirir, yanağımdan çeneme kadar çenemi okşar. Sonra başparmağı dudaklarımı bulur, o kadar nazikçe üzerlerinde gezer ki, sadece omurgamdaki titreme onun gerçekten temas ettiğini doğrular. Yeşil gözleri benimkilere kilitlenir, dudaklarımız birbirine değene kadar yavaşça yaklaşır.

Çok yumuşak. Şefkatli. Aceleci ve kaba öpücükler gibi değil, ki ben de aciliyetin tahrik için anahtar olduğuna inanarak denemiştım. Hayır, bu tatlı. Tadını çıkarıyor. Cinsel ihtiyaçtan çok duygu dolu, bu da onu bir şekilde daha da şehvetli kılıyor.

Hoşuma gitti.

Öpücüğe kendimi bırakırken gözlerim kapanıyor, ama artan baskı ve kalbimin ani hızlanmasına rağmen öpücük yavaş ve nazik kalıyor.

Bunu hissedebiliyor mu?

Ağzım onun ağzına karşı tekrar tekrar açılıp kapanıyor, sanki aynı nefesi paylaşıyormuşuz gibi, bu da bana son derece erotik geliyor. Sonra Liam'ın dili benim dilimi hızlı ve hafifçe yalıyor ve o ağzıma gülümserken, memnuniyet dolu inlemem sessiz odada yankılanıyor.

İşte o anda hissediyorum. Liam'la birlikte normal hale gelen kasıklarımındaki kıpırdanma.

normalleşmeye başlayan heyecan. Sertleşiyorum.

"Tanrım," diye onun dudaklarına doğru nefes nefese söylüyorum ve o aceleyle geri çekiliyor, omuzları gerginleşirken gözleri endişeyle doluyor.

"Ne oldu? Çok mu fazla geldi?"

"Hayır, ben..." Bakışlarımı takip ederek, yeniden uyanmak için cesurca çaba gösteren sikime bakıyor. "Sanırım seni öpmeyi seviyorum. Hem de çok."

Liam rahatlamış bir şekilde omuzlarını düşürdü ve "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin" dedi.

Onun sertleşen penisini fark ettim ve "Biraz fikrim var" diye homurdandım.

Yirminci Bölüm

Liam

"Lütfen, Liam?" Cruz yatakta üzerimde duruyor, köprücük kemiğimi öpüyor. Bana sorarsan, bu çok haksızlık, çünkü o, benim onun ağzının orada olmasını ne kadar sevdiğimi öğrenmiş. "Eğleneceğine söz veriyorum, eğlenmezsen seninle geri dönerim."

"Ve ailemle Noel'i kaçırmak mı? Hayır, yapmayacaksın." Sabah benim penisimi emmekten hala şişmiş olan dolgun dudaklarını öpmek için kendimi yeterince dik tutuyorum. Ve otuz dakika önce de, çünkü o, ben onun saçma isteğine boyun eğene kadar beni yataktan çıkarmamaya kararlı.

Hayır demek bana çok fazla zevk veriyor olabilir, ama onun tercih ettiği yalvarma şekli oral seks olduğuna göre, ben kimim ki buna itiraz edeyim?

Bu, yaklaşık bir ay önce karşılıklı aşkımızı itiraf ettiğimizden beri yaptığımız en ilginç keşiflerden biri, Cruz oral seks yapmayı seviyor. Almayı da seviyor, ama birden fazla kez uyandığımda kafasını bacaklarımın arasında sallarken, yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle buldum.

Ona iyiliğini geri ödemek istiyorum, ama genellikle benden önce uyanıyor. Ondan önce kalkmak için alarm kurmam gerekebilir.

Şu ana kadar Cruz daha fazlasını yapmadı, ancak birkaç gün önce deliğini parmaklamama izin verdi, sadece girişini okşadım ve boğazından çıkan inlemelerden anladığım kadarıyla bundan hoşlanmıştı.

Onu prostatıyla tanıştıran kadar bekle.

Çenemi öperken nasırlı parmakları karnımın üzerinde kayıyor. "Bir daha tatili tek başına otelde geçirmenize izin vermeyeceğim. Benimle

benimle çıkıyorken olmaz."

"Şu anda çıkıyor muyuz?" Kaşlarımı kaldırıyorum, ilk öpücüğümüzden beri hiç konuşmadığımız bu konuyu açmaya cesaret etmesini bekliyorum.

Buna cevap vermesini beklemiyorum. Bunun için henüz çok erken ve bir erkek arkadaşının olmasının ne anlama geldiğini tam olarak düşünmek için zamanı olmadı. Başka biri olsaydı, bu kadar anlayışlı davranmayabilirdim, ama Cruz seks ve ilişkiler konusunda en iyi günlerinde bile naif ve bu onun ilk deneyimi... Yepyeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi.

Kapalı kapılar ardında, daha önce hiç ilgilenmediği her şeyi deneyimlemek için neredeyse acele ediyor. Flört etmek, öpüşmek, sarılmak... Hepsini istiyor ve tabii ki ben de bunları istediğim için memnuniyetle kabul ediyorum. Ama odamızın duvarlarının dışında, o benim için eskisi gibi sadece bir arkadaş.

Bundan şikayetçi değilim. Bunu bekliyordum ve ona durumu anlaması için zaman tanımaktan mutluyum, özellikle de bu, cinsel yönelimiyle rahat olmak kadar basit bir şey olmadığı için. Gerçek şu ki, heteroseksüel olmadığı anlaşılırsa NFL'deki potansiyel geleceği için gerçek endişeler var ve ilk "flört" deneyiminin üzerinden birkaç hafta geçmesi, geleceğine dalga etkisi yaratabilecek bir etiket yapıştırmak için çok erken.

Aramızdaki bu şey devam ederse, her zaman böyle mi hissedeceğim? Bunu söylemek için de henüz çok erken. Şu anda, her fırsatta çıplak kalarak yaptığımız şeyi yapmaya devam etmekten memnunum.

Cruz'un vücudu benimkini sevdiğine karar verdiğine ve benim de bez bebek gibi savrulmaktan büyük zevk aldığımı keşfettiğimize göre, o da en az benim kadar, hatta belki daha fazla, işleri kışkırtıyor. Beni duvara yapııştırıyor, yatağa atıyor... Bir keresinde bacaklarımı beline doladı ve beni duşa taşıdı. Penisim hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve kalbim... O organı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Cruz agresif tarafını gösterdiği kadar hassas tarafını da sık sık gösterdiğinde bu zor oluyor. Elbette, kapıdan girdiğimde üzerime atladığı zamanlar oluyor, ama çoğu zaman ilgisi daha ince bir yol izliyor. Ödevimi yaparken, video oyunu oynarken veya yatakta uzanırken beni izlediğini hissediyorum. Ve ben pes edip onun bakışlarına karşılık verdiğimde, neredeyse utangaç bir şekilde bana yaklaşıyor. Ve bana sanki dünyadaki en kırılgan şeyimmişim gibi dokunuyor.

Temelde, Cruz tahrik olma yeteneğini keşfetmiş olabilir, ama bu onun doğal hali değil, bu yüzden ne yapacağımız ve bundan sonra nereye gideceğimiz konusunda ona karar vermeyi bırakacağım. Şimdilik, ben sadece bu yolculuğa eşlik ediyorum ve

kalbimin önüne geçmesine izin vermediğim sürece, bu aşka kapılmanın bir zararı olmadığını düşünüyorum.

Yine de, o bu konuyu açarsa, zaman zaman bizim belirsiz durumumuzla ilgili onunla dalga geçebilirim.

"İstediğin bu mu? Çıkmak mı?" Cruz, yanaklarının parlak pembeye dönmesini gizlemek için başını eğdi.

"Seni istiyorum Cruz. Gizli, açık, hangisi olduğu umurumda değil, ne ad verdiğimiz de umurumda değil. Sadece bunu istiyorum." Elimi boynunun arkasına doladım ve onu kendime çekerek uzun bir öpücük verdim, sözlerimin onu dudaklarıma gülümsetmesini sevdim.

"Ben de seni istiyorum. Öyleyse, Noel için benimle eve gelecek misin?"

Göğsümün üzerinde uzattığı elini elimle tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim ve başparmağımla onun parmağını okşadım. "Hayır. Senin hayırseverlik vakaların olmayacağım."

"*Lütfen, Sunshine.*"

"Ağır silahları mı çıkardın? Uzun zamandır bana öyle dememiştin."

"Uzun zamandır kullanmanın bir anlamı yoktu."

"Neden?"

"Bu ironik bir takma ad olması gerekiyordu." Boynumun yanına burnunu sürtüyor. "Ve eskisi kadar kaşlarını çatmıyorsun. Dani bile artık herkese bıçak gibi bakmadığını söylüyor."

Çünkü yanımda yatan dev ayıcığı düşünmeden duramıyorum. Nerede olduğumun veya ne yaptığının önemi yok, Cruz'un görüntüleri endişe verici bir sıklıkla aklıma geliyor. Odaya girdiğimde parıldayan gülümsemesi, vücudumu süzerken ateşli bakışları, boşaldığında yüzündeki hayranlık dolu ifade.

"Düzenli orgazmlar bir erkeğe bunu yapar." Görünen mutluluğumu önemsizleştiriyorum.

mutluluğumu önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyorum.

"Aiden'dan aldığın zaman bu etkiyi yaratmıyordu." "Onlar düzenli değildi."

"Belki değil, ama seni daha az huysuz yapmadılar."

"Övgü mü bekliyorsun? Evet, Cruz." Dolgun dudaklarını öpüyorum. "Sen benim sikimi çok mutlu ediyorsun."

"Senin sikini değil, *seni* mutlu ettiğimi ima ediyorum. Gerçi, benimle eve gelirsin dersen, bunu tekrar yapmaya hazırım."

"Bebeğim." İçimden bir ürperti geçer, çünkü bu söz ağzımdan kaçmamalıydı, ama Cruz'un yüzünün aydınlanmasını görünce, tamamen pişman olamıyorum. "Ailelerle tanışmak önemli bir olaydır. Özellikle de bu ilişkinin henüz bir ayı dolmamışken,

daha açık olmayan bir erkek için. Beni eve getirmeden önce ailenle konuşman gerekmez mi sence?"

Cruz yatağa uzanır ve tavana bakar. "Öncelikle, kiminle çıktığımı kimseyle konuşmam gerekmiyor. İkincisi, eşcinsel bir kuzenim var ve ailem bunu sorun etmiyor, bu yüzden erkek arkadaşım olması konusunda büyük bir drama yaşanmayacak. Ben..."

"Senin erkek arkadaşın yok. Resmi olarak yok."

Bunun onu üzmesinden nefret ediyorum, ama gerçekçi olması gerekiyor. "O zaman oda arkadaşım olarak gel."

Her zamanki gibi itiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama bunu yapacak kelimeleri bulamıyorum. Onun gibi tavana bakakaldım.

Sadece benimkiler değil, genel olarak ebeveynler, kaçınmaya özen gösterdiğim bir konudur. Onlarla iyi bir deneyim yaşamayalı yıllar oldu ve bunun hepsini kötü yapmadığının farkında olsam da, çoğu zaman öyle olduklarını görüyorum. Yine de Cruz, *yaratıcılarını* koşulsuz seviyor gibi görünüyor ve tatili tek başına bir otel odasında geçirmek benim için en iyi seçenek olmadığı kesin.

Ama onun memleketine gidip, yılın en büyük tatilinde ailesiyle kalmak... Birkaç haftadır birlikte olan insanlar bunu yapar mı? Ama onun oda arkadaşı olarak... Sanırım bu daha pratik bir çözüm.

Cruz yanıma dönmek için yatağı kaydırınca, yüzündeki kendini beğenmiş bakışı görmekten çok hissediyorum. "Buna itirazın yok."

"Olabilir. Bir dakika düşünmeme izin ver."

"Bir dakikadan fazla zamanın oldu. Kabul et, benimle oda arkadaşı olarak gelmemek için iyi bir neden yok."

"Ailem de orada olacak. Ailem hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." İnatçılık yapıyorum, ama onun oda arkadaşı olarak gitsem de gitmesem de, bu yine de önemli bir karar, bu yüzden hemen karar vermek istemiyorum.

"Ailen hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Benim ailem sevgi dolu, özenli ve uyumlu. Kız kardeşin vefat etmeden önce seninkini de öyle hayal ediyorum."

"Bu benim için tetikleyici olabilir."

"Otelde yalnız kalmaktan daha mı tetikleyici?"

Kahretsin, beni yakaladı.

"Nerede uyuyacağım?"

"Benim odamda."

Başımı çevirip ona baktım, yüzümde utanç dolu bir ifade vardı.

"Zaten aynı odada yatıyoruz ve benim yatağım yeterince büyük. Kimse şüphelenmez. Ayrıca teyzem misafir odasında kalacak."

"Ya biri şüphelenirse?"

Saçımı gözlerimden çekip aldı. "Şüphelenmezler." "Peki ya şüphelenirlerse?"

"Kimin umurunda." Mavi gözleri kararlı. "Onlar benim ailem. Eğer birisi sırrımı saklayacaksa, o da onlar olur."

"Bu, aile için bile büyük bir istek. Bu davetiyeyle kendini aşmadığından emin misin?"

Cruz dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Senin otelde yalnız olduğunu düşünürsem eğlenemeyeceğimden eminim."

Yanaklarımı şişirip, yenilgiyi kabul ederek havayı dışarı üfledim. "Peki. Ne getirmem gerekiyor?"

"Sadece kendin." *O lanet olası neşeli gülümseme beni öldürecek.* "Ve yirmi dolarlık bir şaka hediyesi."

"Şaka hediyesi mi? Ailen ne tür tuhaf tatil gelenekleri var?"

"Görürsün." Cruz dudaklarını yaladıktan sonra benim dudaklarıma bastırıldı ve ikimiz de hala çıplak olduğumuz için, sonunda ikimiz de duş almamız gerekti.

"Kıpırdanmayı kes." Cruz, onun sokağına döndüğümde dirseğiyle bana hafifçe vurur.

Sokağın her iki tarafında mütevazı ama bakımlı evler sıralanmış, en az yarısının önündeki ağaçlar ve çalılar kitsch dekorasyonlarla süslenmiş, çok şirin bir yer. Ben zarif ışıklandırmalara sahip büyük evlere alışkınım ve bunlar da kendi tarzlarında güzel olsa da, burada yaygın olan bu saçmalıkları seviyorum. Yani, bir evin bacasından bir çift bot çıkıyor, başka bir evin penceresinde ise dev bir bacak lambası var. Bu biraz gerçeküstü ve hoşuma gitse de, ne kadar yersiz olduğumu fark etmemi sağlıyor.

"Ne gerekiyorsa yapacağım." Sinirlerden dolayı parmaklarımin direksiyonu tamburlamasını engelleyemiyorum. "En son Noel'i kutladığımda, Liz altı yaşındaydı ve kanseri yeni öğrenmiştik. Kocaman bir ağaç, tonlarca hediye ve büyük bir akşam yemeği vardı. Annem tatillerde ailenin ne kadar önemli olduğunu söyleyip duruyordu, ama şimdi ben senin tatiline davetsiz misafir olarak geliyorum. Neden onlara tekrar geleceğimi söyledin?"

Gerçeğin bilinmesinden rahatsızlık duyuyorum. Kendim de tam olarak anlamadığım için açıklayamıyorum, ama sanırım bir parçam diğer insanların ailem hakkında, dolayısıyla benim hakkımda da kötü bir izlenim edinmesini istemiyor.

"Onlara ailevi bir acil durum olduğunu ve ailenin şehir dışına çıkmak zorunda kaldığını söyledim." O, bir araba yolunu işaret etti ve ben, nabzım hızlanmadan önce arabayı park etmeyi başardım.

"Peki, şüphelenip meraklı davranarak ne olduğunu sorarlarsa ne diyeceğim?"

"Sormazlar, bu kabalık olur. Sadece her şeyin yolunda olduğunu umduklarını söylerler ve konuyu orada bırakırlar. İstemediğin sürece ayrıntılara girmen gerekmez."

"Acil bir durum olmadığına göre, şükürler olsun. Şimdi tatilini mahvediyorum ve bunun hakkında yalan söylüyorum. Harika." Öfkeyle kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun, Sunshine. Benim evimde bulunan herkes ailedir."

"Takma isimler bizi ele verecek."

"İronik olanlar değil. Ama bana *bebeğim* demeyi bırakabilirsin." Bana göz kırptı. *Göz kırptı.* "Şimdi arabayı kapat ve benimle gel."

İsteksizce dediğini yapıyorum, motoru kapatıp çantamı ve hediyemi alıp onu ön kapıya kadar takip ediyorum.

Kapı açılırken hafifçe gıcırıyor, lezzetli bir hava bizi içeri çağırıyor. Kızartma kokusu, sanırım. Cruz "Geldik" demeden önce, ahşap zeminlerdeki bordo halıyı ve kaotik bir şekilde karışık resim çerçeveleriyle bej duvarları fark edecek kadar vaktim var. Ceketlerimizi bile çıkarmadan etrafımız insanlarla doluyor.

"Cruz!" Cruz eğildi, böylece minyon sarışın bir kadın ona sarılabildi.

"Yolculuk nasıldı evlat?" Cruz'un yaşlı ama neredeyse aynısı olan bir versiyonu soruyor.

"Kurutulmuş et getirdin mi? Marketten aldığın boktan şeylerden değil, yol kenarındaki tezgahıtan aldığın kaliteli olanlardan?" Hafifçe kamburlaşmış, gri saçlı bir adam, benzer şekilli bir kadın elinin tersiyle göğsüne vurup "Çocukları içeri al" dediğinde yüzünü buruşturur.

Cruz, annesi olduğunu düşündüğüm kadından uzaklaşır ve bana işaret eder. "Çocuklar, bu benim oda arkadaşım Liam. Liam, bunlar annem, babam, büyükannem,

büyükbabam ve..." Büyükbabasının ve büyükannesinin arkasından bakıyor. "Cheryl teyze mutfakta olmalı. Kuzen Tommy de, sanırım."

Bu benim doğal ifadem olmadığı için gülümsememin ne kadar garip görüldüğünü hayal edebiliyorum. Gizli *erkek arkadaşım* beni ailesine, sanki ben de onlara anne ve baba diye hitap etmem gerekiyormuş gibi tanıttı. Başkaları da bunu garip bulmuş olsa da, bunu göstermiyorlar, sanki ben uzun zamandır kayıp bir akraba mışım gibi davranıyorlar.

"Geldiğine çok sevindik." Cruz'un annesi beni kucaklayarak sarılır, ya da sarılmaya çalışır, çünkü en az 30 santim daha kısadır, bu yüzden Cruz beni dengede tutmak için yardım etmek zorunda kalır, yoksa devrilirim.

"Geldiğine sevindim evlat." Cruz'un babası, karısı beni ayağa kaldırınca elimi sıkıyor, sonra tekrar çömelip büyükannesini kucaklamam gerekiyor. Büyükannesi beni bırakırken yanağıma sevgiyle bir tokat atıyor.

Bu evde çok sarılan insan var.

"Çantalarınızı kaldırın da yemek yiyelim. Hadi." Herkes evin içine doğru ilerlerken, büyükbaba bizi giriş holünden kovar.

Cruz çantasını alır ve merdivenlere doğru döner, ben de aynısını yaparım. "Büyükbaban için üzgünüm," der merdivenleri çıkarken. "O aç olduğunda huysuzlaşır. Bir şeyler yedikten sonra daha cana yakın olur."

"Benim için sorun değildi."

"Huysuzlar birbirine yakındır, değil mi?" Omzunun üzerinden bana gülümser ve koridorun sonundaki odaya girer.

"Daha çok, onun yaşına geldiğinde aklıktan sinirlenmeye hakkın olur gibi." Cruz'un odasına girerim ve *çok sayıda* futbol posterini görünce gülmemeye çalışırım.

O, benim odayı gezerken beni fark eder ve çekingen bir şekilde omuz silker. "Henüz belli olmamışsa, bu oyuna biraz takıntılıyım."

"Bu da bir açıklama."

"Başka bir açıklaman mı var?"

Onun önüne geçip avucumu sert göğsüne koyuyorum, başımı hafifçe eğerek o muhteşem mavi gözlerine bakıyorum. "Duvarların *çok* güzel kışlarla süslenmiş olduğuna göre, eşcinsel ACE'ye eğilimli olman pek de şaşırtıcı değil bence."

"Kışlar mı? Bunlar..." Cruz'un gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyor. "Bunlar sporcular. Üniformalı."

"Sen öyle diyorsun. Ben bir sürü seksi kış görüyorum ve eğer büyürken her gece uykuya dalarken bunları görüyorsan, şimdi benimkinden bir parça istemen hiç de şaşırtıcı değil."

"Sence ben her zaman erkeklere ilgi duymuşumdur ve bunu asexual olmakla karıştırmış mıyım?" İfadesi şüpheli olduğunu gösteriyor, ama kıcımlı yoğuran eli, çok da yanılmadığını söylüyor.

"Hayır. Bence sen kadınların kışlarından çok erkeklerin kışlarına ilgi duyuyordun, ama sadece mükemmel kışlar dikkatini çekiyordu. Bence sen sadece doğru olanın ortaya çıkmasını bekliyordun."

Bana bir kez daha sıkıca dokundu. "Ve sen bunun senin olduğunu düşünüyorsun, ha?" "Sen söyle. Onu tutan sensin, doğru hissediyor musun?" Cruz yutkunduğunda gırtlak hareket etti, bu da benim için yeterli bir cevaptı.

Gözleri parlıyor, ben de kalkıp dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, ama sevgi dolu bir öpücük olarak başlayan şey, dili ağzıma daldığında hızla çaresizliğe dönüşüyor.

Son öpüşmemizden bu yana sadece birkaç saat geçti, ama sanki günler geçmiş gibi geliyor ve ikimiz de geri durmaya niyetli değiliz. Göğsü elim altında gürültüyle titrerken, Cruz ağzıma dalarken yumuşak bir inilti çıkarır. Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmaya çalışırken, çenesindeki hafif sakal benim pürüzsüz tenimi sıyrır, yalar, emer ve... büyükbabam bize acele etmemizi söyleyince birden dururuz.

Yarım adım geri çekilip, sakalın yakıcılığını hissedebiliyormuşum gibi parmaklarımı yanaklarıma bastırıyorum. "Durum ne kadar kötü?"

"Ellerini çek."

Cruz beni muayene edebilsin diye ellerimi yanıma indirdim. "Git yüzüne su serp ve havluyla kurulayın. Parlayacak."

"Bu birkaç gün çok uzun geçecek," diye mırıldanıyorum kendime, arkamı dönüp kapıdan çıkarken Cruz kıcıma şaplak attığında çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Cruz

"Seksi bacaklar, B on bir," Tommy kartına işaret koyarken gülümser ve ana sayfadaki numarayı takip eder.

"Yeni arayan," diye homurdanır büyükbaba.

"Bir oyun boyunca yeni arayan istemeden geçebilir miyiz?" Cheryl teyze derin bir nefes alır.

"Evet, büyükbaba. Bir dahaki sefere daha iyi bir kart seç," Tommy kıkırdar ve tekrar arar, "I-25. Yolculuk."

Bazıları homurdanırken, diğerleri sevinç çığlıkları atıyor ve Liam bana doğru eğilip fısıldıyor, "I-25 neden yol gezisi?"

"Çünkü Interstate 25 eyaletten geçiyor," diye cevap veriyorum.

"Evet, ama O-66 bunun için daha iyi olmaz mı? Route 66 gibi?"

Kartımı işaretlerken duraksarım. "Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Hey Tommy?" Masada oturan Tommy'nin beni duyabilmesi için sesimi yükseltirim. "Neden yol gezisi için O-66 olmasın? Route 66'dan sonra, bilirsin?"

Kuzenim, iyi bir açıklaması olmadığını fark edene kadar bir süre sessiz kalır, ama bu onu her zamanki gibi bir açıklama yapmaktan alıkoymaz.

"Route 66'da hiç sürmedim ama I-25'i sürekli kullanırım. Ve isimleri ben koyarım." Tommy meydan okurcasına omuz silkiyor.

"Bunları gerçekten o mu buldu?" Liam etkilenmiş görünüyor, ta ki ben onu düzeltene kadar.

"Hayır. Lisedeyken teyzemle bir gemi seyahatine çıktık ve yetişkin barlarına girecek yaşta değildi, ama çocuk kulübü için de çok büyüktü. Bu yüzden,

O tüm zaman boyunca Bingo oynadı. Bunların çoğunu orada öğrendi. Ama birkaçını da uydurdu.

"I-21. Sosyal," diye bağırdı Tommy, herkes kadehlerini tokuştururken, ben de kadehimi dudaklarıma götürürken Liam'a gizlice göz kırptım.

Noel arifesinin tatilin en sevdiğim kısmı olduğunu, çünkü Bingo oynayacağımızı söylediğimde çok güldü, sonra ciddi olduğumu anlayınca yarım saat boyunca bol bol özür diledi.

Anlıyorum. Bingo, emeklilik evine taşındığınızda oynadığınız bir oyun gibi geliyor, ama bizim oynadığımız şekilde harika. Her kazanan, masadaki başka birinden bir hediye alıyor ve her birimiz oyunu bitirme şansı yakaladıktan sonra durup önümüzde duran paketi açıyoruz.

Bu geleneğin ne zamandır sürdüğünü tam olarak bilmiyoruz. Büyükbabam çocukken dedesi ve ninesiyle oynadığını hatırlıyor, bu yüzden en az yetmiş yıldır sürdüğünü düşünüyorum, çünkü on yaşına gelmeden oyuna katılamazsınız ve o neredeyse seksen yaşında.

Çocukken, benden iki yaş büyük olan Tommy'nin oynamasına izin verilirken bana izin verilmemesinin ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. İlk yıl sonunda oyuna katılabildiğimde, hediyem Cheryl teyzemin Hawaii seyahatinde aldığı Spam'dı, çünkü bu ürün orada çok popüler.

Sonucun hoşuma gitmediğini açıkça belli ettim. Ama o öfke krizinden sonra Spam'i yemek zorunda kaldığım için sevdiğimi fark ettim ve yumurta ile karıştırıldığında hiç de fena olmadığını anladım.

"Bingo, O-74," diye bağırdı Tommy, Liam ise "Bingo" diye haykırır.

"En kötü sesli oyuncu," der büyükbaba, kartını temizlerken, büyükanneden koluna bir tokat alır.

Sonra Liam'a bakar ve önündeki hediyeyi alır, kaşlarını oynatarak onu sallayarak. "Bu oldukça gürültülü."

"Bu çok ağır." Babam, paketiyle uğraşıyormuş gibi yaparken acı çekmiş bir yüz ifadesi takınır.

"Şunun ambalajına bak." Cheryl, hediyesini incelemeye kaldırır. "Ne kadar güzel."

"Hepimiz bunun senin olduğunu biliyoruz anne, sadece kendi hediyeyle uğraşmak istemiyorsun." Tommy başını sallar ve Liam'a fısıldayarak bağırdı. "Güzel görünüyorlar, ama o Bingo hediyeleri seçmekte berbat. Kanma."

"Hediyelerin henüz ağacın altında değil, evlat. Noel Baba izliyor," diyor Cheryl, Tommy'ye.

"Büyük olanı seç, Liam." Annem masadaki en büyük paketi kaldırır. "Boyut önemlidir."

"İğrenç, anne," diye inlerim. "Kimse senin boyut hakkında bir şey söylemeni duymak istemiyor."

"Ama o haklı." Tommy onunla yumruklarını çarpıştırır.

"Tommy!" Ben itiraz ederim.

"Ben şimdiki halinden bahsediyordum. Tanrım, kafanı pisliklerden çıkar. Bu bir aile oyunu."

Liam gülerek burnunu çeker ve gözlerini odanın içinde gezdirir, hediye çalmanın baskısı yüzünde biraz gergin bir ifade yaratır. Sonunda, hala kaybindan dolayı somurtan büyükbabayı işaret eder ve "O" der.

"Yalakalık yapma," diye mırıldanır Tommy.

Birkaç tur daha ve Tommy ile annem arasında en büyük paketi kapmak için yapılan ve Tommy'nin kazandığı bir kavgadan sonra, herkes oyunu bitirme şansı buldu, yani hediyeleri açma zamanı geldi.

"Önce sen büyükbaba, en yaşlı sensin." Babam küçük bir iğneleme yapar.

"En azından bu iyi bir şey," der büyükbaba, hediyesini alırken homurdanır. Hediye, kalın kırmızı şekerlemeyle "*Merry Christmas*" yazan dev bir çikolatalı kurabiye. "Ben de bunu kastetmiştim." Bir parça koparır ve ağzına götürür, Tommy bir parça almak için elini uzatınca elini itekler.

Büyükannem, her boyutta pili barındıran küçük bir taşıma çantası olan Battery Daddy'yi, Cheryl ise telefonu düş fayansına yapıştırıp müzik dinleyebilmenizi sağlayan vantuzlu su geçirmez bir telefon kılıfı alır.

"Takas edelim," der Tommy annesine.

"Henüz ne aldığını bile bilmiyorsun," diye onu reddeder ve dikkatini, zarif bir şekilde paketlenmiş hediyesini alan kardeşi, yani babama çevirir.

"Saat mi?" Babam, kağıtları çıkardıktan sonra kutuyu elinde çevirir.

"İsa saati mi?" Tommy burnunu kırıştırır ve Liam'a bakar. "Sana hediyeleri berbat demiştim."

"Nesi var ki?" diye sorar Cheryl.

"Dijital bile değil," diyor Tommy. "Konuştuğunu söylemeye gerek bile yok." "Konuşuyor mu?" Babam kutuyu çeviriyor.

"Şuna bak." Tommy, paketin üzerindeki bir metni işaret eder. "Şöyle yazıyor: '*Dua etme anlarına katılmanızı nazikçe hatırlatır.*' Sessiz evinde otururken birdenbire garip bir sesin '*Dua edelim*' dediğini hayal edebiliyor musun? Buna 'yaratıcınla tanışma saati' demeliler, çünkü bu şey kesinlikle kalp krizi geçirmeni sağlar."

Liam, burnunu tutmak için elini ağzına götürürken, Cheryl gözlerini devirir. Sonra sıra anneme gelir.

"Aman Tanrım," der, çantadan küçük hediyeı çıkarır ve *A Christmas Story* temalı süsü eline alır.

"Bunlar şaka hediyeleri olmalı." Liam'a fısıldayabilmek için eğiliyorum.

"Öyle."

"Ağacı fark etmedin mi?" Başımı oturma odası yönüne doğru çeviriyorum. "Yarım düzine *A Christmas Story* süsü var. Onlar onun en sevdiği süsler."

Liam, buradan ağacı göremese de bakışlarını ağaca çevirir, sonra annem süslemedeki düğmeye basarken "*ne yapabilirim ki*" der gibi omuz silker. Süsleme, Ralphie ve babasının lastiğı değiştirmeye çalıştıkları bir sahneyi tasvir ediyor. Cıvatanın yere düşen sesini duyarsınız ve küçük Ralphie'nin sesi "Oh... lanet..." der, ama kelimeyi bitiremeden sesi kesilir.

Liam önündeki servis altlığından daha kırmızıya dönerken, tüm masa kahkahalara boğulur. "Çok üzgünüm. Böyle bir şey olacağını bilmiyordum."

"En iyi kısmı bu." Tommy gözündeki yaş siler ve hediyesini açar. Hediye, üzerinde neşeli bir Noel Baba olan Noel temalı bir klozet kapağıdır. Kapak kapalıyken. Kapak açıkken, Noel Baba'nın gözleri dışarı çıkmış ve eli, nefesini tutuyormuş gibi görünüyor.

"Sana söylemiştim, Noel Baba izliyor." Cheryl, Tommy'nin yüzündeki dehşet ifadesine gülmekten kırılır.

"Bu çok yanlış," diye mırıldanır Tommy. "Noel Baba'ya popo göstermek... çok yanlış."

Sırada Liam var ve beyaz, yeşil, mavi ve diğer tüm arka plan seslerini çalan bir ses makinesi açıyor. Bu bana masada söylemesi uygun olmayan fikirler veriyor, bu yüzden o tavşan deliğine çok fazla dalmadan önce benimkini açıyorum. Star Wars'tan Chewbacca'ya benzeyen bir Snuggie alıyorum, en azından battaniyeyi pek sevmediğim için iyi bir Cadılar Bayramı kostümü olabilir.

Birkaç dakika hediyeleri eleştirerek geçiriyoruz, sonra büyükanne ve büyükbaba evlerine gidiyorlar ve geri kalanımız Elf'i izliyoruz, ta ki annem, babam ve Cheryl teyzem yatmaya gidene kadar. Geriye sadece ben, Liam ve Tommy kalıyoruz.

"Hala batı yamacında kalmaya kararlı mısınız, yoksa buraya geri dönecek misiniz?" diye soruyorum Tommy'ye, ki o bir yıl kadar önce Cheryl teyzeyle birlikte Utah sınırına yakın bir yere taşınmıştı, çünkü orada daha fazla fırsat vardı.

"Muhtemelen orada kalacağız, en azından şimdilik. İkimiz için de daha fazla iş var."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sorar Liam.

"Annem emlakçılık yapıyor, ben de paramedik olmak için okuyorum." "Liam tıp hazırlık okuyor," diyorum Tommy'ye.

"Harika. Aile işi mi?"

"Neden herkes bunu soruyor?" Liam bana şaşkın bir bakış atıyor. "Küçük kasaba alışkanlığı. Burada büyüyen birçok insan sonunda aile işinde çalışıyor."

"Bu kasabada çok fazla sanayi yok, bu yüzden çoğu insan ebeveynlerinin bıraktığı işi devralıyor ya da taşıyor." Başımı Tommy'ye doğru eğiyorum.

"Yeniden başlamak. Harika," diyor Liam.

"Orada yaşamış biri gibi konuşuyorsun." Tommy, Liam'a meraklı bir bakış atar. "Ailen nerede peki?"

"Tommy," diye fısıldarım. Ona yapmamasını söylememe rağmen bu konuyu açacağını bilmeliydim. Onu seviyorum ama o meraklı bir pislik.

"Sorun değil." Liam bana zayıf bir gülümsemeyle cevap veriyor ve Tommy'ye cevap veriyor. "Arizona'dalar, en azından öyle sanıyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Biz... yakın değiliz. Artık değiliz. Ve Cruz benim tek başıma otelde kalmama izin vermezdi."

"Daha fazla bir şey söyleme, anladım." Tommy başını sallar. "Babam ben on yaşındayken bizi terk etti, o zamandan beri onu görmedim. Ailenin geri kalanı bunu telafi ediyor. Özellikle Cruz. Hiç sevmediği bir sokak köpeği olmadı."

"Hey," diye itiraz ettim. Liam'ın sokak köpeği olmadığını söylemek üzereydim, ama Tommy sözümü kesti.

"Bu bir iltifattır dostum," der ciddi bir ifadeyle. "Sen iyi bir arkadaşsın. Şimdi bana okulun nasıl bir yer olduğunu anlat."

Tommy daha önce hiç üniversiteye gitmediği için, bir saat kadar ona üniversitenin nasıl bir yer olduğunu anlattık, sonra Noel sabahı geç kalmamak için yatmaya gittik.

Bu planımızdı, ama yalnız kaldığımızda uyumak istemiyorum.

"Bugün iyi geçti mi?" Yatağa tırmanıp Liam'a dönük olarak yan yatıyorum, pencerenin dışındaki ayın loş ışığı onun yüz hatlarını zar zor görebileceğim kadar.

Yüzü gergin değil, ama tam olarak rahat da değil. Düşünceli, neredeyse. "Evet, neden?"

"Bütün ailemin gülüp şakalaşması seni rahatsız etmedi mi?"

"Bazı şeyleri hatırlamama neden oldu mu? Evet. Nasıl olmasın ki?" Derin bir nefes alır ve gülümsemeye çalışır. "Ama aynı zamanda çok farklıydı. Yetişkinlerin mizahını anlayacak yaşa geldiğimde, evde hâlâ küçük bir kız vardı, bu yüzden rahatsız edici konuşmalar yapmazdık ve şaka hediyeleri gibi şeyler yoktu. Çocukların Noel'e çok heyecanlanmalarını özlüyorum, ama yanlış bir şey söyleyip Noel Baba kavramını mahvetme endişesi olmadan konuşabilmek güzeldi."

"Ben hiç böyle bir şey için endişelenmedim. Tommy benden birkaç yaş büyük, bu yüzden ailede en son inanan bendim. Bu oyuna uymak zorunda kalmak çok büyük bir baskı olurdu."

"Her ikisinin de artıları ve eksileri var sanırım," diye sözünü bitirir, muhtemelen başka bir anıyı düşünürken.

"Kalmak ister misin? Kalmak zorunda değiliz. Çok fazla gelirse gidebiliriz dediğimde ciddiye dim."

"Fazla değil." Parmaklarını göğsüme bastırıyor, sanki bu temas, karanlıkta beni iyi göremese bile burada olduğumu teyit ediyormuş gibi parmaklarını orada tutuyor. "Ailenizi seviyorum. Özellikle de büyükbabanızı."

"Sakın aklına bir şey gelmesin." Elini elimle tutuyorum. "İronik güneş ışığından gerçek güneş ışığına geçtin, geri dönüş yok."

"Bilmiyorum. Büyükbaba her şeyden şikayet etmekten çok mutlu görünüyor. İyi bir ruh hali içinde kalmak için uygun bir teşvik olmadan kendimi kaybedebileceğimi görebiliyorum."

"Sanırım bana uygun teşvikin ne olduğunu söyleyeceksin?" Elini yüzüme getirip avucunu öpüyorum.

"Duruma bağlı. O ses makinesi burada mı?"

Güneş ışığıyla uyandığımda ilk fark ettiğim şey, Liam'ın hala uyuyor olmasıydı. İkincisi ise, gürültü makinesinin hala çalışıyor olması ve onun çıkarmayı planladığım sesleri bastırarak kadar yüksek olmasıydı.

Yatağı sallamamak için tembel hayvan hızında hareket ederek, yorganı da yanıma alarak yataktan aşağı kayıyorum. Soğuk hava ona çarptığında hafifçe kıpırdanıyor ama uyanmıyor ve şanslıyım ki sırt üstü döndüğü için bana penisini engelsiz bir şekilde gösteriyor.

Dün gece oynadıktan sonra şortlarımızı giymemiş olmamız iyi oldu.

Yumuşakken ne kadar sevimli göründüğünü bir dakika hayranlıkla izliyorum — o bir büyüyen, bir gösterişli değil — ve sert halini görmek kesinlikle tahrik edici olsa da, uykulu bir şekilde uyluğuna yaslanmış halini görmek de hoşuma gidiyor. Ama bugün Noel sabahı ve onu doğru şekilde uyandırmak istiyorum.

İsa Mesih'in doğumunu kutlamanın sabahki bir penis kadar iyi bir yolu olamaz.

Bu yüzden onu ağzıma alıyorum. İlk başta onu uyandırmamak için nazikçe, sığabildiğim kadarını emiyorum. Dün gece boşaldığı meninin hafif tadı var, son birkaç haftadır bu tadı sevmeyi öğrenmiş olmama rağmen tarif edemediğim bir tat. Ben ona güneş ışığı diyorum.

Yumuşak bir inilti duyuyorum — henüz uyanmadı ama uyanmak üzere — tıpkı ağzımda sertleşmeye başlayan penisi gibi.

Bir ay önce biri bana Liam'ı oral seks yaparak uyandırma fırsatını kaçırmayacağımı söyleseydi, beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünürdüm. Ve yanılmış olurum. *Bu kısmı seviyorum.*

İlk başta çenemin ağrıyacağını düşünmüştüm, ama son birkaç haftadır pratik yapıyorum ve kramp girmeden önce kesinlikle daha uzun süre devam edebiliyorum. Liam'ı daha derine de alabiliyorum, ki bu iyi bir şey çünkü adam oldukça büyük oluyor. Onu ateşli ve sert, tüm uzunluğu ile istekli görmekten hoşlanıyorum, ama en sevdiğim şey, onun hala uykuda ve yumuşak olduğu ve ağzımın onu taşa çevirebildiği anlar.

Neden bunu bu kadar sevdiğimi bilmiyorum. En iyi tahminim, iyi bir iş çıkardığının oldukça inkar edilemez bir kanıtı olduğu ve denemeye başlamadan önce ne yapacağını bilmeyen bir adam için, başka birine yapabileceğim etkiyi görmek oldukça heyecan verici.

Boğazından bir inilti daha yükselir ve artık tamamen ereksiyon olduğu için, uyanık olduğundan eminim.

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktığımda, arzuyla parıldadıklarını görüyorum. Elini başıma getirip parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. Bu hareket,

benim onu emdiğim yavaş hareketler gibi, ve gözlerimi ağırlaştıracak kadar yatıştırıcı. Gözlerimi kapatmak istiyorum, ama o zaman Liam'ın benim onun penisini yutmamı izlerkenki mutluluğunu göremeyeceğim.

Bu, ona oral seks yaparken en sevdiğim diğer kısım. Yüzündeki saf memnuniyet. Bu bana, en azından bu an için, genellikle omuzlarını ağırlaştıran yükü unuttuğunu söylüyor.

Liam'ın parmakları kafa derimde geriliyor, yaklaştığını işaret ediyor. Penisini ağzımdan çıkarıp parmağımı ıslatıyorum, sonra onu ağzıma geri alıp parmağımı deliğine sokuyorum, tıpkı geçen hafta bana öğrettiği gibi.

O kadar sıkı ki, onun ısrarına rağmen benim penisimin oraya sığabileceğine pek inanmıyorum, ama yine de ileri doğru itiyorum, onun sevdiği süngerimsi noktayı arıyorum. Artık onun en yüksek sesle inlemesine neden olan sihirli düğmenin prostat olduğunu bildiğim için, ailemin evinde prostatını işin içine katmak riskli, ama... gürültü makinesi.

Neyse ki, onu bulduktan sonra sadece birkaç kez okşamam yeterli oluyor, sonra o boşalıyor ve ağzımı boşalmasıyla dolduruyor. Ve tıpkı dün gece birbirimizi oral seks yaptığımızda olduğu gibi, yatağımın tamamen felakete dönüşmemesi için çoğunu yutmayı başarıyorum.

Liam'ın göğsü boşalırken, ağzımız hizalanana kadar onun üzerine sürünüyorum ve dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Mutlu Noeller, Güneş Işığı."

"Bu sabahki oral sekslerle beni şımartıyorsun." Parmağını göğsümden aşağı doğru kaydırıyor, sertleşmiş penisimin ucuna dokunana kadar. "Ben de sana karşılık verecek vaktimiz var mı?"

"Hızlı olursak." Ona bir kez daha nazikçe öpüyorum. O da popoma hafifçe vuruyor.

"Göğsüme otur."

Dediğini yapıyorum, ağzıyla hizalanacak şekilde üzerine oturuyorum, dudakları beni kapattığında iniltiyi geri tutuyorum. Anında cennete taşınyorum, Liam'ın benim penisimin etrafında inlemesi hissinin tadını çıkarırken zaman ve mekan algımı kaybediyorum.

"Sessiz ol," diye tısladı ve benden çekildi. "Gürültü makinesi yatağın duvara çarpma sesini örtbas edemez."

"Yatak duvara mı çarpıyor?"

"Böyle itmeye devam edersen çarpacak. Kıpırdama ve bırak da seni emmeme izin ver."

Bunu otuz saniye kadar yapmayı başardım, ta ki şok olmuş bir "Kahretsin!" sesi gürültü makinesinin uğultusunu bastırana kadar.

Liam beni kendinden uzaklaştırırken, ben yorganı kapıp, kalan onurumuzu korumak için üzerimize çekiyorum. Neredeyse tamamen örtündüğümüzde, yatağın ayak ucunda duran Tommy'ye odaklanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye
bağırdım. "Hepimiz ikinizi
bekliyoruz."

"Yani kapıyı çalmadan içeri dalıp bize aşağı inmemizi mi söylüyorsun? Bekle." Gözlerini battaniyeyle kapatan Liam'a bir bakış atıyorum. "Buraya nasıl girdin? Kapı kilitliydi."

Tommy ince, silindirik bir metal parçayı kaldırır. "Profesyonel ipucu, kilitli her kapının çerçevesine bu küçük anahtarlar takılıdır. Her zaman öyledir."

Yorganı belime tutarak öne eğildim ve anahtarı elinden aldım, bu hareket beni neredeyse devirecekti çünkü Liam, altında saklandığı yorganın bir kısmını ölümcül bir şekilde tutuyordu.

"Sakıncası var mı?" diye Tommy'ye soruyorum ve tekrar oturuyorum. "Sen orada dururken hareket edemiyoruz."

Kuzenim hareket etmeye hiç niyetli değil, sadece aptalca bir gülümsemeyle orada duruyor. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?" diye homurdanırım.

"İkinizin oda arkadaşı olmadığınızı. Bütün bu maskaralığa gerek yoktu."

"Biz oda arkadaşınız," diye homurdanırım.

Tommy'nin yaramaz gözleri büyüdü. "Birlikte mi yaşıyorsunuz? Yurttan taşındınız mı?"

"Evet. Ve hayır," diyorum Liam'ın şortunu yerden alırken. "Yurtta aynı odaya yerleştirildik."

"Oh, bu paha biçilemez." Ellerini çırpır. "Oda arkadaşınla yatıyorsun. Bu okulun kurallarına aykırı değil mi?"

"Neden okulun kurallarına aykırı olsun ki?" Liam sonunda yorganın altından kafasını çıkarır. "Ve sen eşcinsel olayı yerine buna mı odaklanıyorsun?" Ona uzattığım şortu alır ve yorganın altında giyer.

"Eminim ki ebeveynler çocuklarını okula ders çalışmaktan çok sevişmek için göndermiyorlardır." Tommy burun kıvrır. "Ve neden eşcinsellik meselesini umursayayım ki?" Tommy, "duh" demek istercesine kolunu önünden geçirir.

"Yani, kimse bunu bilmiyor." Liam yataktan kalkarken ikimizin arasına bir çizgi çekiyor ve bana giymem için bir şort atıyor, çünkü

"Çoğu insan bizim yaşam düzenimizden çok bununla ilgilenir."

"Eşcinsel olmak skandal değildir. Öte yandan, sana atanan oda arkadaşınla yatmak..." Bana kurnazca kaşlarını kaldırır. "Seni köpek."

"NFL'ye girmeye çalışırken eşcinsel olmak skandal olarak kabul edilebilir," diyorum.

"Bu yüzden mi kimse bilmiyor?" Tommy, benimle Liam'ın arasına hayali bir çizgi çizer.

"Şimdilik." Kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve Liam da aynısını yaparken bir çift kot pantolon giydim.

"Şimdilik," der Tommy şaşkın bir ifadeyle. "Umarım, bizim kabulümüzü artıracak büyük bir platforma erişimi olan ama bunu kullanmayan gizli eşcinsel sporculardan biri olmayı planlamıyordur."

"Önce oraya varmam lazım, aptal." *Noel* olduğu için avcı yeşili bir Henley giyiyorum. "Ve bir erkek arkadaşımın olması bunu imkansız mı yoksa sadece daha zor mu hale getirecek, henüz bilmiyorum."

Liam kendi gömleğini giymeyi bırakır ve sessizce, "Senin erkek arkadaşın yok ki," der.

"Ya istersem?"

Gömleğini omuzlarından geçirir. "İstiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Odanın diğer ucuna geçip, ona bir adım uzaklıkta dururum ve ellerimi beline koyarım. "Bunun sana haksızlık olduğunu biliyorum, ama bunun seçilme şansımı nasıl etkileyeceğini bilmiyorum ve bunu öğrenene kadar, açılmak istemiyorum. Ama bunu istiyor muyum? Tabii ki istiyorum."

"Bu hoş değil, kuzen." Tommy bana başını salladı. "Onun senin için tekrar gizlenmesini isteyemezsin."

"Biliyorum." Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

"Ona biraz müsaade et." Liam, sanki kafamın içinde yaşıyormuş gibi beni anlayışla bakarak Tommy'ye söyler. "O eşcinsellik konusunda yeni. Ve her yeni eşcinsel, durumunu anlamak için bir süre müsaade edilir."

"Ya hoşgörü süresi bittiğinde hazır değilse?" diye sorar Tommy. "Siz ikiniz birlikte yaşıyorsunuz, Tanrı aşkına. Bu nasıl yürüyecek?"

Bunu duyduğumda yüzümü buruşturmamak zor, ama akıllıca olan bu, değil mi? Geleceğini değiştirebilecek kararlar vermeden önce geleceğinin kesinleştiğinden emin olmak?

Liam, ben cevap vermeden cevaplar. "Olmayabilir. Ama Cruz, kimse ona baskı yapmadan kim olduğunu ve ne istediğini anlamak için bir şansı hak ediyor

. Onu bu şanstın mahrum bırakmayacağım."

Yıllarca rol yaptıktan sonra, kendimi keşfetme konusunda hiçbir baskı hissetmedim. Beni o duruma sokmayacağını söylediğinde bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Ya da belki biliyor?

"Teşekkür ederim." Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondururken nefesimi onun dudaklarına üfledim.

"Zaten birlikte yaşıyorsanız, gizlice buluşma konusunda endişelenmenize gerek yok." Tommy burun kıvırdı. "Ama neden bunu ailenizden saklıyorsunuz? Sizi ifşa edeceğimizi mi sanıyorsunuz?"

"Hayır. Senden bir sır saklamayı istemek adil olmaz."

"Akrabalarınla dolu bir evde sevişmeden önce bunu düşünmeliydin," Tommy alaycı bir şekilde gülerek kapıya doğru yönelir.

"Ya da kilitli kapılardan girmezdin. Sadece söylüyorum," diye onun uzaklaşan sırtına seslenirim, sonra Liam'a dönüp yumuşak saçlarını gözlerinden çekip atarım. "Kusura bakma."

"Sorun değil. İlk kez tanıştığın erkek arkadaşının ailesi tarafından uygunsuz bir durumda yakalanmak, bir nevi geçiş ritüeli gibi bir şey bence."

"Yani, sen benim erkek arkadaşımın, öyle mi?"

"Yani, sen öyle diyorsun, o zaman ben de öyle kabul edeyim."

"Bunu istiyorum diye söylüyorum, ama bunun ne kadar bencilce olduğunu biliyorum. Eğer senin için sorunsal anlarım." Başparmağım onun yanağını okşarken, kendi gözlerimden daha iyi tanımaya başladığım el gözlerine bakıyorum.

"Ben tıp öğrencisiyim Cruz. Eğer gizli eşcinsel biriyle çıkmaya başlarsam, muhtemelen ben de öyle olacağım kadar akıllıyım. En azından ikimizden biri bir değişiklik yapmaya karar verene kadar." Bana neredeyse hüzünlü bir gülümseme attıktan sonra, parmak uçlarına basarak bana ateşli bir öpücük verdi. "Şimdi, büyükbabam çıldırmadan aşağı inelim. Bingo'da hediye takas ederek puan kazandım, ama hemen aşağı inmezsek puanlarımızı kaybedeceğimden eminim."

"En son inen, kahvaltıda onun yanında oturmak zorunda." Liam'ın yanağına bir öpücük kondurup kapıya doğru koşuyorum, böylece onun elini tutarak odadan çıkma isteğine kapılmayacağım.

Yirmi İkinci Bölüm

Liam

Kendi ailenizle geçirmedikçe, aile kutlamalarının ne kadar eşsiz olduğunu fark edemezsiniz.

Babamın bir fincan sıcak çikolata veya eggnog eşliğinde "*Noel Arifesi*"ni okumasını alışmıştım, Liz çok küçük olduğu için bu gelenek benim ergenlik dönemime kadar devam etti. Eminim ki amaç bizi sakinleştirmek ve yatmaya hazırlamak olduğu için oldukça sadeydi.

Cruz'un ailesi ise tam tersini yapıyor. Bingo kaotik bir oyun, bağırışlar, küfürler, kahkahalar ve I-21 kaç kez çıkarsa o kadar çok içki içiliyor. Noel arifesinin bu kadar gürültülü, hatta neredeyse uygunsuz olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Şimdi, hepsinin hediyelerini açışını izlerken, sakinlik ve kaos arasında bir karşılaştırma yapmadan edemiyorum.

Hediyeleri tek tek açma yöntemine alışkınım, böylece herkesin ne aldığını görebilirsiniz. Cruz'un ailesi ise daha çok herkesin birbirine karıştığı bir yöntem kullanıyor, ki bunu dün geceki tek tek Bingo açılışından sonra beklemiyordum. Sanırım gerçek hediyelerden çok şaka hediyelerine daha fazla önem veriyorlar.

Aslında bu şekilde yapmalarına sevindim, çünkü benim açacak hiçbir şeyim yok. Kimsenin önünde gökdelen kadar yüksek hediye yığınları yok, ama sırayla hediyeleri açmadığımızda önümde hiçbir şeyin olmaması daha az dikkat çekiyor.

"Teşekkürler baba," diyor Cruz, bir çift Nike yüksek bilekli spor ayakkabısını kaldırarak gülümsüyor.

"Kampüste dolaşırken ayakkabıların ne kadar çabuk eskidiğini biliyorum," diyor babası. "Ve bunlar Nike, yani her zaman giyebilirsin."

Babasının, takımın resmi sponsoru olduğu için Cruz'a sonsuz miktarda Nike koşu ayakkabısı sağladığını ve sadece oynarken Nike giymesi gerektiğini fark etmediğinden eminim. Ama çocuk hediyesine çok seviniyor ve altın avcı köpeği gibi olan Cruz, bir çift ayakkabı almanın ne kadar kolay olduğunu belirtmiyor.

Ailem bana aldıkları bir hediye için hiç bu kadar mutlu olmuş muydu? Belki ben küçükken ya da Liz hastalanmadan önce. Açıkçası hatırlamıyorum.

"Oh, evet!" Tommy stetoskopu açarken bağıyor. "Denizkızı desenli titanyum kardiyoloji stetoskopu." Onu boynuna takıyor ve inceleme için koni şeklindeki çanı kaldırıyor, bana gökkuşağı rengine dönüşüyor. *Hoş bir ayrıntı.*

Cheryl ek özellikleri göstermeye çalışırken, Tommy büyükannesine bunu kullanmaya çalışıyor ve büyükbabam hediyesinin üzerindeki inatçı fiyonkla uğraşırken, bir tanesi kucağıma düşüyor.

"Mutlu Noeller," diyor Cruz'un annesi.

Birkaç saniye kutuyu izledikten sonra, gülümseyen yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum. "Benim için mi?" diye soruyorum.

Kutuyu işaret eder. "Aç şunu."

"Benim için mi?" diye tekrar ediyorum, çünkü beynim Cruz'un annesi ile kucağımdaki paketi birleştiremiyor. "Neden?"

"Çünkü Noel," diyor Cruz, ben henüz açmaya çalışmamış olmama rağmen ne aldığımı görmek için öne eğiliyor.

"Bana sadece şaka hediyesi almam gerektiğini söylemiştin." Cruz'a bakarken hafif bir panik hissediyorum. "Hediye alacağımızı bilmiyordum. Hiçbir şey getirmedi."

Tatlı, şarap ya da köpüklü elma şarabı almalıydım, çünkü şarap alabilecek yaşta değilim.

"Sana bunu, getirecek bir şey bulmak için stres yapmaman için söyledim." Cruz, kendinden memnunmuş gibi görünme cüretini gösteriyor.

"Evet, şimdi karşılığında bir hediye vermeden hediye almak ne kadar kaba bir şey diye stres yapabilirim," diye mırıldanıyorum.

"Burada kimse puan tutmuyor, şikayet etmeyi bırak da aç şunu," diyor Cruz.

Bebek mavisi zemin üzerine Noel Baba'nın kızağının düzinelerce resminin basılı olduğu kağıda sarılmış düz, dikdörtgen kutuyu alıp açıyorum. Kağıdı yere atıp kapağı kaldırdığımda, içinde okul maskotumuz olan büyük boy koyunların gümüş rengi resminin basılı olduğu yemyeşil bir sweatshirt buluyorum. Kutudan çıkardığımda, koyunun altındaki harflerin "lacrosse" yazdığını görüyorum.

gümüş renkli büyük boynuzlu koyun resmi olan yumuşak yeşil bir sweatshirt buluyorum. Okulumuzun maskotu. Ve onu kutudan çıkardığımda, koyunun altındaki harflerin "lakros" yazdığını görüyorum.

"Nasıl... Nereden... Bunlar üretilmiyor ki. Lacrosse bir kulüp sporu. Satılık resmi ekipman olduğunu sanmıyordum." Cruz'un annesine bakıyorum, o da sevgiyle gülümsüyor.

"Bulmak kolay olmadı." Cruz'un sesinde gururlu bir gülümseme duyuyorum. "Annem kitapçıdan özel sipariş vermişti."

"Ben... teşekkür ederim."

Bana sarılmak için eğildi. "Geldiğin için teşekkürler. Tatil için yabancı bir yerde olmak zor olmalı, ama burada olduğun için mutluyuz."

En son ne zaman biri bana böyle bir şey söylemişti?

Boğazımdaki devasa yumruyu yutarak başımı salladım ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için sweatshirt'ü katlamaya başladım.

"Hey, şey. Bugün yapmak istediğim bir şey var, gelmek istersen gelebilirsin ama mecbur değilsin, ama sen de sorun etmezsen ben şimdi gitmek istiyorum," diyor Cruz, Tommy hediyeleri açmak için daha fazla bekleyemeyeceğini söyleyince unutulmuş kahvaltı bulaşıklarını temizlerken.

Hediyeler ve bulaşıklar arasında ne oldu bilmiyorum, ama yanımda duran adam, uyandığında hissettiği tatil ruhunu kaybetmiş ve bu beni biraz korkutuyor.

"Bu her neyse, beni pek ikna edemiyorsun." Ona bir güveç kabını kurulaması için uzatıp tavayı alıyorum, Scrooge rolümü sıkı tutarsam onun da neşeli haline döneceğini umuyorum.

"Evet. Doğru. Öyleyse." Bir anlığına gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Xavier'in kazasından bu yana neredeyse bir yıl geçti ve aylardır eve gitmedim, bu yüzden ben... Sen hariç..." Tabağı yere bırakıp şakaklarını ovuşturdu.

"Onu ziyaret etmek istiyorsun," dedim.

İçini çekerek başını hafifçe eğdi. "Tatilde yapılacak en neşeli şey olmadığını biliyorum."

"Hey, anlıyorum. Arizona'da olsaydım, kız kardeşimi görmeye giderdim."

Yine başını sallar, sonra ihtiyatlı mavi gözlerini benimkilere çevirir. "Bunu yapmak zorundayım, ama senin gitmene gerek yok."

Depresif Cruz bana gitmem gerektiğini hissettiriyor, ama onu asla yalnız bırakmam. O bana asla böyle bir şey yapmazdı. "Noel'de yalnız kalmamak için bu kadar telaşlanan sen değil miydin?"

"O farklı."

Ona tavayı uzatıp suyu kapatıyorum, sonra ellerimi kurulamak için başka bir havlu alıyorum. "Aradaki farkı anlamıyorum."

İtiraz etmek, bana bir çıkış yolu sunmak istiyor, ama tek başına gitmek istemiyor. Çelişkili yüzünde her şey yazıyor, bu da onun kafa karışıklığını öperek gidermek istememe neden oluyor. Bunun yerine, bulaşık havlusunu asıp merdivenlere doğru yöneliyorum. "Anahtarlarımı alayım. Arabada buluşuruz."

Onları bulmam birkaç dakika sürer, burada giydiğim pantolonun cebinde, Cruz'un ilk gece üzerimden çıkardığı için yere buruşmuş halde duruyorlar.

Bu... ilginçti.

Sessiz oral seks eğlenceli bir deneyimdi, ama zevkimi sesli olarak ifade etmeye geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Ve belki de kayganlaştırıcı gerektiren bir şey denemek için. Erkek arkadaşımın - evet, söyledim - zorlu bir öğleden sonra geçirmelerine yardım ettikten sonra.

Dışarı çıktığımda Cruz yolcu kapısında bekliyor. Parmak uçlarında zıpladığına bakılırsa, ya işemek için sabırsızlanıyor ya da ilk başta fark ettiğimden daha da gergin. *Ben de o durumdaydım.*

"Xavier'i ilk kez ziyaret etmiyorsun, değil mi?" diye soruyorum, arabayı garajdan çıkarırken.

Kafasını salladı ve kavşağı işaret etti. "Buradan sola. Eşcinsel olduğumu fark ettiğimden beri ilk kez ACE. Ya da demi. Ya da... hoşlandığım biri oldu."

"Bu yüzden mi bu kadar gerginsin?" Parmağıyla gösterdiği yere dönüyorum.

"Onu son gördüğümde olanları sana anlatmadım, değil mi? Ne hakkında kavga ettiğimizi?"

"Hayır, sadece kavgadan bahsetmiştin ve ona son söylediğin şeyin kindar olduğunu söylemiştin."

Cruz sessizce başını sallar ve bana bir kez daha dönmem için işaret eder. "Xavier, Piper adında bir kızla çıkmaya başladı." Birkaç nefes boyunca dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır, sonra devam eder. "Neredeyse hemen her şey değişti."

benimle takılmak yerine onunla takılmaya başladı. Bu canımı yaktı, özellikle de onların ilişkilerinin çekici kısmını anlayamadığım için, ama bunu sorun haline getirmemeye çalıştım."

Mezarlığa girerken başımı sallıyorum, o konuşmaya devam ederken ben de yolu takip ediyorum. "Xavier hala basketbol oynuyordu ve her zamanki planımız gibi Colorado'ya gitmek için niyet mektubunu imzaladı , bu yüzden Piper'la olanların geçici bir dönem olduğunu düşündüm. Ya da en azından, üniversiteye gittiğimizde sona erecek bir şey olduğunu düşündüm. Buraya park et."

Cruz'un işaret ettiği kaldırıma yanaştım. "Onu sevmedin mi?"

"Onu tanımıyordum. Denemedim değil, ama o her zaman sadece ikisi olmasını istiyordu."

"Bu zor bir durum."

Cruz dalgın dalgın başını salladı. "Her neyse, onu son gördüğümde Xavier bana Colorado'ya gitmeyeceğini, onunla Kansas'a gideceğini söyledi, ben de onun geleceğini çöpe attığını ve kendi hayatını değil, onun hayatını yaşadığını ima ettim."

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum," diyorum ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten anlayabiliyorum. Bir kişi yıllarca bir hedefi takip ettikten sonra yön değiştirirse... Doğru kararı verip vermediğini merak etmek çok doğal. Bu da demek oluyor ki, Cruz'un her zaman sahip olduğu NFL hayallerini takip etme planlarında önemli bir engelim. O benim hakkımdaki duygularını ve cinsel yönelimini açıklarken bunu hatırlamam gerekiyor.

"Bu benimle ilgili son anısı," diyor Cruz yumuşak bir sesle. "Onun kararını aşağılamak."

"O anda anlayamamış olsa da, niyetinin iyi olduğunu bildiğinden eminim."

Bana gülümsemeye çalışıyor, ama dudakları onu dinlemiyor gibi görünüyor. "Her neyse, Xavier benim anlamayacağımı söyleyerek karşılık verdi. O da benim gibi, benim ACE olduğumu biliyordu, ya da en azından öyle olduğuna inanıyordu. O zamanlar cinselliğime saldırıyormuş gibi hissettim, ama şimdi biz... Şimdi biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenirken, belki de adil davranmadım diye düşünüyorum."

Şimdi sinirlerinin nedeni anlaşılıyor —üzerinde büyük bir suçluluk duygusu taşıyor— ve bunu hafife almak istemem ama Cruz kendini daha fazla hırpalamadan önce ortamı yumuşatmam gerektiğini hissediyorum.

"Kahretsin, üçlü bahsi tutturmuşsun."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşları çatıldı.

"İlişkilerle ilgili bir tartışma yüzünden en iyi arkadaşını kaybettin, kendin bir ilişkiye girdin ve bu yüzden NFL kariyerini riske atmış olabilirsin. Üçlü."

"Bu beni güldürmek için bir girişim mi?" Cruz burnunu kırıştırdı. *Ben de seninle aynı durumdayım. Kafamda daha iyi geliyordu.* "İşe yarıyor mu?" "Tanrım, hayır."

"Eh, ben ironik bir güneş ışığıyım. Sanırım sen beni benden daha iyi taklit ediyorsun."

Tepeyi kaplayan mezar taşlarına bakarken neredeyse gülümsüyor. *"İronik olarak,* bunca zaman geçmesine rağmen hala Xavier'in her şeyi veren, Piper'ın hayalleri için kendi hayallerinden fedakarlık eden kişi olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda bunun ilk düşündüğüm kadar siyah ve beyaz bir durum olmadığını da görebiliyorum. Bana Piper'ın hayallerinin bir parçası olduğunu söylemişti ve eğer bu doğruysa, bursunu korumak, futbol hayalleri için Piper'ı feda etmek gibi olurdu. Değil mi?"

"Öyle olduğuna inanıyor gibi görünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ Xavier ve Piper'dan mı bahsediyoruz?"

Cruz omzunu hafifçe kaldırdı, ama bana bakmaya hiç niyetli değildi.

Siktir!

Onun geçmişini ve şu anki durumumuzu göz önüne alırsak, neden bu soruları sorduğunu anlıyorum. Aslında, bu yolu izlemek için biraz erken olsa da, bu soruları sorduğuna seviniyorum. Ama kendi kendine bulması gereken bir cevabı benden bekliyorsa, ne kadar etkim kullanmak istesem de ona yardımcı olamam.

"Bu zor bir soru. Bence sen senin için en iyisini yapmalısın, ben de benim için en iyisini yapmalıyım. Şu anda bu ikisi aynı şey. Altı ay sonra durum değişebilir, bunu kabul edebilirim. Ama bu ilişki nereye giderse gitsin, pişman değilim. Pişman *olmayacağım.* Yıllardır hiç olmadığım kadar eski halime yaklaştım ve bu senin sayende. Ne olursa olsun, bunun kötü bir şey olduğunu düşünmeyi reddediyorum. Hadi gel."

Jeep'ten atlayıp yolcu tarafına geçiyorum, kapısını açıp parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu yanıma gelmesi için yönlendiriyorum.

"Baban, Xavier'ı sana yakın tutmanın en iyi yolunun çocukluk hayallerini takip etmek olduğunu söyledi, o yüzden gidip ona ilk sezonunu anlat."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cruz

Mezara doğru yürüyüş sessiz geçiyor, ayaklarımızın altında çimlerin çıtırtısı sessizliği bozan tek ses. Aralık ayının serin havasına rağmen avucum Liam'ın avucunda terliyor ve varış noktamıza ulaştığımızda, titrek bir nefesle dudaklarımdan gergin bir beyaz bulut çıkıyor.

"Muhtemelen bazı soruların vardır," diyorum Xavier'in adının yazılı olduğu mezar taşına, Liam'ın elini tutan elimi kaldırarak. "Ve tüm cevapları bilmiyorum, ama kısacası, birine karşı çekim hissedebiliyorum. Liam. Erkek arkadaşım."

Liam biraz garip bir şekilde el salladı. "Merhaba."

Bunu düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bir yanım onun bir kayaya tamamen normalmiş gibi davranıp onunla konuşmasını takdir ediyor.

"Okulda oda arkadaşı olduk," diye devam ediyorum, "ve ilk başta durum pek iyi görünmüyordu, çünkü o yataktayken ben tam anlamıyla yatağına yığıldım — uzun hikaye — ve o bundan pek hoşlanmadı. Kim hoşlanır ki, değil mi? Her neyse, o lakros oynuyor ve bana uzun bir sopayla topu nasıl atacağımı öğretiyor, ben de oldukça iyiye gidiyorum."

"Eh, gittikçe iyi oluyorsun," diyor Liam.

"Cidden mi?" Kafamı çevirip ona sert bir bakış attım. "Arkadaşımanın önünde beni kötü gösterecek misin?"

"Muhtemelen zaten biliyordur."

"Belki o anda izlemiyordu. Belki de son görüşmemizde kavga ettiğimizden beri beni hiç izlemiyor."

hangisi daha kötü bilmiyorum: beni izlemeyeceği düşüncesi mi, yoksa izleyeceği ve Liam'ı bulduğum için bana kızacağı düşüncesi mi?

"O zaman izlemiyor olsa bile, şimdi izliyor ve yeteneğini abartıp abartmadığını anlayacaktır."

"Ne, sanki cennette anlık tekrar var mı?"

Liam, benimkine bağlı olan elinin omzunu kaldırarak, ellerimizin hafifçe ileri geri sallanmasına neden oldu. "Evet, neden olmasın?"

"Tamam, peki. Ama sen benim erkek arkadaşımsın. Ne dersem desin beni desteklemen gerekmez mi?"

"Onun beni sevmesini istiyorum Cruz. Dürüst olmak zorundayım."

Oh.

Ama

n

Tanr

ım.

Liam, beni önemseydiğini gösteren birçok şey yaptı. Gerçekten, içtenlikle önemseydiğini gösteren şeyler, örneğin maçlarıma ilgi gösterdiği, kuzenime karşı beni savunduğu, hatta Xavier'ı görmek için buraya geldiği gibi. Hatta, açık bir sporcu olarak hislerimi çözmem için bana zaman bile ayırıyor. Ama şu sözler? Her şeyi yepyeni bir boyuta taşıyor. Hazır olduğumdan emin olmadığım bir boyuta, ama bu sözler onu kendime çekip bir daha bırakmamak istememe neden oluyor.

"Haklısın." Boğazıma takılan yumruyu yutuyorum. Mezar taşına dönerek sözlerimi düzeltiyorum. "Daha iyi oluyorum."

Boğazımı temizleyip, daha fazla boğulmadan devam etmeye çalışıyorum. "Onu neden sevdiğimi anlayabilirsin, bu da beni Piper'a getiriyor. Onun futbolla birlikte rüyanın bir parçası olduğunu anlayamadığımı söyledin ve o zamanlar bunun haksızlık olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise belki de haklıydın diye düşünüyorum. Bursundan vazgeçmenin doğru bir karar olduğunu düşündüğümde değil, hala bunun futbol kariyerine yarardan çok zarar verebileceğini düşünüyorum, ama o kararın benim istediğim kadar siyah ve beyaz olmadığını daha iyi anlıyorum."

Liam parmaklarıyla benimkini desteklemek için sıkıca tuttu, ben de aynı hareketi taklit ederek ona minnettar olduğumu gösterdim.

"Bunu daha önce fark edemediğim için beni affedebilirsin umarım. Belki de futbol ve ilişkiler konusunda benim de vermem gereken önemli kararlar olduğu için, bu konuları net bir şekilde görebilmeme yardımcı olabilirsin."

Liam'ın yanımda burnunu çektğini duyuyorum, sonra şöyle diyor: "Ona sezonunu anlat, neyin tehlikede olduğunu bilsin."

"Evet. Tamam. Nereden başlayayım?"

"Başladığın gerçeğiyle başlasan nasıl olur?" diye önerir Liam.

Tanrıya şükür ki o burada. O, geçmişe değil, şimdiki zamana odaklanmama yardım ettiği için bu çok daha kolay.

"İyi fikir. Başlangıçta sıkı uç oyuncusuydum, bu oldukça havalıydı. Oh, ve tek başlangıç yapan birinci sınıf öğrencisi ben değildim. Takım arkadaşlarım Cameron ve Jagger de sezonun sonunda benimle birlikte başlangıç yaptılar. Aslında bana bizi hatırlatıyorlar, eskiden... Her neyse, onlar uzun zamandır en iyi arkadaşlar ve kardeşler gibi birbirleriyle dalga geçiyorlar."

"Öyle de denebilir," diye kıkırdar Liam. "Neden bahsediyorsun?"

"Küçük çocuklar birbirlerine aşık olduklarında nasıl birbirleriyle dalga geçerler, biliyorsun değil mi?"

"Sence birbirlerinden hoşlanıyorlar mı? İmkanı yok." Kafamı sallıyorum. "O ikisi, tanıdığım herkesten daha fazla kadınlarla birlikte oluyolar."

Liam ellerimizi yüzümüzün önüne kaldırır. "Kadınlarla birlikte olmak, erkeklerle birlikte olamayacağın veya olmayacağın anlamına gelmediğini kanıtladık bence."

"Tamam, haklısın, ama ikisinin de heteroseksüel olduğundan eminim."

"Jagger, istese heteroseksüel erkekleri bile geye çevirebilir, eminim," diyor Liam ve Xavier'e fısıldar gibi elini ağzına götürüyor. "O çok yakışıklı."

"Hey, biz çıkarken başka bir erkek hakkında böyle konuşamazsın."

"Onu istediğimi söylemedim, yakışıklı olduğunu söyledim. Aradaki farkı anladığımı biliyorum."

Sinirli bir nefes verirken kaşlarımı çatıyorum. "Tamam. Evet, farkı anlıyorum. Ve evet, Jagger inanılmaz derecede yakışıklı. Ama o ve Cameron *arkadaşlar*. Ve takım arkadaşları. Xavier ve benim gibi. Ve... Ne diyordum ben?"

"Üçünüz de ilk on birdeydiniz. Ve sen ülkedeki en iyi tight end'lerden biriydin." Xavier'la komplo kuruyormuş gibi konuşmak için öne eğildi. "Birinci sınıf öğrencisiyken."

"Ben öyle demiyordum." Mezar taşına başımı sallıyorum. "Sen

söylemezsin. Sen çok alçakgönüllüsün, o yüzden ben söylüyorum."

"Ona yanlış bir fikir vereceksin." Liam'a yalvaran bir bakış attım. "Anlık tekrar."

Derin bir nefes alıp Xavier'ın adına bakarım. "İyi istatistiklerim vardı."

Sonraki otuz dakika boyunca, sezon boyunca olanları hatırladım, Liam ise benim başarılarımı küçümseydiğimi düşündüğünde kendi versiyonunu anlatmak için sözümü kesti. Ve evime dönerken, onun mezarının başında ilk ziyaretimden bu yana yaptığım en dürüst ve keyifli sohbetin bu olduğunu itiraf edebilirim ve bunun Liam sayesinde olduğuna hiç şüphem yok.

Sanki Xavier ile konuşuyormuşuz gibi hissettirdi ve bana, o hala hayatta olsaydı hayatın nasıl olabileceğini ve onu erkek arkadaşıyla gerçekten tanıştılabileceğimi gösterdi.

Bu düşünce hem rahatlatıcı hem de yürek burkan bir düşünce ve artık Xavier'e ne söyleyeceğim konusunda bir yük taşımıyor olsam da, her zamankinden daha fazla çelişki içindeyim.

Liam'ın orada olması çok doğru geliyordu, ama yine de bunu söylemeye hazır değilim.

Bunun beni pislik yaptığını biliyorum. Liam, Xavier'ın onu sevmesini istediğini söyleyerek benimle ciddi olduğunu kabul etti, ama ben ona aynı nezaketi göstermiyorum.

Korku beni engelliyor, bunu biliyorum, ama beni engelleyen geleceğim için duyduğum korku mu, yoksa hislerim için duyduğum korku mu olduğundan emin değilim.

Her şey çok hızlı geliyor. Birkaç ay önce, cinsel olarak, hatta romantik olarak başka biriyle birlikte olabileceğimi düşünmediğim için yalnız bir hayata hazırlanıyordum. Şimdi ise gerçekten sevdiğim bir erkek arkadaşım var. Tamamen kendini verecek bir erkeği hak eden biri. Sanırım o erkeğin ben olmamı istiyorum.

Aşık mıyım?

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, ama ilk kez, gelecekte bunu görebileceğimi düşünüyorum. Belki de bunun nasıl bir şey olduğunu keşfetmenin zamanı gelmiştir.

"Bu ikisi ne zaman pes edeceklerini bilmiyorlar." Telefonumu kapatıp masamın üzerine attım. "Gitmeyi düşüneneceğimi söyledim, gideceğimi değil."

"Bennet'in kardeşlik evindeki Yeni Yıl partisine gitmek istemiyor musun?" Liam, çantalarımızı yataklarımıza bırakırken sordu. Kampüse döndüğümüz ilk gün

ve teknik olarak üç gün daha burada olmamız gerekmesi de, ikimiz de *kendi* alanımıza dönmek için sabırsızlanıyoruz.

"Sen gitmek istiyor musun?"

"Bu konuyu pek düşünmemiştim. Cameron ve Jagger senin telefonunu bu konuyla bombardımana tuttuğu için gideceğimizi varsaymışım."

"Bu gece geri döneceğimizi hiç onaylamadım."

"Gitmezsek ne yapacağız?"

"Burada takılırdık. Bir şeyler yer, film izlerdik..." Liam çantasını boşaltmakla meşgul olduğu için görmediği, flörtöz *bir* şekilde omuzlarımı kaldırıyorum.

"Bunu bir hafta boyunca ailenin evinde yaptık."

"Doğru, ama burada film izlerken orada yapamadığımız şeyler yapabiliriz."

Liam çoraplarını yerleştirirken durur ve omzunun üzerinden bana bakar.

Yorum yapmayınca devam ettim, "Ve burada, gece yarısı seni öpebilirim. İstedğin her yerde."

Liam pek de incelikli olmayan bir şekilde kendini düzeltir. "Tam olarak ne demek istiyorsun?" "Hazır olduğumu söylüyorum."

Adam'ın elması, duyulabilir bir yutkunma ile sallanır. "Neye hazır?" Dudaklarını yalar.

"Bekaretimi kaybetmeye." Elimi uzatıp belinden tutup kendime doğru çekiyorum, böylece dudaklarımı onun dudaklarına bastırabiliyorum.

Dudaklarımız birleştiği anda, yaklaşan kararlarımızın ağırlığı kaybolur ve tek farkında olduğum şey Liam olur. Yumuşak dudakları. Sıcak nefesi. Islak dili benimkine kayar, kafamdaki kaos yok olur ve yerine sadece onun bana getirebileceği sakinlik gelir.

"Emin misin?" Elleri ensemin arkasına uzanır, parmakları başımın arkasındaki kısa saçlarımı nazikçe okşar.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

"O zaman yeni yılı kutlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum." Ağzı benimkinden çeneme, kulak mememe ve boynuma doğru kayıyor, yol boyunca yalıyor, öpüyor ve ısıyor. Soğuk bir titreme omurgamdan yukarı doğru koşarken, kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve artık tanıdık olan uyarılma uğultusu sikimi harekete geçiriyor.

Saçlarını yumruklayarak, dudaklarını dudaklarıma geri getirmek için saçlarını çekerim ve dilimi dudaklarının arasına sokarım. Boğazındaki düşük gürültü, bundan hoşlandığını gösterir, bu yüzden bunu tekrar yaparım ve onu kendime doğru çekerek doyasıya tadını çıkarırım.

Liam'ın elleri boynumdan göğsüme kayar, parmak uçlarıyla dik göğüs uçlarımı okşarken göğüs kaslarımı okşar. Serbest elimle kalçasını kavrar, sıkıca yoğurur ve kalçalarını benimkine doğru iteklerim. Ereksiyonlarımız birbirine sürtünür ve vücudumun her santimetresine bir sıcaklık dalgası yayılır.

Bu nasıl bu kadar iyi hissettirebilir? Daha çıplak bile değiliz.

Bu düşünceyi tamamlama fırsatım olmuyor. Liam gömleğimin kenarını yumruklar ve başımın üzerinden çıkarır, meme ucumu ağzına alır. *Bu sadece bir meme ucu*, ama dilinin etrafında dönmesi, benim sikimi emdiğinde hissettiğim aynı zevk kıvılcımlarını ateşliyor. "Eskiden tüm bu heyecanın nedenini merak ettiğime inanamıyorum," diyorum, o dudaklarını büzüp şişmiş meme ucumu çekerken.

"Henüz en iyi kısma gelmedik bile." Sertleşmiş meme ucunun etrafını daireler çizerek yaladı, diğer göğüs kasıma geçerek aynı şeyi yaptı ve karın kaslarımı okşadı.

"Biliyorum." Başımı geriye yaslayarak onu kendime çekiyorum, ellerim onun kıcını kavrarırken vücudunu benimkine sürtüyorum.

"Üstte mi, altta mı olmak istersin?" Liam boynumu ve çenemi yaladıktan sonra tekrar beni öptü. Sert, açgözlü, hatta yiyip bitiriciydi, ama aynı zamanda o kadar yumuşak ve ihtiyaç duyuyordu ki nefesimi kesiyordu. Dili ağzıma kaydı ve boğazımdan inleyen bir inilti çıkardı.

Ağzım onun ağzına yapışıkken, sorusuna cevap vermek için omuz silkip geçmekten başka bir şey yapamıyorum ve nefes nefese kalarak ayrıldığında içimden bir parça inliyor. "Tercih yok mu?"

Ellerim onun kalçalarında gevşer. "Senin var mı?" Ela gözlerindeki sıcaklık hareketsiz kalmamı zorlaştırıyor, ama bunun bir duraklama gerektiren bir şey olduğunu hissediyorum.

"Ben sadece pasif oldum." Neredeyse utangaç bir şekilde dudağını ısıtır. "Aktif olmayı umursamıyorum. Aslında isterim, ama bugün senin yapmanı istiyorum."

Penisim heyecanla titriyor, bu fikri tamamen destekliyor. Ancak benim bazı çekincelerim var. Daha doğrusu, şartlarım var.

"Yine de seni görmek istiyorum."

"İyi, çünkü ben de seni görmek istiyorum." Liam'ın elleri gövdemden aşağıya doğru kayarak belime ulaşır, sonra da altına girer. Gergin sikimi eliyle kavrayarak, yavaşça çekip sonra ayak parmaklarının üzerine kalkar

, eğilerek fısıldadı, "Seni yatakta uzanmış, zevkten kıvranırken görmek istiyorum, ben de bu muhteşem sikini sikiyorum."

Göz kapaklarım, beni yavaşça pompalarken titriyor. "Evet."

"Güzel." Uyarı yapmadan dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzını penisimin başına geçirip nazikçe emmeye başlıyor. Gözlerim kapanıyor, arkalarında havai fişekler patlıyor, nazik emiş ve ıslak sıcaklığın birleşimi beni saniyeler içinde sert bir kastan çelik boruya dönüştürüyor.

Liam'ın elleri kıcımlı bulur ve ben esnerim, yavaşça öne doğru iterek ağzını daha fazla ararım. O, benim ucumu ağzından çıkarmadan önce inler.

"Siktir, kığın ellerimde inanılmaz hissettiriyor. Bir ara beni sikerken kığın kasılmasını görmek isteyeceğim... Aynalar. Bu odada *aynalara* ihtiyacımız var."

"İhtiyacımız olan şey, senin de benim kadar çıplak olman." Kalçalarımı sallama dürtüsüyle mücadele ediyorum.

O, müstehcen bir gülümsemeyle tekrar benim sikimden ayrılır. "Yatağa."

Pantolonumu çıkarıp yatağıma uzanıyorum ve Liam'ın kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum. Aceleci ama zarif bir şekilde hareket ediyor, ancak pantolonunun bel kısmını aşağı çektiğinde ağzım açık kalıyor. Tamamen sertleşmiş penisi karın kaslarına çarpıyor ve yaydığı zarafetin her damlası ateşli bir arzuya dönüşüyor.

Her adımda penisi sallanarak ilerliyor ve ağzım resmen sulanıyor.

Komodininin önünde durup, çekmeceyi açmadan önce bana aç bir bakış attı. "İstersen prezervatifim var, ama ikimiz de korunuyoruz, o yüzden kullanmasak da olur."

Kaşlarım çatıldı. "İkimiz de güvenli miyiz?"

Liam'ın şehvetli gülümsemesi utangaç bir hal alır. "Kısa süre önce test yaptırdım. Temizim. Sen de bakiresin, yani..."

"Evet." Heyecanımı bastırıyorum. "Hiçbir şey yok."

Çıplak olmanın zirve olduğuna inanmaya yönlendirildim ve bunu yapan kimseyi şahsen tanımıyorum - sadece yapmak istediklerini biliyorum - ama şimdiye kadar seks konusunda haklı çıktılar, bu yüzden bunun doğru olduğuna inanmaya meyilliyim.

Liam çekmecedan bir tüp çıkarır ve yatağın yanına geçer, o tertemiz penis bana doğru hevesle uzanır ve gözlerimi ondan alamam. *Uzun ve pürüzsüz, tıpkı kendisi gibi.*

Elimi tutar ve avucuma bir damla sıkar, sonra parmaklarını kaplar. "Penisini hazırla. Ben deliğimi hazırlayacağım."

Vay canına, bu...

Liam benim sikimi emerken ben de onu tutuyordum. Parmaklarımı onun kıkına soktum. Ama o izlerken hiç sikimi okşamadım ve onun kendini parmakladığını da hiç görmedim. Diğer tüm şeyleri yaptıktan sonra bunun neden bana yabancı geldiğini bilmiyorum, ama nedense onun yerine kendime dokunmak, yaptığımız şeye bir tür samimiyet ve ahlaksızlık katıyor.

Bunu biraz seviyorum.

Liam inliyor, ama bunun parmaklarının yaptığı şeyden mi yoksa beni izlemekten mi kaynaklandığından emin değilim. Tek bildiğim, gözlerinin benim sikime kilitlendiği ve bu da heyecanımı makul bir seviyede tutmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Lütfen," diye homurdanıyorum sonunda ve o merhametle yatağın üzerinde bana bacaklarını atıyor, dudaklarımı ısıyor ve sonra bana uzun, şehvetli bir öpücük veriyor. Sonra beni deliğine hizalıyor ve aşağıya doğru inmeye başlıyor.

Liam çenesini sıkarak benim sikimin üzerine oturur. Göğsü şişer, nefesi hızlanır ve sikimin onun vücudunun içinde *kaybolduğu* görüntü beni neredeyse mahveder. *Siktir*, ve onun dar kanalının sıkılığı, beni tutan yumruğundan daha sıkı ve *çok sıcak*... Uyarıların saldırısı her şeyi tüketiyor.

Tamamen oturduğunda, kıkı benim pelvisimin üzerinde dinlenirken, gözleri benimkilerle buluştu ve arzuyla yanıp tutuşuyorlardı. Neredeyse zümrüt rengi bir şehvetle. Ve ben sadece bu görüntüden neredeyse boşalacaktım.

Tanrım, o muhteşem. Ve şu anda kendini bana veriyor, bedeniyle ve ruhuyla. Bunu hissedebiliyorum.

or there. Double heaven? Eden?

Aydınlanma? Ben bittim. Ta ki o hareket etmeye başlayana kadar.

İlk başta yavaşça, abartılı bir özenle kendini benim şaftım boyunca yukarı aşağı sürükleyerek, beni kendi vücudunun bir uzantısıymış gibi içine alıyor. Sanki aramızdaki bağ kutsalmış gibi, ve o bunu tadını çıkarıyor, bunu sonuna kadar hissetmemizi sağlıyor.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

O bir hayaldir. Bir fantezidir. Ruhumun kayıp parçasıdır, o beni bulup böyle bir mutluluğa layık olduğumu fark etmemi sağlayana kadar kaybolduğunu bile bilmiyordum. Onu arzuluyordum ama gerçekten sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim, Liam bana fiziksel çekicilik hissetmek için duygusal bir bağa ihtiyaç duymamın normal olduğunu öğretti.

Hareket ederken göz kapakları titriyor ve çenesi sıkılaşıyor, zevk ve kısıtlama arasındaki çizgide yürümek onun için ne kadar zor olduğunu ele veriyor. Ve hayatımda ilk kez bunun nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Bu hassas, erotik anda kalmak

bu hassas, erotik anın tadını çıkarmak, ama aynı zamanda içimde oluşan mutluluğu kovalama dürtüsünü hissetmek. Yine de *daha fazlasını* istemesine rağmen, Liam'ın üstümde hareket etmesini izlemekten başka bir şey yapma gücünü bulamıyorum.

Kalçalarını döndürürken karın kaslarının kasılması ve gevşemesi. Göğsünün ölçülü nefeslerle inip kalkması, meme uçlarının uyarılma ile dikleşmesi. Penisinin vücudundan sertçe dışarı çıkması, uzun, kalın ve parlak olması.

Onu yumruğumla gevşekçe kavrayıp, onun dalgalanmalarının hızına uygun olarak yavaşça okşuyorum, kasılan kıcının benden çıkarmaya çalıştığı iniltiyi bastırmak için dudağımı ısııyorum.

"Tanrım," diye inliyor, şaşkın gözleri benimkilere rastladığında. "Penisimle oynarsan dayanamam."

"Sen benimkini sıkmaya devam edersen dayanamayacağım," diyorum, ama son bir kez onun yarık kısmını okşadıktan sonra onu bırakıp elimi çarşaflara sıkıştırıyorum.

"İyi. Artık dayanamayacağım." Liam ellerini karnıma dayadı ve sürtünmekten beni sikmeye geçti. *Sertçe.*

Ulaştığımı sandığım o uçurum mu? O sadece bir ön tat idi. Bir alay. Liam benim aletimde zıplarken - *lanet olsun*, zıplarken - içimi kaplayan zevkin bir parçasıydı.

Sikim yanıyor. Açık alevin ısısı gibi değil, daha çok kaynayan bir fitil gibi. Bir geri sayım, epik bir patlamaya doğru yanıyor ve ben sadece bu yolculuğa eşlik ediyorum.

Liam'ın kaslı uylukları zayıf vücudunu kaldırıp indirirken, terin hafif parlaklığı altında cildi ışıltıyor. Kalçalarını döndürerek kendini saplamak için mükemmel açıyı ararken karın kasları kıvrılıyor ve geriliyor, ve bulduğunda, "Evet, lanet olsun" diye bağıyor. Ve hızını artırıyor.

Ellerimi uyluklarına vurarak onu kendime çekiyorum, vücudum yukarı doğru yükselirken, vücudunun izin verdiği kadar derine giriyorum. Beni sikerken ağır penisi yukarı aşağı sallanıyor, her seferinde karnıma çarpıyor, bu görüntü testislerimi sıkılaştırıyor.

"Aman Tanrım, Liam. Aman Tanrım."

Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım, o giderek artan bir aciliyetle vücutlarımızı birleştirirken, hayatım pahasına ona tutunuyorum. Ve penisinin hafifçe seğirdiğini gördüğümde, onu yumruğumla kavrayıp sıkıca tutuyorum, vücudunun benim vücudumun üzerinde sallanma ritmi, onu kavrayışından itip çekiyor.

Boğazından boğuk bir çığlık kopuyor, kıcı etrafımda kasılırken, o ana kadar katlandığım sert sıkışmadan daha da sıkı bir şekilde beni sıkıştırıyor.

Ve bu *her şey* demek.

Daha önce göz kapaklarımın arkasında gördüğüm havai fişekler, şimdi beni kör eden renk patlamasına kıyasla sadece küçük kıvılcımlar. Bir patlama diğerine, diğerine yol açıyor, her biri bir öncekinden daha büyük ve daha canlı. Görüntü, vücudumda hissettiğimle eşleşiyor, enerji dalgaları içimden geçip gidiyor, beni başka bir insanla, hatta dünyada bulunabileceğini bilmediğim bir cennete gönderiyor.

Penisim Liam'ın kanalının derinliklerinde spazmlar geçirip fişkirirken, onun penisi de benim yumruğumda benzer şekilde atıyor. Birbiri ardına gelen spermeler elimden, karın kaslarımdan, onun penisinin gövdesinden fişkiriyor ve benimkiler de benimkini kaplıyor.

Tam da zevkin zirvesine ulaştığımı düşündüğüm anda, Liam'ın şaşkın bakışları benimkilerle buluşur ve içimi başka bir coşku dalgası kaplar. Ancak bu sefer gözlerimi kapatmak yerine, onun gözlerine kilitlerim ve istediğim ama hala almaya çok korktuğum geleceği görürüm. Onunla birlikte olduğum geleceği.

Korkaklığımı gizlemek için, kolunu tutup onu kendime doğru çekiyorum, boynuna ellerimi dolayarak alınlarımızı birbirine yaklaşıyorum.

"Her zaman böyle mi..."

"Hayır," diye sözümü keser. "Hiç öyle olmadı. Benim için değil." "Yani, bu..."

"Hayatımda yaşadığım en inanılmaz seksti. Evet."

Onu tatmin ettiğim için gurur duymalı mıyım, yoksa birlikte *bu kadar* iyi olduğumuzu düşünmekten korkmalı mıyım, bilmiyorum. Bir tepki beni henüz hazır olmadığım bir yola sürükleyebilir, diğeri ise o yola girmeden önce onu benden alabilir.

Sonunda, ikisini de seçmedim. "Acemi şanslı."

Alaycı bir kahkaha attı. "Tabii. Öyle diyelim."

Harika, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Başımı geriye çekip onun güzel yüzünü görebilmek için, ona çekingen bir gülümseme atıyorum. "Mutlu Yıllar."

"Gece yarısına kadar üç saatimiz daha var."

"O kadar uzun süre dayanamayabilirim diye şimdiden söylüyorum."

Bana ela gözlerini dikeyor. "O kadar yorgun olduğunu söyleme. Bütün işi ben yaptım."

"Bunu bir iltifat olarak kabul et." Dudaklarımın köşesini ısııyorum, onun cevabını merakla bekliyorum.

"Tipik futbolcu. Sürekli başlayan ve biten bir oyun oynuyorsun, bu yüzden enerjin sadece ani patlamalar halinde."

Bu gerçekten komik olduğu için kakhaha atıyorum. "Sanırım pratik yapmamız gerekecek. Dayanıklılığımı artırmak için."

Liam eğlenceli bir gülümsemeyle mücadele ediyor. "Tamam. Mutlu Yıllar. Ama gece yarısı seni uyandırıp doğru şekilde kutlamayacağımı sanma."

"Umarım uyandırırısın." Yumuşak dudaklarını öpüyorum ve yatağa uzanıyorum, onu da yanıma alıp yanıma yatırıyorum. Ve tehdit ettiği gibi, gece yarısı beni uyandırıyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Liam

Colorado yerlilerinin baharın spor için en kötü mevsim olduğunu söylerken ne demek istediklerini anlamıyorum. Ocak ortasındayız, hava 52 derece ve güneşli. Lacrosse oynamak için mükemmel bir hava.

Ve teknik olarak henüz bahar bile değil. Şimdi bu kadar güzelse, Mart ayı inanılmaz olmalı. Umarım o zamana kadar ben de öyle olurum.

Kolum olması gerektiği kadar güçlü olmasa da, atma, yakalama ve tutma hareketlerine kolayca alıştım, kaslarım bilinçli bir düşünce olmadan çalışarak rakibin oyununu bozup topu uzaklaştırıyor.

Oyun sahanın diğer ucuna taşınırken, kaleci bana başını sallayarak savunmamdan memnun olduğunu gösteriyor. Bu çok güven verici, çünkü bu antrenman maçı koçların ilk on birini belirlemelerine yardımcı olacak ve o bizim ilk kalecimiz.

Hücumumuz, şut atmak için bir fırsat ararken topu kale çevresinde dolaştırıyor, ancak hatalı bir pas, maç boyunca başımı ağrıtan bir orta saha oyuncusu tarafından kesiliyor. Hem hızlı hem de çevik olduğu için, iki kişi birden savunma yapmadan onu durdurmak zor, bu da kaçınılmaz olarak başka bir oyuncuyu boş bırakıyor. Ama hızlı bir hücumda ve ona yardım edecek kimse yok, bu yüzden üç savunma oyuncusu olarak onu durdurabiliriz.

Uzun sopamı kullanarak göğsüne vurup onu geri iterek oraya ilk ben ulaşırım. Tekrar hücumla geçmeden önce yeniden toparlanmak zorunda kalır, ancak bu hafif duraklama takım arkadaşşıma kayarak gelip bana yardım etmek için zaman kazandırır

onu savunmamıza yardım etmek için zaman kazandırır. İkimiz birlikte, onun ilerlemesini durdurup topu sopasından düşürmeyi başarırız.

Takım arkadaşım topu orta saha oyuncularımızdan birine paslayarak uzaklaştırır ve o da topu diğer uca taşır, bu sefer golü atarız.

Maçın sonunda, on altı farkla öndeyiz ve başlangıç pozisyonunda kalmak için yeterince iyi oynadığımı düşünüyorum. Bursar ofisinden öğrenim ücretimle ilgili bir sorun olduğu konusunda bir mesaj alana kadar, oldukça iyi bir gün geçiriyorum.

Eşyalarımı toplayıp doğrudan idare binasına gidiyorum, açıklamalar bulmak için kafamı yoruyorum. Daha önce olduğu gibi elektronik çekle ödeme yaptım ve fatura, ailemin hesabını aşacak kadar yüksek değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Otuz dakikadan fazla bir süre sonra sıradaki görevli beni çağırıyor, kayıtlarımı inceleyip şöyle diyor: "Bankanız, bu ödemenin sahte bir işlem olduğunu iddia ederek öğrenim ücretini itiraz etti."

Buraya gelirken hissettiğim hafif tedirginlik, tam bir paniğe dönüşüyor, ancak bir şekilde sesimin tonunu sabit tutarak ona açıklamasını istiyorum. "Aynı ödeme geçen dönem başarıyla işleme alınmıştı, bu sefer neden sahte olsun ki?"

"Bunu bankaya sormanız gerekir. Ben bu bilgiye erişemiyorum" diyor.

"Bu arada ne olacak?"

"Bu sorunu çözmek için bankayla iletişime geçtiğinizi not alacağım, ancak önümüzdeki on gün içinde öğrenim ücreti ödenmezse kaydınız iptal edilecek."

Yerimde kalıyorum, birkaç derin nefes alıp, dizlerim titremeye başlamadan kontuardan uzaklaşacak kadar güçlenene kadar bekliyorum. Yine de, dışarıda gördüğüm ilk bankta çöküyorum ve telefonumu çıkarıp bankayı arıyorum.

Parmaklarım o kadar titriyor ki numarayı zar zor çevirebiliyorum. Nefesimi tutarak aramanın bağlanmasını bekliyorum, canlı birine ulaşana kadar sonsuz sayıda otomatik kaydı dinliyorum.

Sonunda bir adam "Arizona Federal" diye cevap verdi.

"Merhaba. Yakın zamanda reddedilen bir ödemeyi kontrol etmem gerekiyor. Colorado'daki Front Range Üniversitesi'ne yapılan bir öğrenim ücreti ödemesi."

"Adınızı alabilir miyim?"

"William Harrington." Dudaklarımı yaladım.

Klavyede parmakların hızlıca tıklaması hattın üzerinde yankılanıyor. "Peki, efendim. Görünüşe göre dolandırıcılığı bize bildirmiştiniz."

Orospu çocuğu.

"Bu bir hata. Bunu geri alabilir misiniz?"

Birkaç tıklamadan sonra cevap verir: "Üzgünüm. Görünüşe göre bu hesap, birkaç ücretin incelenmesi için dondurulmuş. Görünüşe göre bunu siz kendiniz yapmışsınız, hatırlamıyor musunuz?"

Siktir. Genelde babamla aynı isme sahip olmak benim lehime olur, ama ısrar edersem ya onun ben olmadığımı anlayacaklar ya da onun demans olduğunu düşünecekler. İkisi de benim için iyiye işaret değil.

"Tabii ki hatırlıyorum. Sadece çözümün bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Ne zaman tekrar erişim sağlayabileceğim?"

"Yedi ila on gün daha sürebilir."

Kahretsin!

"Tamam, teşekkürler." Bağlantıyı kesip, zihnimde bir sonraki adım için hazırlık yapıyorum. Babamı aramak.

Onunla en son en az altı ay önce konuşmuştum. Ama sanırım sekiz aya yakındır. Lise mezuniyetime gelmişti, diplomamı almamı görecektik kadar kalmıştı ama fotoğraf çekilmek için kalmamıştı. Kep ve cüppemle çekilmiş fotoğrafım olup olmadığından bile emin değilim.

O gece iş gezisi için ayrıldı ve haftalarca yoktu. Döndüğünü biliyordum çünkü bazen yatmadan önce odamda televizyon izlerken merdivenlerden çıktığını duyuyordum, ama hiç kapıyı çalmadı ya da benimle konuşmaya çalışmadı. Eğer bir hesap tablosu olsaydım onun dikkatini daha kolay çekebileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Meğer bilanço daha uygun bir benzetmeymiş.

Derin nefesler alıp, içten içe bulamayacağımı bildiğim bir sükunet ararken, çağrı düğmesine basıyorum.

O kadar uzun süre çalışıyor ki, onu bulmak için diğer seçeneklerimi zihnimde sıralamaya başlıyorum, ama son anda, şaşkın bir "William?" sesi duyuyorum.

"Liam," diye düzeltiyorum.

Telefonun diğer ucunda onun yüzünü buruşturduğunu hissediyorum, ama siktir et onu. Aile üyeleri gibi davranmadığında aile isimleri anlamını yitirir.

"Neden arıyorsun?"

Hayır, *merhaba*. Hayır, *sesini duymak güzel*. Sadece iş konuşmak için aradım. *Tamam*. "Okul ücretimin sahte olduğunu iddia ettin."

"Tabii ki. Sen Colorado'ya değil, Cornell'e gidiyorsun ve bursun okul ücretinin yarısını karşılıyor, bu yüzden fatura, tahsil edilen tutardan önemli ölçüde daha az olmalı."

Yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde burnumu çektim. "Tabii ki. Benim varlığımı hatırlaman için kafa karıştırıcı bir ücret gerekliydi. Cruz da *benim* insanları iyi tanımadığımı düşünüyor. En azından bankayı değil, seni arayabiliyorum."

"İnsanları iyi tanımak ne demek? Cruz kim?"

"İnsanlar, senin aksini iddia etmeye çalışmana rağmen hala yaşayan diğer insanlardır ve Cruz benim erkek arkadaşımdır. Ama asıl meseleye dönelim, sen benim öğrenim ücretimi iptal ettin. Eskiden senin yapabileceğin en kötü şeyin beni görünmezmişim gibi davranmak olduğunu düşünürdüm, ama aktif olarak geleceğimi sabote etmek başka bir seviye. Seni Yılın Babası ödülüne aday göstermeliyim."

"Anlamadım?"

"Hayır, sanırım yapmayacağım." Sesim yükselince birkaç kişi bana dönüyor, bu yüzden sesimi alçaltmaya çalışıyorum. "Senin için bahaneler uydurmaktan yoruldum. Bunu hak etmiyorsun."

"Bu tavrı hak etmiyorum."

"Bundan emin misin? Çünkü bence, çocuğunun kolunu kırdığında bursunu kaybettiğini bilmeyen, çocuğunun hangi okula gittiğini bile bilmeyen ve ilk gün onu okula götürmeyi unutan bir baba, dünyadaki tüm bu tavırları hak ediyor. Yine de yılı doğru bildin, tebrikler. Annemden farklı olarak, en azından benim liseye değil üniversiteye gittiğimi biliyorsun."

"Annen zor durumda, William. Onun hakkında nasıl böyle konuşursun?"

"Onun zorlandığını nereden bileceksin? En son ne zaman eve geldin ki? Yıllardır ofisine kapanıp, dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktın. Evde neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Babam boğazını temizledi. "Yapamadım... O ev... Hepimiz kederle farklı şekillerde başa çıkıyoruz."

"Bana o eski, bayat konuşmayı yapma. Bana yas tutan baba rolünü oynayamazsın. İstersen hala baba olabilirsin."

"Bu öfkenin nereden geldiğini anlamıyorum. Ben..."

"Benim gittiğimi ne zaman fark ettin?" Onun "*Ben farklı şekilde yas tutarım*" rutinine tamamen sinirlenmeden önce sözünü kestim.

"Planladığımız gibi Cornell'e gittiğini düşündüm."

"Sana sorduğum bu değildi, ama madem Cornell konusuna girdin, geçen yıl kolumu kırdığımda planın suya düştüğünü bilmelisin." Babam kullandığım dil yüzünden öfkeyle alay etti, ama ben devam ettim. "Bursumu iptal ettiler, ben de başka planlar yapmak zorunda kaldım."

"Bursun iptal edilmesi neden başka bir okula gitmen anlamına gelsin ki? Her zaman yürüyerek gidebilirdin ve lakros oynamasan bile Cornell'e gidebilirdin. Ben oraya gittim."

"Belki de bu yüzden istememişimdir," diye bağıryorum, bu da birkaç kişinin başını tekrar benim yönüme çevirmesine neden oluyor, bu yüzden boğazımı temizleyip sesimi alçaltıyorum. "Önümüzdeki on gün içinde okul ücretim ödenmezse, kaydım silinecek. Beni görmezden gelmek istiyorsan, sorun değil. Lütfen bunun üzerine bir de eğitimimi sabote etmeyin."

"Seçtiğimiz okula gitmeyerek bunu kendiniz yapıyorsunuz. Cornell'de sana çok daha fazla kapı açabilirim." "Kendi kapılarımı kendim açabilirim."

"Saçmalama. Bana kızgın olman, geleceğini tehlikeye atmak için bir neden değil."

"Geleceğim için endişelendiğine inanmamı istiyorsan, Cornell konusunu tamamen bırakman daha iyi olur. Benim yerim Colorado."

"Onaylamadığım bir okula gitmen için para ödemeyeceğim."

Ödemeyecek. Gitmek zorundayım. Cruz'u terk etmek zorundayım ve ben burada olmazsam, onun için en iyisi ile benim için en iyisi çok çabuk iki farklı şey haline gelecek.

Kollarım birdenbire o kadar ağırlaştı ki, telefonu kulağıma tutmakta zorlanıyorum ve "Sömestr başladıktan sonra transfer olamam ki" demek için nereden güç bulduğumu bilemiyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum. Sanırım gelecek yıl birinci sınıf öğrencisi olarak baştan başlaman gerekecek."

"Ya da bu yılı Colorado'da bitirip sonbaharda transfer olabilirim. Böylece bir yıl geride kalmam." Transfer olmaya niyetim yok. Onun isteklerine boyun eğmektense okulu bırakırım. Ama kendime bir dönem daha zaman kazanabilirsem, bir sonraki adımımı düşünmek için vaktim olur.

"Zamanında mezun olsan daha iyi olur," diyor, sesini yükseltmeden önce daha çok kendine söylüyor gibi, "Peki. Bu dönemi bulduğun yerde bitirip sonbaharda transfer olacaksın."

"Okulu arayıp öğrenim ücretini ödeyecek misin?" diye teyit ediyorum.

"Evet. Cornell'deki bağlantılarımı arayıp seni yaz kurslarına kaydettireceğim. Mümkün olduğunca çabuk oraya alışmalısın

"

"Tabii." *Zaten yaz boyunca beni görmek isteyeceğini düşünmüyordum.*

"Notlarını yüksek tut. Bu, transfer sürecini kolaylaştıracaktır."

"Tamam." Hoşça kal demeden telefonu kapatıyorum.

Kontrol edilemeyen titremelerine rağmen, parmaklarım telefonumdaki takvimi açmayı başardı. Sömestr Mayıs ayında bitiyor, bu da Colorado'da kalabilmek için yaklaşık dört ayım olduğunu gösteriyor.

Lütfen buna değsin, Cruz.

Yirmi Beşinci Bölüm

Cruz

"Liam'a ne oluyor?" Dani iç çekerek kalemini masaya bırakır.

Sayfada bulanıklaşmaya başlayan denklemlerden başımı kaldırıyorum. Kütüphanede kapladığımız çalışma odasındaki sessizlik, onun bakışlarıyla karşılaşınca birdenbire bunaltıcı hale geliyor. "Liam'a ne oldu da ne demek?"

"En son çalışma seansında bu kadar dikkatsiz olduğunda, Liam konusunda kafan karışmıştı, o yüzden..." diye sordu.

Bazen algısı güçlü bir çalışma arkadaşına sahip olmak berbat bir şey olabilir.

Xavier ile olan geçmişime, Liam ile yaşadığım garip paralelliklere ya da kuzenimin kariyerimi ön planda tutmayı düşündüğüm için benden hayal kırıklığına uğradığı gerçeğine girmek istemiyorum. En önemlisi, Liam'a, Dani'ye veya kendime, ona aşık olabileceğimi itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değilim. Daha kısa bir süre önce, benim yaşımda bunun olmaması gerektiğine veya olamayacağına ikna olmuşum.

Yanılmış olabileceğimi itiraf etmekten korkmuyorum, ama bunun geleceğim için ne anlama gelebileceğinden korkuyorum.

Onu seviyorsam, muhtemelen sadece kendiminkini değil, *ikimizin* geleceğini de düşünmeliyim, ki bu bir yıl önceki düşüncelerimden çok farklı. O zamanlar Xavier'e, Piper ile ilişkisi gerçekse, hangi okula giderse gitsin onun yanında olacağını söylemiştim. Ama şimdi Liam var ve ilişkimizin oldukça gerçek olduğunu hissediyorum, kariyerimin başlamasını beklemesi

kariyerimin yükselişe geçmesini beklemesi adil mi diye mücadele ediyorum. Bu da bana, daha önce çok yanılmış mıyım diye düşündürüyor.

Bu da, öldüğü gece Xavier ile kavga etmemem gerektiği anlamına geliyor.

Kızgın olmamalı, benim evimden aceleyle ayrılmamalıydı.

Öyle olmasaydı, ölmeyebilirdi ya da o ağaca çarpmayabilirdi.

Ben her şeyi mahvettim ve o bunun bedelini ödedi. Ama nedense, geçmişteki hatalarımı kabul etmek şu anki durumumu kolaylaştırmıyor.

Liam ve benim durumumuzun Xavier ve Piper'inkiyle aynı olmadığını anlıyorum, çünkü onlar sadece bir süre farklı yerlerde yaşamak zorunda kalacaklardı, ilişkilerini gizlemek zorunda kalmayacaklardı. Ama meselenin özüne indiğinizde, durumlar o kadar da farklı değil. Liam'dan, benim şartlarımla yapabileceğimiz zamana kadar hak ettiği hayatı yaşamayı beklemesi isteyeceğim. Bu, NFL kariyerim -eğer olursa- cinsel yönelimimin sorun olmayacağı kadar istikrarlı hale gelene kadar en az üç yıl demek. O kadar süre boyunca onu sır olarak saklamak istersem, Liam hala benim için orada olacak mı?

Siktir et. Bunu kendi başıma çözemediğime göre, belki başka bir bakış açısı yardımcı olabilir.

"Bence Liam'la olan bu şey bir aşktan daha fazlası," diye başlıyorum. Dani'nin gözleri büyür. "Daha fazlasını tanımla."

"Yapabileceğimden emin değilim. Sadece..." ACE ya da demi olarak açığa çıktığım zamanları hatırlıyorum. Xavier'ı kaybetmeyi ve mezarını ziyaret etmeyi. Kendi kuzenime karşı beni savunmayı. Liam her seferinde benim düşündüklerimi ve hissettiklerimi benden daha iyi ifade etti. Ve bu duyguları, beklediğimden daha cömert bir şekilde tamamen kabul ediyor gibi görünüyor. "Beni sanki aynaya bakıyormuş gibi anlıyor. Ama sadece beni görmekle kalmıyor, beni *tanıyor*. Ben hiçbir şey açıklamadan."

Yüzündeki ifade meraklıdan hayranlığa dönüştü. "Çekicilikten hiç bahsetmedin."

Bahsetmedim, değil mi? "Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım bu, şehvet ya da tutku hissetmediğin anlamına geliyor. Daha çok sevgi gibi. Ya da daha derin bir şey?" Sesi, sadece bir öneride bulunmak yerine doğrudan bir soru soruyormuş gibi yükseliyor.

Cevap vermediğimde başka bir açıdan dener. "Onunla çıkmak istiyor musun? Onun erkek arkadaşın olmasını mı istiyorsun?"

Yüzüme bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Zaten öyleyiz sayılır. Gizlice."

"Ona açılmaya hazır olup olmadığına karar vermeden önce ona hislerini söylemeyeceğine karar verdiğimizi sanıyordum?" Kaşlarını kaldırdı.

Başımı eğip enseme ovuşturuyorum. "Evet, işlemlerin sırası karıştı. Ama o sorun etmiyor. Bunun benim için yeni bir şey olduğunu biliyor, bu yüzden bir şey söylemeden önce durumu anlamam için bana zaman tanımayı sorun etmiyor. *Eğer* bir şey söylersek tabii."

"Ahh, yani bu '*ne hissettiğimi bilmiyorum*' konuşmasından çok '*ne yapacağımı bilmiyorum*' konuşması mı?"

"Haklısın." Derin bir nefes alıyorum. *Kahretsin. Üniversitedeki ilk yılımda beni bu kadar iyi anlayan iki kişiyle tanışmamın olasılığı ne kadar olabilir ki?*

"Liam ne diyor?"

"Her birimizin kendisi için doğru olanı yapması gerektiğini söylüyor. Şu anda ikimiz için de doğru olan şey aynı, ama bunun ne kadar süreceği belli değil."

"Ne kadar sürmesini istiyorsun? Dikkate alınacak başka faktörler olmasaydı." Dani'nin nazik sesi, kabul etmek istemediğim şeyi itiraf etmemi sağladı.

"Bilmiyorum. Sonsuza kadar mı?" Omuzlarım kulaklarıma doğru çekildi. Gözleri birkaç dakika içinde ikinci kez büyüdü.

"Çok mu erken?" Bu sözü hemen hafifletmek için acele ediyorum.

"Muhtemelen çok erken." "Evet, erken, haklısın," diye onaylıyor. "Ama imkansız değil. Ailem

on yedi yaşından beri birlikteler. Bazen bilirsin işte." Şimdi omuz silkme sırası onda.

"Mesele de bu. Bilmiyorum. Tamamen değil."

"Yani, açılmak istediğini bilmiyor musun?" Tanrıya şükür, sesinde sadece merak var, yargılama yok. Bu duyguları hissettiğim için utanıyorum, onun bu yüzden benden hayal kırıklığına uğramasına dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Seni engelleyen ne?" diye sorar Dani.

"Futbol." Ne kadar korkak olduğumu itiraf ederken ona bakamadığım için gözlerimi kucağıma indiriyorum. "Sanki, uzun zamandır bir hayalim var ve bu hayalin gerçekleşme ihtimali var. Zayıf bir ihtimal, ama var. Sonra Liam'la tanıştım ve yeni bir hayalim oldu. Sorun şu ki, bu iki hayalin bir arada var olabileceğinden emin değilim."

Arkadaşıma gizlice bakıyorum ve onun gözlerini kapatıp başını salladığını görüyorum. En azından yüzünde tiksinti dolu bir ifade yok. Daha çok suçluluk dolu bir ifade var, ama neden suçluluk duyduğunu hiç anlamıyorum.

"Bunu daha önce anlamalıydım." Diye iç geçiriyor. "Cinsel yönelimim konusunda kafan karışık diye düşündüm, çünkü açılmak konusunda emin olmadığını söylemiştin."

"Bu oldukça kafa karıştırıcıydı," diyorum. "Benim kafamda, soru arkadaşlarımdan ne düşüneceği değil, NFL'nin ne düşüneceği idi. Yani, ligde eşcinsel bir adam varsa, o da gizli kalır, bu yüzden oraya gitmeden önce açığa çıkma fikri... Şey, kadroda açıkça eşcinsel olan hiç kimse olmaması için bir neden olup olmadığını merak ettiriyor. Oraya gidene kadar bilemeyeceğim bir şey ve şimdi açığa çıkmak, bunu asla öğrenemeyeceğim anlamına gelebilir."

"Sanırım bu geçerli bir düşünce." Dani, kalemi masanın üzerinde ileri geri yuvarlarken, yüzündeki ifade kalbimdeki hissettiğim yenilgiyi yansıtıyor. "Bunu bizden daha iyi anlayabilecek biri var mı? Mesela bir menajer?"

"Belki, ama kim olacağını bilmiyorum. Koçla konuşmam lazım ama..." Derin bir nefes alıyorum. "Başarılı olup olmadığımı öğrenmeden önce bu fikri düşünmek delilik mi?"

"Liam'la sonsuza kadar birlikte olmak istiyorsan değil. Futbolla... bir noktada sahada olmaktan vazgeçmek zorunda kalacaksın." Onun kayıtsız sesi sadelik kokuyor, bu da beni dünyanın en büyük pisliği gibi hissettiriyor.

Cevap başından beri oradaydı, ama ben hiç fark etmedim.

Yıllarca NFL'ye girmeyi hayal ettim, ama girsek bile, o haklı. Bunun bir zaman sınırı var. Sağlıklıysam on ila on beş yıl, değilimse çok daha az. Bu arada, sonsuza kadar birlikte olabileceğim bir adam var ve hala ne yapacağımı soruyorum kendime?

Neden bu soruyu soruyordum ki?

Liam, en iyi durumda olmadığımız zamanlarda bile cinsel yönelimimi koşulsuz kabul etti. Hazır olmadan duygularımı kabul etmeye zorlamadan cevapları bulmama yardım etti. Ben onun hayatımda nerede yer alacağını bulmaya çalışırken sabırla bekledi ve ölen en iyi arkadaşımın onu sevmesini istiyor, çünkü Xavier'in her zaman benimle olacağını biliyor. Ayrıca, zeki, huysuz olmadığı zamanlarda eğlenceli ve yakışıklı.

O mükemmel bir erkek. Benim için mükemmel bir eş. Ve bunu, gerçekleşip gerçekleşmeyeceği belli olmayan bir kariyer şansı için kaçırmak delilik olur.

"Dani, sen bir dahisin." Masamın yanından kalkıp onun masasına doğru yürüdüm, onu kaldırıp kollarımın arasına aldım.

"Yani, tabii ki." Sesi göğsüme çarparak boğuk çıkıyor. "Ama neden böyle düşünüyorsun?"

"Hayatta istediğim iki şeyden sadece biri sonsuza kadar sürebilir. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Liam!" Kapıdan içeri daldım, odamıza ulaşmak için kampüsü boydan boya koştuğum için nefes nefeseydim. "Bana..." Sözler dudaklarımda dondu, yatakta hareketsiz bir şekilde kıvrılmış, boş boş odanın benim tarafıma bakan gözleriyle yatarken onu gördüm.

Ne oluyor?

Liam, acıya boğulan türden bir adam değildir. Doğum gününde kimse onu ziyarete gelmediğinde ya da annesi onun okulda olduğunu unuttuğunda gibi kötü bir şey olduğunda, normalden daha da huysuz ve alaycı olur. Hiçbir zaman, bir kez bile, şu anda olduğu kadar umutsuz ve yenilmiş görünmemişti ve bu beni çok korkutuyor.

Onu bu hale getiren şey, gerçekten anlaşılmaz bir şey olmalı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onun yanına diz çökünce kapı kapanır. Yakından, gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu görebilirim, sık nefes alıp verişini duyabilirim ve benim nefesim de buna tepki olarak hızlanır.

"Liam?" Saçlarını yüzünden çekiyorum. "Ne oldu? Ne oldu?"

Yavaşça gözlerini kırptırıyor. Bir, iki kez, sonra gözleri benimkilere odaklanıyor. "Beni kesiyor. Ya da bu dönemden sonra burada kalırsam kesecek."

"Kim kesiyor..." Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, tek bir olasılık olduğunu anlıyorum. "Baban mı? Onunla konuştun mu?"

"Benim gitmemi istediği okulda okumadığım için okul ücretimi dolandırıcılık olarak bildirdi. Onu bu dönem boyunca kalmama izin vermesi için ikna ettim ama... Ondan sonra bunu karşılayamam. Ya onun istediği gibi Cornell'e gitmek zorunda kalacağım ya da okulu bırakacağım."

Liam'ın robotik sesi içimi parçaladı, onun ülkenin diğer ucunda olduğunu düşününce hissettiğim duyguyu yansıtıyordu. Boşluk. *İçi boşluk.*

Mümkün olduğunca sakinleşerek saçlarını okşadım ve kulağına fısıldadım. "Sorun yok, Liam. Ben buradayım. Ben yanıdayım."

"Evet, ama ne kadar süre?"

"Sonsuza kadar."

Gözlerinde daha fazla yaş birikince burnunu çeker. "Sadece duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Sen öyle biri değilsin. Ne olursa olsun gerçeği söylersin. Aslında senin bu yönünü saygı duyuyorum, şimdi değişme."

Sanırım, açıkça söylemeye çalıştığım, kendimi ifşa etme konusundaki kararsızlığımı kastediyor. Umarım, dürüstlüğüme olan inancı, şimdi de bana inanmasına yardımcı olur.

"Geçmişte hep dürüst davrandıysam, şimdi neden farklı olacağını düşünüyorsun?"

"Geçmişte, seni yatıştırman gereken acınası, ağlayan bir enkaz değildim." Gözyaşlarını bileğinin arkasıyla siler, ama kolunu yatağa koyamadan, elini elimle tutar ve parmaklarımızı birbirine bağlarım.

"Sen acınası biri değilsin ve seni yatıştırmak için asla bir şey söylemem." Serbest elimin parmaklarıyla yüzünü silerim. "Şu anda ağlayan bir enkaz olabilirsin, ama *beni* terk etmek zorunda olduğun için ağlıyorsun ve bunu sevmesem de, bir yandan da sevmiyorum. Bu, benim seni sevdiğim kadar senin de beni sevdiğin anlamına geliyor."

"Ben... *Ne?*" Liam burnunu çekiyor, gözleri neredeyse panik içinde benimkilerle buluşuyor.

"Buraya koştuğumda sana söylemek istediğim şey buydu." Yanağından bir damla gözyaşı daha silerim. "Sanırım mezarlıkta fark etmiştim, ama çok erken olduğu için buna inanmamıştım. Ve bunun gerçek olduğunu anladığımda, kariyer meselesi ve bir erkek arkadaşımın olması profesyonel olmaya ne anlama geleceği konusunda takıldım. Korkmuştum." Boğazım düğümlenir, orada biriken gerginliği yutarım. "Seni kaybetmekten, futbolu kaybetmekten, Xavier'ı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Ama artık korkmuyorum."

"Değil misin?"

"Hayır. Futbol benim tutkum. Şanslıysam, belki bir kariyer bile olabilir. Ama sonsuza kadar sürmeyecek. O unvan sana ait."

"Ne diyorsun?" Liam aceleyle gözlerini kırıştırır.

"Artık saklanmayacağım diyorum. Gelecekteki takımlar ya erkek arkadaşım olduğunu bilerek beni seçecekler ya da hiç seçmeyecekler."

Beklediğim gibi bana sarılmak ve ıslak bir öpücük vermek yerine, Liam doğrulur ve başını şiddetle sağa sola sallar. "Hayır. Cruz, hayır. Fırsatını kaçırırsan bana kızmanı istemem." Yüzüne yeni bir gözyaşı dalgası yayılır ve kalbimi yeniden parçalar.

Kabul ediyorum, endişesinin nedenini anlıyorum, çünkü muhtemelen onu bu duruma sokan benim, ama bu artık bir sorun değil. Hiçbir zaman da olmamalıydı.

Yanına oturup yüzünü avuçlarımla tutuyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Bu kararı vermemi sen mi istedin?"

Ben onun yüzünü sabit tutarken, o elinden geldiğince başını sallıyor. "O zaman sana nasıl kızabilirim?"

"Ben olmasaydım, bu durumda olmazdın."

"Ne pozisyonu? Sonunda aynaya bakıp kendimde neyin yanlış olduğunu sormadan bakabildiğim pozisyon mu? Yoksa Xavier'ın Piper'la kalmak istediği konusunda yanılmış olabileceğimi kabul edebildiğim pozisyon mu? Birkaç ay öncesine göre şimdi daha iyi bir insanım ve bu oldukça iyi bir pozisyon gibi görünüyor. Ama erkek arkadaşım yanımda olursa daha da iyi olur, bu yüzden artık ilişkimizi gizlemiyorum."

Liam bana sulu bir gülümseme atıyor. "Ben burada değilsem, sır saklamaya gerek yok."

"Gerçekten gitmeyi mi planlıyorsun, çünkü ben seni bırakmayacağım."

"Beni nasıl tutabilirsin ki? Sömestr bitiminden sonra burada kalmaya gücüm yetmez. Kontrol ettim. Kefil olmadan öğrenci kredisi alabilmek için iş tecrübem ya da kredi geçmişim yok ve babam kesinlikle bunu benim için yapmaz. Onun için ya onun seçtiği ya da hiçbir şey. Birkaç ay sonra Colorado'dan ayrılmak zorunda kalabilirim."

"Kendini fazla zorlama." Bir dakika durup titrek dudaklarını öpüyorum, gözyaşlarının tuzu, her ne kadar çok korkmuş olsam da ikimiz için de güçlü olmam gerektiğini bana hatırlatıyor. "Öncelikle, nerede olursan ol, ben nerede olursam olayım, bunların sadece coğrafi bir durum olduğunu unutma. Bu geçici bir durum ve hiçbir şeyi değiştirmez. Anladın mı?" Xavier ve Piper'ın denerlerse bunu aşabileceklerine her zaman inandım ve bunun en iyi seçenek olmadığını bilsem de, mesafenin Liam ile aramıza gireceğine inanmayı reddediyorum.

Kafası hafifçe sallanıyor.

"Güzel. İkincisi, transfer portalı her zaman bir seçenek."

Liam şiddetle başını sallar.

"Bunun çözüm olduğunu söylemedim, ama bir seçenek. İhtiyacımız olmadığını bilmeden bunu göz ardı etmeyelim, tamam mı?"

Çenesinin kararlı duruşu, bu seçeneği araştırmaya istekli olmadığını gösteriyor, ama ben her ihtimale karşı bunu aklımın bir köşesinde tutuyorum.

"Tamam," anlaşmışız gibi devam ediyorum. "Şimdi, iş deneyimi. Bu kolay. Sana bir iş buluruz. Ve öğrenci birliğinde kredi kartı başvurusunda bulunabilirsin. Her zaman insanları

ve bence kefil olmadan düşük limitli bir kart alabilirsin. Anladın mı?" Elini tutup hafifçe sıktım. "Bunu halledebiliriz."

"Bu iki şey de, dönem bittiğinde kaynaklarımın tükeneceği gerçeğini değiştirmeyecek. Yaz boyunca kirayı ödeyecek kadar para kazanmam imkansız. Ayrıca, Cornell'de yerimi sağlamlaştırmam için Haziran'da derslere başlamamı istiyor."

"O zaman dönem bittiğinde benimle eve gel." Kolumu omzuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum, başını çenemin altına sokuyorum ki tepesini öpebileyim.

"Bunu düzeltebileceğinden emin değilim, Kahraman," diye fısıldadı. "Henüz beni sayma, Güneş Işığı."

Birkaç dakika sessiz kalır, sonra yutkunduğunu ve derin bir nefes aldığını duyarım. "Ciddi miydin?"

"Öyle olmasaydı söylemezdim." Parmaklarım kolunda yukarı aşağı kayıyor. "Senin hakkında haklı mıydım?"

"Evet, Cruz." Başını omzumdan kaldırmadan, kollarını bana dolayarak sıkıca sarılır. "Ben de seni seviyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Liam

"Şimdi, bizi buraya neden çağırdığını söyleyecek misin?" Jagger, Cruz'un masaya koyduğu bardaklardan birini alır ve sürahidenden kendine bira doldurur.

"Evet, alınma dostum, ama bizi biraz korkutuyorsun," diye ekler Cameron, Jagger bardağını doldururken.

Cruz, onlarla konuşması gerektiğini ve hemen gelirlerse bira ikram edeceğini söylerken biraz daha nazik olabilirdi, ama görünüşe göre erkek arkadaşım bir karar verdiğinde onu caydırmak imkansız.

Yanımdaki koltuğa kayan Cruz tereddüt etmez. "Ben geyim ve Liam ile çıkıyorum."

Jagger ve Cameron bir anlığına bize bakarlar, sonra birbirlerine dönerler ve Cameron gururla sırtar. "Bahse girerim."

"Siktir," diye inleyen Jagger cüzdanına uzanıp masaya yirmi dolarlık bir banknot attı.

"Biliyor muydun?" Cruz, takım arkadaşına ağzı hafifçe açık bir şekilde bakıyor. "Şüpheleniyordum." Cameron parayı cebine koyarken omuz silkiyor.

"Nasıl?"

"İkiniz aynı odayı paylaşıyorsunuz ve hala her şeyi birlikte yapıyorsunuz. Kimse sevişmedikçe bunu yapmaz." Cameron alaycı bir şekilde kadehini kaldırıp bir yudum alır.

"Siz ikiniz ayrılmaz bir ikilisiniz ve birlikte yaşıyorsunuz." Cruz ikisini de parmağıyla işaret eder. "Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Bu farklı." Jagger başını sallar. "Doğduğumuzdan beri, aşağı yukarı ayrılmaz bir ikiliyiz."

"Bu nasıl farklı olabilir?" Cruz itiraz eder.

"Karşılıklı bağımlılık." Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istiyorum, ama ben bunu yapamadan Jagger onaylar.

"Muhtemelen. Peki, bu, sen takımın geri kalanına açılmadan önce bizim buna hazır olup olmadığımızı görmek için bir test mi, yoksa sadece ilk bilenler miyiz?"

"İlk bilenler," diyor Cruz. "Ve koça da söylemeyi planlıyorum, ama resmi bir açıklama falan yapmayacağım. Liam'la birlikte olduğumu saklamayacağım, o kadar."

"Harika," diyor Cameron, ikimiz de başka bir şey söylemeyince gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Başka bir şey var mıydı?"

Neden böyle düşündü ki?

"Transfer olabilirim," diyor Cruz.

"Hayır." Başımı sallayarak ona sert bir bakış attım. "Hayır, transfer olmayacaksın." *"Olabilir dedim."*

"Ben de *hayır* dedim."

"Neden transfer olasan ki?" Jagger ona deliymiş gibi bakar.

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

"Liam'ın babası, istediği okula transfer olmazsa okul ücretini ödemeyeceklerini söyledi," diye açıklıyor Cruz.

"Şu anda kim ödüyor?" diye soruyor Cameron.

"O ödüyor." Alnımı ovuşturarak başımdaki ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Bugün bu konuyu konuşmak istemiyordum. "Buraya gelmeye karar verdiğimi bilmiyordu. Uzun hikaye." *Lütfen bu konuyu burada bırakın.*

"Anlaşıldı." Jagger masadaki kaseden bir avuç bira fıstığı alıp birkaçını ağzına atıyor. "Yani Cruz, nereye gidersen git seni takip etmekle tehdit mi ediyor?"

"Belki sizler ona bunun ne kadar aptalca olduğunu ikna edebilirsiniz," diyorum.

"Ya da Liam'ı, babasının yardımı olmadan da kalabileceği yollar olduğunu ikna etmeme yardım edebilirsiniz. Öğrenci kredileri, çalışma bursları, her türlü şey." Cruz, koltuğun arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur.

Cameron, başını bizim yönümüze doğru sallarken Jagger'a dirsek atar, bu da Cruz ve benim birbirimize temkinli bir bakış atmamıza neden olur. "Ne?" diye sorar Cruz.

"Takımdaki bazı son sınıf öğrencileri kampüs dışında bir ev kir alıyor ve Bennet kira sözleşmesini devralmak için onlarla konuşuyor," diye başlar Jagger.

"Artık kardeşlik evinde yaşamak istemiyor mu?" diye araya girerim.

"Çok fazla parti var," diyor Cameron.

Jagger başını sallayarak ona katılır ve devam eder. "Bize de katılmak isteyip istemediğimizi sordu ve biz de kontrol ettik, burslarımız kirayı karşılayabilir."

"Tamam," diye Cruz, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek sorar. "Ve senin demek istediğin...?"

"Eğer yatak odalarından birini alırsanız, Liam kira ödemededen sizinle birlikte yaşayabilir. O zaman sadece onun okul ücretini ödemekle uğraşmanız gerekir," diyor Cameron.

"Birlikte mi yaşayacağız?" Kaşlarını alnına kadar yükselir.

"Zaten birlikte yaşıyorsunuz." Jagger bize keskin bir bakış atar.

Cruz'a yan gözle bakıp gülmemi zorla bastırıyorum. "Sanırım öyle." *Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiş olmam ne garip.* Cruz'un yüzündeki kızarıklık, onun da düşünmediğini gösteriyor.

Birasından bir yudum alır ve boğazını temizler. "Sizin için sorun olmaz mı?"

"Duşta tüm sıcak suyu siktiğin sürece sorun yok." Cameron omuzlarını kayıtsızca kaldırır.

"Peki ya Bennet?" diye soruyorum. "Sence o da kabul eder mi?"

"Neden olmasın?" diyor Jagger. "Zaten Cruz'a taşınmamızı sormamızı istiyordu ve bir odada iki kişi kalmak zorunda olan o değil."

"Ne zaman taşınacağız?" diye sorar Cruz.

"Kira sözleşmeleri dönem sonunda bitiyor." Jagger ağzına bir avuç fındık daha atar ve bir yudum bira ile yutar. "Muhtemelen o zaman devralabiliriz, böylece yaz boyunca sporcu yurdunda kalmak zorunda kalmayız."

Cruz'un gözleri benimkilere bakarken umutla doluyor. "Yaz boyunca burada bir iş bulabilirsin, belki bu da öğrenci kredisi almaya hak kazanmana yardımcı olur."

"Boş ver," diye Cameron, ben cevap veremedim burnunu çeker. "Cruz tek bir NIL anlaşması yaparsa, senin okul ücretini ve fazlasını karşılayabilir."

"Ne?" Cruz ve ben aynı anda sorduk, ama onun sesi merakla doluyken benimki şüpheyle doluydu.

"Bahse girerim." Jagger başını sallar. "Sosyal medyada antrenman ipuçları paylaşmaya başladım ve bir ayakkabı şirketi ile bir giyim şirketi beni reklam yüzü olarak seçti. Takım sponsorlarından farklı olduğu için sahada onların ürünlerini giyemiyorum, ama sadece bu ikisinden beş haneli rakamlar kazanıyorum, ayrıca bana ürün de veriyorlar." Bize giydiği tenis ayakkabısını göstermek için bacağına kaldırır.

"Cruz benim okul masraflarımı ödemiyor," diye ısrar ediyorum.

"Biri bana ürünlerini giymem için beş haneli bir rakam ödüyorsa, neden giymemeliyim?" diye itiraz eder.

"Çünkü sen benim erkek arkadaşısın, şeker babam değilsin. Oda masraflarını sen karşılayabilirsin, çünkü bursun bunu kapsıyor ve muhtemelen zaten birlikte kalmaya çalışırız, ama okul masraflarımı kendim karşılayacağım."

"Senin için değilse, NIL paramı başka neye harcayayım?"

"A, henüz NIL paran yok ve B, istersen şımartabileceğin bütün ailen var."

Cruz yan dönerek bana bakıyor, bir kolunu masaya dayarken diğerini koltuğun sırtlığına koyuyor ve mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parıldarken beni duvara sıkıştırıyor. "Onların hiçbir şeye ihtiyacı yok."

"Benim de yok." Kararlıyım.

"Artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, ben varım," diye dişlerini sıkar.

"Sen de her zaman kahramanlık yapman gerekmiyor." Onu dik dik bakıyorum.

"Ah, bu senin ilk kavgan mı?" Jagger bir avuç daha fındık çiğniyor. "Öyle olmalı. Çok kibarlar." Cameron, ağzına götürdüğü çubuğun arkasından sırtıyor.

gülümser.

"Sence kim kazanacak?" Jagger, Cameron'a yaslanarak, sesini neredeyse hiç alçaltmadan, fısıldıyormuş gibi yüzlerini birbirine yaklaştırır. "Ben Cruz'u tutuyorum. Eminim o üstte olanıdır, bu yüzden galip gelecektir." Kendi şakasına kıkırdar.

"Katılmıyorum. Herkes bilir ki ilişkide pantolon giyen alt taraftır. Liam baştan sona üst taraftır. Ayrıca gururlu biridir. Cruz'un üzerinde durmasına rağmen Liam'ın korkmadığını gör."

Abartılı bir göz devirmeyle orta parmağımı onlara doğru kaldırıyorum, ancak onlar kahkahalarla gülmeye başlayıp bizi işaret ettiklerinde Cruz'un da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum.

"O kadar uyumlular ki, bize aynı şekilde siktirip gitmemizi söylüyorlar." Jagger, Cameron'ın omzuna başını gömerek kahkahalarla gülüyor.

Onların bir çift genç kız gibi kıkırdamalarını izlerken sinirli bir nefes veriyorum, ama gözlerimi Cruz'a çevirdiğimde, o da benimle aynı aptalca gülümsemeyi takınıyor.

"Hazır mısın?" Cruz elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken, parmağım çağrı düğmesinin üzerinde duruyor.

Babamla son konuştuğum gün Cornell'e gitmemem için bir plan yapmış olabiliriz, ancak bu planı uygulamaya koymak için birkaç ayın, onun planı bozamayacağından emin olmak için yeterli olacağını düşündük.

Sömestr o kadar ilerlemiş ki, babam parasını geri alamaz — kontrol ettim — ve birkaç gün önce yeni evimizin kira sözleşmesini imzaladık. Hala okul ücretimi nasıl ödeyeceğimi bulmam gerekiyor, ama bir çalışma programı kaydoldum ve yaz için küçük bir aile kliniğinde tıbbi asistan olarak iş buldum. Çoğunlukla evrak işleri ve ara sıra ateş veya tansiyon ölçmekten ibaret, ama maaşı iyi ve tıp fakültesi başvurum için iyi görünecek.

"Sunshine?" Cruz'un nazik sesi, cevabımı beklediğini hatırlatıyor.

"Bilmiyorum." Ona güven verici bir gülümseme atmaya çalışıyorum, ama yüzüm bunu yapamıyor.

"Hayal kırıklığına uğrayacağından mı endişeleniyorsun?"

"Kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacak, ama umurumda değil. Daha çok, bu telefon görüşmesi onunla son konuşmam olabilir ve..."

"Ve eğer başaramazsan, bu onunla son konuşman olamaz."

Cruz'un omzuna yaslanarak, kendimi dik tutmak için onu kullanıyorum. "Aptalca, değil mi? İlk seferinde okul ücretini kesmeseydi, onunla bir daha konuşur muydum, gerçekten bilmiyorum. Neden bu sefer farklı olsun ki?"

"Çünkü o hiçbir zaman seninle iletişim kurmak istemediğini söylemedi, sadece kederi yüzünden çaba gösteremedi. Ve sen ona bir neden verirsen, kasten ortadan kaybolacağından endişeleniyorsun." Cruz parmaklarını kolumda gezdirirken dudakları başımın üstüne konuyor.

"Ama her iki durumda da sonuç aynı. Kazara ya da kasten, çaba göstermiyor. Neden hangisi olduğunu umursayayım ki? Hiçbir şeyi değiştirmeyecekken, bir telefon görüşmesine nasıl tepki vereceğini neden merak edeyim? Aslında yok."

"Çünkü o hala senin baban ve sen hala bir gün şu anki hali yerine eski hali gibi bir adam olmasını umuyorsun."

Cevap vermiyorum — ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz — ama bu durumu kabul etmeyi kolaylaştırmıyor. Bu tek bir telefon görüşmesi, aileme sonsuza kadar veda etmekle eşdeğer olabilir. Bana nasıl davrandıklarını düşünürsek, bu konuda kayıtsız kalmak istiyorum, ama sahip olduğum güzel

hatıralarım bu kadar duygusuz olmamı engelliyor. Cruz'un bunu çok iyi anlaması içimi rahatlatıyor.

Beş dakika sonra hala kıpırdamayınca alnıma fısıldıyor: "Bunu bugün yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, yapmak zorundayım." Derin bir nefes alıyorum. "Daha fazla beklemek sadece durumu daha da kötüleştirir. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Onunla son konuştuğumda çok kızgındım ve kendimi tutmadım. Ama bu onunla son konuşmam olacaksa... Xavier ile son konuşman biraz öfkeli geçtiği için pişman olduğunu hatırlıyor musun? En azından onunla son konuşman olacağını bilmiyordun. Bunun babamla son konuşmam olabileceğini *biliyorum*. Ama onun muhtemelen beni kızdıracağını da biliyorum."

Cruz bana elini uzattı. "Çok zor gelirse, sık sık. Elinden geldiğince sık."

Bu adam...

"Seni çok seviyorum." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, zaten atış hızı artmış kalbimin normal ritmine dönmesi için yeterince uzun süre. Sonra birkaç derin nefes alıp arama düğmesine basıyorum, bağlantı kurulana kadar ciğerlerimdeki havayı tutuyorum.

"William?" Babam cevap veriyor, sesi bile beni dik oturtmaya yetiyor.

"Liam," diyorum mekanik bir sesle, kaba olmak için değil, sesimdeki herhangi bir duygu hızla beni alt üst edebileceğinden ve kontrolümü kaybetmeden bu durumu atlatmayı tercih ettiğimden.

"Liam," diye kısa bir şekilde tekrarlar ve Cruz'un *kahramanlık yapmaya hazır olduğu anlamına gelen* kaşlarını çatmasına hafifçe başımı sallayarak tepki veririm. *Babamı hoparlöre almadan önce, ismim konusunda anlamadığınızı ona önceden söylemeliydim.*

Bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra, sözleri dökülmeye başladım. "Cornell'e gitmeyeceğim, baba. Bunun benim için en iyi seçenek olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama şunu bilmeni isterim ki, doğru yerde olduğuma ikna olmasaydım, kaldığım yerde kalmayı seçmezdim."

Bunu açık ve net bir şekilde ifade ettiğim için kendimle gurur duyuyordum, ta ki telefonun diğer ucunda sessizlik olduğunu fark edene kadar.

"Baba?"

"Okulu bırakacağını mı söylüyorsun?" "Hayır.

Sadece transfer olmayacağım."

"Zaten daha iyi bir okulda olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Benim için evet." Cruz elimi nazikçe sıkarak burada olduğunu hatırlatıyor.

"Ulusal sıralamada ilk yirmi beş üniversite arasında bile yer almayan bir okulun, seni göndermek istediğim okuldan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Açıkça görülüyor ki, sana ihtiyacın olan eğitimi veremiyorlar."

Derin bir nefes alıyorum. "Yine de kararımı verdim. Senin istediğin bu olmadığını biliyorum, ama benim için en iyisi bu."

"Senin için en iyisinin ne olduğunu nasıl bilebilirsin ki? Sen hala bir çocuksun."

Sesimi kontrol altına almadan konuşmamak için dişlerimi sıkıyorum. "Yasal olarak değilim."

"Sayfadaki rakamlar, William. Bunlar gerçek hayattaki deneyimlere dönüşmez."

"Sen ve annem ebeveynlik yapmayı unuttuğunuzda kendimi yetiştirmem bunun için sayılmalı." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum, daha nazik olmak istemiştim ama artık olan oldu.

"Bunu daha önce de konuştuk. Yas tutma şeklimizden dolayı bizi cezalandırmaya çalışmayı bırak." "O zaman benim ve hayatım hakkında yeterince bilgiliymiş gibi davranmayı bırak

En iyisinin ne olduğunu söylemeye çalışmayı bırak. Hayatımda ne yapmak istediğimi biliyor musun? Ne okuduğumu biliyor musun bile?

Cruz boş elini gözümün ucunda yumruk yapar ve ben başımı, çenesinin o kadar sıkı olduğunu ve dişini kırabileceğini düşünecek kadar eğirim. Ama dudakları sıkıca kapalıdır ve bu durumu benim halletmeme izin verir.

"İşletme okuyorsun, bu çok açık."

"Hayır, baba. Tıp okuyorum, böylece kansere çare bulunmasına katkıda bulunabileceğim. Belki bir gün, ebeveynleri onun varlığını bile hatırlayamayacak kadar yıkılmış olduğu için kendi başına hayatta kalmak zorunda kalan başka bir çocuğu kurtarabilirim. Ve belki o çocuk, eşcinsel olduğu için tek başına zorbalığa, önyargıya ve ayrımcılığa maruz kalmak zorunda kalmaz." Sözlerimi bitirirken sesim biraz titriyor, yüzüm zaten akan gözyaşlarıyla ıslanmış durumda ve Cruz, ölümcül tutuşuyla boğulmayan eliyle gözyaşlarımı siliyor.

"Burada bir ailem var, baba." Burnumu çekiyorum. "Beni seven bir erkek arkadaşım, beni destekleyen arkadaşlarım var. Ve kariyer yapmak istediğim konuyu okuyorum. Bu yüzden kalacağım. Sadece bunu bilmeni istedim."

Liz öldüğünden beri kullandığı aynı soğuk ses tonuyla cevap vermeden önce uzun bir sessizlik olur. "En iyi okullardan birine gidebilecekken, ilişkiler senin için vasat bir okula gitmek için bir neden olamaz. Zaten derslerine odaklanmalısın."

Kalbim mideme çakılır. *Başlangıçta sinirlenmediğinde onu ikna edebileceğimi gerçekten düşünmüştüm.*

"Çalışmalarına odaklanıyorum. Ama burada çalışacağım, Cornell'de değil. Umarım bir gün bir ailenin ne demek olduğunu hatırlar ve bu kararı neden verdiğimi anlarsın. Seni seviyorum." Cevap vermeden telefonu kapatıyorum, çünkü duymak istediğim şeyi söylemeye hazır olmadığını biliyorum. Belki de hiç hazır olmayacak.

Bir parçam kontrolsüz bir şekilde bağırarak ve ağlamak istiyor, ama daha büyük bir parçam buna enerjim yok. Tek yapabileceğim Cruz'a sarılmak ve ona sıkıca tutunmak.

"Seninle gurur duyuyorum, Sunshine." O da bana sarılır. "Eğer hazır olursa, tekrar konuşmak için ona bir fırsat verdin, hazır değilse de, bir gün pişman olabileceğin bir şey söylemedin."

"Sanırım." Cruz sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşarken gözlerim kapanıyor. "Hangisi daha kötü bilmiyorum, annemin uyuşturulduğu için farkında olmaması mı, yoksa babamın kendi tercihi ile farkında olmaması mı."

"Bana farkında değilmiş gibi gelmedi, *klinik gibi* geldi. Sanki tekrar incinmemek için insanlarla yakınlaşmamaya çalışıyor gibi. İlişkilerin kararını etkilememesi gerektiğini söyleyerek seni de aynı şeyden korumaya çalışıyor gibi."

"Ben de onun gibi olabilirdim," diye fısıldıyorum. "O yöne doğru gidiyordum, herkesi uzak tutuyordum çünkü onlara tamamen güvenmekten korkuyordum. Öyle yalnız kalmak istememe rağmen, kimseyi kendime yaklaştırmayı bilmiyordum."

"Sen bana yakın olmama izin verdin." Alnımı öper.

"Bana seçenek bırakmadın. Kahramanlık yapmadığın zamanlarda, istediğini elde edene kadar sakinleşmeyen mutlu bir köpek yavrusu gibisin. Bazen gülümsemekten yüzüm ağrıyor, bence bu senin şeytani planın."

"Gülümsemek şeytani mi?"

"Beni gülümsetmek şeytani bir şey. Tüm kasvetli havamı mahvediyor."

"Neden kasvetli bir hava istiyorsun ki?"

"Herkes kötü çocukları sever, tabii ki."

Hafif bir kahkaha ile göğsü titrer. "Öyle bir şey yok."

"Bir zamanlar erkek arkadaşı, tehditkar bakışlarıyla birini öldürmeye çalıştığı için suçlanan adam diyor bunu. Kabul et, seni cezbeden şey buydu."

"Lanet olsun," diye mırıldanır. "Sanırım seni güldürebilen adam olmak bana biraz heyecan veriyor."

Kahretsin, bu çok tatlı. "Eğer bunu bu yüzden yapıyorsan, o kadar da kötü değil sanırım."

"Neden yaptığımı sanıyorsun?"

"Beni kendine saklamak için. Eğer karamsar bir hava yerine mutlu bir hava yayarsam, seksapelimi kaybederim ve seksapelim olmazsa, beni çalmaya çalışanlardan endişelenmene gerek kalmaz."

"Hmm," diye homurdandı. "Eh, bu gezegende seks yapmak istediğim tek kişi sen olduğun için, bu çekicilik konusunda haklısın galiba. Seni mutlu bir sikiciye dönüştürmem gerekecek, böylece kimse seni istemesin."

Bu, o göremese de beni deli gibi gülümsetiyor ve bu gün tam olarak istediğim gibi geçmemiş olsa da mutluyum.

"Cruz?"

"Evet?"

"Kim olmak istediğimi hatırlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Kim olduğumu bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Liam."

Cruz yüzümü kendine doğru çekip şefkatli bir öpücük konduruyor ve yıllardır ilk kez kalbim güçlü bir rüzgâr esintisiyle parçalanacakmış gibi hissetmiyor. "Ben de seni seviyorum." Ben de onu öpüyorum.

Epilog

"Benim sikimi emerken nasıl bu kadar gürültü yapabiliyorsun?" diye soruyorum Liam, sikimi boğazının derinliklerine alıp "*pop*" diye uç kısmını çekerek inlerken.

Taşındığımızdan beri en az on kez yeni yatak odamızı vaftiz ediyoruz ve oda arkadaşlarımız *bizim dayanıklılığımızdan etkilenmekten gürültüden sinirlenmeye* başladıkları için sessiz seks yapmamız gerekiyor. Ve daha sadece bir hafta oldu.

İyi ki birinci kattayız.

"Kimse yok burada." Liam, önümde diz çökmüş halde, yaramaz gözlerini parlatarak penisimin başını yalıyor.

"Sessiz seks yapmayı öğrendiğinde, onlar yokken gürültü yapabiliriz. Daha az inleyerek tekrar dene." Ağzını tekrar penisime yönlendiriyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, böylece çizgiyi aşarsa sertçe çekebilirim.

Beni nazıkçe emiyor, boş eliyle testislerimi okşuyor ve ben onun ıslak dilinin verdiği hazzla kendimi kaptırırken, ona, buraya, her şeye minnettar hissetmeden edemiyorum.

Bursum tüm yaşam masraflarımı karşılıyor, bu sayede Liam, Cameron ve Jagger'ın önerdiği gibi kira ödemedem benimle yaşayabiliyor. Onların yardımıyla NIL pazarında bir profil oluşturdum ve birkaç sponsor buldum. Bir şirket çok rahat hoodie'ler üretiyor, diğeri ise antrenman ve maçlar sırasında su şişene koyabileceğin elektrolit tozu üretiyor.

Üçüncü bir şirket de ilgileniyor, ama onlar iç çamaşırı üretiyorlar ve ben boxerimle poz vermekten pek emin değilim. Ancak, portföylerine eşcinsel bir sporcu eklemek istedikleri için bana ulaştılar, bu yüzden düşünmeye değer. Koçun da dediği gibi, NIL anlaşmaları sayesinde ne kadar çok kamu desteği alırsam

, NFL'nin erkek arkadaşım olduğu için beni göz ardı etmesi o kadar zorlaşır.

"Mmm, çok iyi." Liam'a söylüyorum.

Yine sikimi ağzından çıkarıyor. "Konuşmayacağımızı sanıyordum?" "Bağırıyoruz. Yumuşak sesler serbest."

"Kararını ver." Beni tekrar yakaladı ve beni çığlık attırmak için bir görevdeymiş gibi emmeye başladı. *Kesinlikle kaybedecek.*

İlişkimi destekleyen bir sponsorum olması güzel olabilir, ama paraya ihtiyacım yok. Şimdiye kadar Liam'ın okul masraflarını karşılayacak kadar para kazandım, ama o hala bana ödeme yapmama izin vermiyor. Bunun yerine, onun Jeep'ini almama izin verdi ve o parayı okul için kullandı. Jeep'i paylaşıyoruz ve o yazın klinikteki işine gitmek için kullanıyor, bu yüzden neden araç ruhsatını devretme sürecinden geçmemiz gerektiğini anlamıyorum, ama o ısrar etti ve ben onu mutlu etmek için her şeyi yaparım.

İnlemeye başladığında onu sikimden çekiyorum.

"Henüz bitmemiştim."

"Uslu davranmıyordun." Elini sikinden çektim — sinsi herif bana sakso çekerken kendini okşuyordu — ve onu dikleştirdim. "En azından bazen sesimizi alçaltmayı öğrenmeliyiz, yoksa yeni bir yer aramak zorunda kalacağız." Onu bana sırtı dönük olacak şekilde döndürüyorum ve Bennet'in Jeep'i ödünç aldığı ve Cameron ile Jagger geceyi dışarıda geçirdiği için ev bize kaldığı için, beni becerirken ıslattığı deliğini parmağımla okşuyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, inliyor, ben de parmaklarımı çekiyorum ve o sızlanıyor. "Bir ses çıkarırsan dururum. Anladın mı?"

O öfkeyle başını sallar, ben de kendimi hizalar ve içeri girerim, hareket etmeye başlamadan önce hassas penisimi kontrol altına almak için bir an dururum.

Ara sıra pozisyon değiştirsek de, ikimiz de benim üstte olmasını tercih ediyoruz. Ayrıca, benim küçük güneşim, patronluk taslayan ve çok sesli bir alt olmaktan korkmuyor, ki bunu seviyorum, tabii bizi evden atılmamıza neden olacaksa hariç.

Hızımı artırdıkça Liam inlemeye başlar, ben de donakalırım ve o hoşnutsuzluğunu homurdanarak gösterir.

"Kuralları biliyorsun," diyorum. "Kıçımı ya da saçımı sık, ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece ses çıkarma."

Tekrar başını sallar, bir eliyle kıçımı, diğer eliyle saçımı sıkar ve ben de hareket etmeye başlayarak onu ödüllendiririm.

Nefesimizin düzensizliği ve tenin çarpışması odada yankılanıyor olsa da, Liam dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor ve her

son iniltiyi yutuyor.

Çok iyi gidiyor. Onu gerçekten sertçe sikebilmek için kalçalarını ellerimle kavıyorum, her seferinde benim taşaklarım onun taşaklarına çarptığında onun güzel sikinin karnına çarpmasını seviyorum.

"Çok iyisin, tatlım," kulağına fısıldıyorum. "Siktir, bak da sessiz olmayı öğreniyorsun." Genelde övülmeyi seven benim, ama onun bağırılmamak için ne kadar uğraştığını biliyorum ve bunu duymayı hak ediyor.

"Yaklaştım," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Anladım." Kalçalarını daha sıkı kavrarım ve vücudumun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde piston yaparım, her itişte prostatını dövüyorum.

Onun deliği benim sikimi sıkıca kavradığı anda, kapının diğer tarafından boğuk bir ses gelir ve kapı uyarı vermeden açılır.

Jagger orada, şaşkın bir şekilde, ağzı şoktan açık kalmış halde duruyor ve erkek arkadaşımın penisinin etkileyici bir şekilde boşalmasını izliyor.

"Ben... Jeep burada değil. Ve sen... Kahretsin." O odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatır, belki de hayatında ilk kez suskun kalır, bu da Liam ve beni kahkahalara boğar.

"Ne kadarını gördü?" Liam'ın boynunu öperken, dudaklarımın altında nabzının hızlı atışını hissediyorum.

"Jagger ya harika bir mastürbasyon malzemesi elde edecek ya da hayat boyu travma yaşayacak."

"Burada seviştığımızı bilmiyordu, yoksa içeri dalmazdı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Liam'ın ağzını ağızma yaklaştırıyorum, alt dudağını yaladıktan sonra yumuşakça öpüyorum.

"Ne?"

"Sessiz seks yapabilirsin. Yani, geceleri orgazm olmaktan vazgeçmek zorunda değilsin."

"Bunu benden asla esirgemezdin, değil mi?" Bana bakmak için başını çevirir, vücudunu hareket ettirmemeye dikkat eder, böylece hala birbirimize bağlı kalırız.

"Sana hiçbir şeyi reddetmem, Güneş Işığı. Ama seks yapma sıklığımızdan şikayet etmeleri için onlara bir neden vermezsen, hayatımı çok daha kolaylaştırmış olursun."

"Yine de, harika bir seks hayatımız olduğu için mutlu olmaları gerektiğini düşünüyorum," diye homurdanır. "Belki bir gün bizim gibi olmak için çaba bile gösterirler."

"Sürekli azgın olmak mı?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Ya da kaldırmaya çalışıyorum. Hâlâ kaşlarımı birbirinden bağımsız olarak hareket ettiremiyorum, bu yüzden kaşlarımı kaldırmaktan çok kaşlarımı yukarı çekiyorum.

"O da var, ama ben aptalca aşık olmayı düşünüyordum." "Aww, karamsar erkek arkadaşım yumuşadı mı?"

"Sadece kahramanım için. Evet, söyledim." Liam gözlerini devirir ve bana sevimli gülümsemelerinden birini hediye eder. "Duşta sessiz olabilir miyiz?"

"Bence şimdi bunu öğrenmek için en uygun zaman."

Beautifully Fractured'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Beğendiyseniz, bir yorum yazarsanız çok sevinirim.

Serinin bir sonraki kitabını bekleyin, ancak kitap çıkıncaya kadar, MM hokey serimi henüz okumadıysanız, [Colorado Bulldogs](#) takımının tatlı ve seksi üyelerini kesinlikle okumak isteyeceksiniz.

Teşekkürler!

Başlık ve kapak konusunda sonsuz tereddütlerimi hoşgörüyle karşılayan ve okuyucuyu duyusal detaylarla hikayeye çekmem için beni sürekli zorlayan eleştiri ortağım Amanda'ya teşekkür ederim. Bu yolculuğa senin sayende çıktım!

Inkslinger'daki asistanım Nazarea'ya teşekkürler, o hemen hemen her şeyi yapıyor, böylece ben sadece yazabiliyorum.

Sürekli teşvik ve desteğiniz için inanılmaz sokak ekibime de teşekkür ederim. MM romantizmine ilk girişimimi kucakladınız ve kendimi yazar olarak adlandırmaya layık hissettirdiniz. Yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım.

Son olarak, bunu okuyan herkese teşekkür ederim. Umarım karakterleri benim kadar seversiniz.

İçindekiler

Yazarın Notu Önsöz

1. Cruz
2. Liam
3. Cruz
4. Liam
5. Cruz
6. Liam
7. Cruz
8. Liam
9. Cruz
10. Liam
11. Cruz
12. Liam
13. Cruz
14. Liam
15. Cruz
16. Liam
17. Cruz
18. Liam
19. Cruz
20. Liam
21. Cruz
22. Liam
23. Cruz
24. Liam
25. Cruz
26. Liam

Epilog

Teşekkürler!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

